

**ANDRE
NORTON**

**ZVJEZDANI
LOVAC**

"Odlična, uzbuđujuća i zrela
svemirska pustolovina!"

Astounding Science Fiction

KNJIGOTEKA

**ANDRE
NORTON**

**ZVJEZDANI
LOVAC**

"Odlična, uzbudljiva i zablavna
svemirska pustolovina!"

Astounding Science Fiction

KNJIGOTEKA

Andre Norton

ZVJEZDANI LOVAC

PREVELA SANJA PETRIŠKA

KRUG KNJIGA

Zagreb, travanj 2016.

1

Nahuatlisov veći mjesec pratio je manji zelenkasti globus svojega prijatelja preko neba bez oblačka na kojem su zvijezde napravile razbacani uzorak nalik krljuštima ogromne zmijske smotane oko crne zdjele.

Ras Hume zastao je na cvjetnom rubnjaku na vrhu terase Kuće ugode pitajući se zašto mu je sada zmija pala na um. Znao je. To je prastara ljudska mržnja, donesena s rodnoga planeta do dalekih zvijezda, zlo simbolizirano u zavojnici uvijenog pjegastog trbuha koji se protezao preko zemlje. I na Nahuatlu, kao i na drugih desetak svjetova, Wass je bio kao zmija.

Noćni se vjetar diže miješajući egzotične mirise pet, šest različitih svjetova, a bilje lukavo posađeno na terasi simulira misteriju jednog vanzemaljskog svijeta u džungli.

- Hume? - pitanje kao da je došlo iz ničega.
- Hume, mirno je ponovio njegovo ime.

Zraka svjetla dovoljno sjajna da zaslijepi prokulja kroz gustu vegetaciju pokazujući put. Hume na trenutak zastane ponašajući se ravnodušno prema onome što će, oduvijek je znao, biti njegov najveći test. Wass je bio Potpredsjednik sjenovitog carstva i uopće nije pripadao svijetu u kojem se Ras Hume kretao.

Krene namjerno hodajući hodnikom koji je svijetlio između lišća i cvjetnih nasada. Groteskni grumen kristala cerio se prema njemu iz srca tarsalskog cvjetnog pokrova. U njegovu dnu rezbarija đavolski nehumanog lica bila je djelo vanzemaljske umjetnosti. Vitice dima uvijale su se iz ravnih nosnica te zvijeri i Hume njuškajući prepozna miris narkotika. Nasmiješio se. Takve stvari mogu omekšati Wassove obične civile koji ovamo dolaze na razgovor. Ali zvjezdani pilot koji je postao lovac bio je imun na takvu vrstu zamagljenja uma.

Tu su bila vrata, nadvratnik i štok s još više rezbarija, ali ovaj put teranskih, pomisli Hume - stara su, vrlo stara. Možda su glasine bile točne, Milfors Wass doista je bio porijeklom Teran, a ne druga, treća ili četvrta generacija zvjezdanih doseljenika kao većina onih koji su pristigli na Nahuatl.

Prostor iza tog bogato izrezbarenog ulaza s druge je strane bio drastično drugačiji. Hrđavi zidovi bili su goli, bez uzorka, osim ovalnog diska mutna zlatnog sjaja iza stolica uz dugi stol od masivnog rubinskog kamena s Nahuatlova otrovnog sestrinskog planeta Xi-pe. Bez zastajkivanja otišao je do stolice i nepozvan sjeo, čekajući u praznoj sobi.

Taj mutni oval možda je uređaj za komunikaciju. Hume je odbijao gledati prema njemu nakon što je bacio onaj prvi pogled. Ovaj intervju trebao je biti licem u lice. Ako se Wass ne pojavi u razumnom roku, otići će.

Hume se nadao da će mogućem promatraču iz prikrajka predstavljati prizor čovjeka koji nije impresioniran scenom oko sebe. Uostalom, on je sada bio na mjestu trgovca i ovo je bila tržišna scena.

Ras Hume položi desnu ruku na stol. Na poliranom sjaju od kamena njezin je ten imao boju štavljene smeđe kože - upravo kao i njegova ljevica. A suptilna razlika između prave i umjetne kože nije predstavljala prepreku u korištenju prstiju ili njihovoj snazi. Jedini nedostatak bio je taj što mu je izbila iz ruku komandu nad teretnjakom baš onda kad je bio na putu da postane vrhunski zvjezdani pilot. Gorčina mu je usjekla bore oko usana, tako duboke kao da su urezane nožem.

Prošlo je četiri godine - planetnog vremena - otkad je uzletio Rigal Roverom s lansirne rampe na Sargonu II. Sumnjao je da bi to moglo biti teško putovanje s mladom Tors Wazalitz, koja je bila treća vlasnica linije Kogan-Bors-Wazalitz i pretraživač Gratza. Ali čovjek se nije trebao prepirati s vlasnicima, osim ako je sigurnost broda bila u pitanju. Rigal Rover naprasno je sletio u Alexbut, a teško ozlijeđeni pilot doveo ju je s voljom, nadom i vjerom koju je vrlo brzo izgubio.

Dobio je plasto-ruku, najbolju koju je medicinski centar mogao ponuditi i mirovinu do kraja života, prinuđen od strane javnog mnijenja da bude čovjek koji je spasio brod i živote. Onda - otpuštanje, jer je

izluđena Wazalitz nađena mrtva. Nisu se usudili pokušati optužiti Humea za ubojstvo; putne snimke bile su predstavljene Patrolnom vijeću, a dokaz s njih nije se mogao lažirati ili izmijeniti. Nisu ga mogli na brzinu kazniti, ali su mogli probati organizirati sporu smrt. Pročulo se da je Hume izbačen iz pilotske zajednice. Pokušali su ne dozvoliti mu odlazak u svemir.

Mogli su u tome i uspjeti da je on bio uobičajena vrsta pilota koji poznaje samo svoj zanat. No, nekim čudnim stjecajem okolnosti prijavio se za pokusne letove, prve letove u novoosvojene svjetove. Osim onih koji su sudjelovali u testiranju, bilo je malo kvalificiranih pilota njegova ranga koji su posjedovali takav širok i raznolik spektar znanja o galaktičkim bespućima.

Dakle, kada je saznao da se zauvijek može oprostiti od brodske palube, Hume se upisao u Ceh Vanjskih Lovaca. Postojala je velika razlika između podizanja broda s pristaništa i vođenja civilnih lovca na svjetove određene i predviđene se za njihove izlete u divlji. Hume je uživao u istraživačkom dijelu - nije mu se svidjela rutina vođenja za rukicu koju je morao prakticirati s devet desetina cehovskih klijenata.

Ali da nije bio u službi Ceha, nikad ne bi napravio *Ono* otkriće na Jumali. To sretno, sretno otkriće! Humini prsti od plasto-mesa zgrče se, nokti zastružu preko crvene površine stola. A gdje je Wass? Namjeravao je ustati i otići kad se zlatni oval na zidu zamuti, njegova materija se razrijedi u maglu kad čovjek prođe kroza nj.

Pridošlica je bio sitan u odnosu na bivšeg pilota, ali imao je široka ramena koja su stvarala nesrazmjer gornjeg dijela njegova torza i njegovih uskih bokova i tankih nogu. Bio je odjeven vrlo konzervativno, s izuzetkom ukrašene medalje koja mu je počivala na čvrsto nategnutoj sivoj svili gornjeg dijela tunike u razini srca. Za razliku od Humea nije nosio nikakvo vidljivo oružje, ali ovaj nije sumnjao da u sobi postoji nekoliko skrivenih uređaja koji bi osujetili napore bilo kojeg asasina.

Čovjek iz zrcala progovori monotonim, tihim glasom. Njegova crna kosa je bila obrijana iznad ušiju, uvojci ostavljeni na vrhu njegove glave oblikovani u neku vrstu ptičje krijeste. Kao i Humeova, njegova je koža na vidljivim mjestima bila tamna, ali po prirodi, a ne zbog izloženosti svemiru, pilot je pretpostavljao. Njegove crte lica bile su oštre, s

istaknutim nosom i ukošenim čelom, a oči tamne, široke i krupne, s teškim kapcima.

- Dakle... - raširi obje ruke, dlanova okrenutih prema dolje i položi ih na stol, a Hume iz nekog nepoznatog razloga ponovi pokret. - Imaš prijedlog?

No, pilot nije želio da ga se požuruje, ništa više nego što je želio biti pod dojmom Wassove scenske predstave.

- Imam ideju, - ispravi ga.

- Postoje mnoge ideje. - Wass se zavalio u svojoj stolici, ali nije micao ruke sa stola. - Možda tek u jednoj od tisuću ima zrnice nečega korisnog. Svim ostalim čovjek se nema potrebe zamarati.

- Slažem se. - Hume odvrati jednakom mjerom. - Ali i ta jedna ideja od tisuću također se može isplatiti u omjeru milijun naprama jedan, kada i ako je čovjek ima.

- A ti imaš takvu?

- Imam takvu. - Sad je na Humeu bilo da impresionira onog drugog svojim nepokolebljivim samopouzdanjem. Proučio je sve mogućnosti. Wass je bio pravi čovjek, možda jedini partner kojega je mogao naći. Ali Wass to nije trebao znati.

- Na Jumali? - Wass odvrati.

Ako mu je namjera bila da pogledom i riječima uznemiri Humea, to mu je bilo uzaludno. Otkriti da zna da se upravo vratio s tog graničnog planeta nije zahtijevalo domišljatost s Potpredsjednikove strane.

- Možda.

- Hajde, hajde, Vanjski Lovče Hume. Obojica smo zauzeti ljudi, nije vrijeme za igranje riječima i nagovještajima. Ili si otkrio nešto vrijedno pažnje moje organizacije ili nisi. Dopusti mi da sam prosudim.

To je bilo to - točka bez povratka. Ali Wass je radio prema vlastitim pravilima. Potpredsjednik je strogim setom pravila uspostavio čvrstu kontrolu nad svojom organizacijom kad je bila u potpunom bezvlašću, a jedno od njih bilo je ne biti pohlepan. Wass nikada nije bio pohlepan, zbog čega ga Patrola nikad nije mogla razotkriti, a oni koji su poslovali s njim nisu imali namjeru progovoriti. Ako je imao nešto dobro i ako Wass prihvati privremeno partnerstvo, on se namjeravao kruto držati svoje strane dogovora. Bolje da napravi to isto - ili će zažaliti zbog svoje gluposti.

- Potraživanje nekretnine Kogan - je li to dovoljno dobro za tebe?

Wass nije pokazivao iznenađenje.

- A kako bi takvo potraživanje nama bilo isplativo?

Hume je znao cijeniti ono „nama“; sada ga je imao.

- Ako možeš pokrenuti potraživanje, sigurno možeš podnijeti i zahtjev za dobivanje nagrade na više načina.

- Istina. Ali čovjek ne može iščarobirati potraživanje iz kakvog Krushanova sna. Istraga za takvo potraživanje morala bi se izvršiti preko laboratorija istine i nijedna smicalica ne bi mogla promaći tim testovima. S druge strane, pravi potražitelj ne bi trebao tvoju ili moju pomoć.

- Ovisi o potražitelju.

- Onom kojega si otkrio na Jumali?

- Ne. - Hume je polako odmahnuo glavom. - Našao sam nešto drugo na Jumali - čamac za spašavanje s Largo Drifta, netaknut i u dobrom stanju. Prema dokazima koji postoje mogao je dospjeti onamo skupa s preživjelima.

- A dokazi o tim preživjelima - oni postoje?

Hume je slegnuo ramenima, njegovi prsti od plasto-mesa lagano se zgrče.

- Prošlo je šest planetarnih godina, šuma je prekrila mjesto gdje leži čamac za spašavanje. Ne, zasada nemamo dokaza.

- Largo Drift. - Wass polako ponovi. - Ondje je, među ostalima, bila i Gentlefem Tharlee Kogan Brodie.

- I njezin sin Rynch Brodie, koji je u vrijeme nestanka Largo Drifta bio dječak od četrnaest godina.

- Doista si nešto našao. - Wass naglasi tu jednostavnu izjavu tako da je Hume mogao biti siguran da je uspio. Njegova ideja o jednome na tisuću bila je prihvaćena, sada će biti ispitana, pogledana pod mikroskopom, razlomljena u detalje kojih se sam nikada ne bi mogao domisliti i to od strane najlukavijeg kriminalnog uma u najmanje pet solarnih sustava.

- Ima li nade da ima preživjelih? - Wass nije okolišao oko problema.

- Nema dokaza o tome da je uopće bilo ikakvih putnika na njemu kada je čamac za spašavanje sletio na planet. Automatiziran je i lansiran nekoliko sekundi nakon što je oglašen alarm o udesu. Što god da to značilo, vrata čamca bila su otvorena. Mogao je prevoziti preživjele. Ali

bio sam na Jumali tri mjeseca s kompletnom cehovskom posadom i nismo pronašli ni traga bilo kakvim brodolomcima.

- Znači, ti predlažeš...

- Na temelju mog izvještaja Jumala je stavljena u izbor za safari. Čamac za spašavanje mogao bi biti posve lako otkriven od strane nekog klijenta. Svi znaju za priču, s obzirom na to da se slučaj povlači već kroz desetak Sektor-teranskih sudova. Gentlefem Brodie i njezin sin možda ne bi bili vijesti prije deset godina. Sada, uz trećinu teritorija koji je pod kontrolom Kogan-Bors-Wazalitz, pronalazak povezan s Largo Driftom dobit će punu galaktičku pokrivenost.

- Imaš li ideju o tome tko je preživio? Gentlefem?

Hume je odmahnuo glavom.

- Dječak. Bio je sposoban, prema pričama, i imao je priručnik za preživljavanje s broda koji je mogao proučiti. Mogao je odrasti u divljini neotvorene planete. Upotrijebiti ženu bilo bi previše opasno.

- Tu si potpuno u pravu. Ali, trebat će nam iznimno glupavi prevarant.

- Mislim da ne. - Humeov je ledeni pogled ulovio Wassov. - Trebamo samo mladića s prikladnim općim fizičkim karakteristikama i moramo iskoristiti uređaj.

Wassov izraz lica nije se promijenio, nije bilo ni traga tome da je Humeova ideja našla uporište. No, kad je odgovorio, bilo je male promjene u tonu njegova glasa.

- Čini se da znaš puno toga.

- Ja sam čovjek koji sluša. - Hume odgovori. - I ne odbacujem uvijek glasine kao puke maštarije.

- To je istina. Kao pripadnika Ceha i treba te interesirati pozadina činjenica ispod nametnute fikcije. - Wass se složio - Čini se da si već sam sve isplanirao.

- Čekao sam i pazio na priliku poput ove, odgovori Hume.

- Ah, da. Kogan-Bors-Wazalitz spletkama navukli su na sebe tvoje nezadovoljstvo. Vidim, također, da si čovjek koji ne zaboravlja lako. I to je, također, razumljivo. To je i moja vlastita slabost, Vanjski Lovče. Ja također ne zaboravljam, niti opraštam svojim neprijateljima, iako se može činiti da to činim, dok ih vrijeme udaljava od njihovih prijašnjih djela kroz svemirska prostranstva.

Hume je prihvatio opomenu - obojica se moraju pridržavati dogovora. Wass je na trenutak bio tih, kao da ostavlja vremena da se misao ukorijeni, a onda je ponovno progovorio.

- Mladić s prikladnim fizičkim karakteristikama. Imaš li koga na umu?

- Mislim da da. - Hume je bio kratak.

- Bit će mu potrebna određena sjećanja, a za njih treba vremena da se nasnime.

- One koji se tiču Jumale, ja mogu pribaviti.

- Da. Ti ćeš morati napraviti snimku o početku njegova dolaska na taj svijet. Za obiteljske materijale koji su potrebni ću se pobrinuti ja. Zanimljiv projekt, čak i ako se ne uzme u obzir vrijednost koju nam nosi. Ovo može biti onaj koji će zaintrigirati stručnjake.

Stručni psiho-tehničari - Wass ih je imao. Ljudi koji su skliznuli s one strane granica zakona ušli u Wassovu organizaciju i ondje napredovali.

Bilo je tehničara koji su bili dovoljno pokvareni da uživaju u jednom projektu kakav je bio ovaj čisto radi zadovoljstva u zabranjenom eksperimentiranju. Na trenutak, ali samo na trenutak, nešto u Humeu postade neodlučno oko provođenja ovoga plana. Zatim je slegnuo ramenima i tu primisao odbacio na stranu.

- Koliko brzo želiš da krenemo?

- Koliko će pripreme potrajati? - Hume je pitao umjesto odgovora na trenutak se boreći sa zabrinutošću.

- Tri mjeseca, možda i četiri. Treba istražiti i snimke se moraju napraviti.

- Trebat će vjerojatno šest mjeseci prije nego što se Ceh odluči za safari na Jumalu.

Wass se nasmiješio.

- To nas ne treba brinuti. Kad dođe vrijeme za safari, ondje će biti klijenti, bespriječni klijenti, tražeći da sve teče prema planu.

Bit će, naravno, Hume je znao. Wass je mogao posegnuti do mjesta na kojima je Potpredsjednik bio posve nepoznat. Da, mogao je računati na to da će biti odlični, dobri iznad svake sumnje, ta grupa klijenata koji će pronaći Ryncha Brodieja kada za to dođe vrijeme.

- Ja mogu dostaviti momka večeras ili sutra rano ujutro. Kamo?

- Siguran si u svoj izbor?

- Ispunjava uvjete, prave je dobi, nalikuje u općem smislu. Dječak koji nikome neće nedostajati, koji nema srodnika, nema nikakve veze i koji će nestati bez postavljenog pitanja.

- Vrlo dobro. Odmah ga dovedi. Dovedi ga na ovu adresu.

Wass zamahne rukom preko površine stola. Na crvenom kamenu na nekoliko sekundi zasvijetli adresa. Hume je zapamti, kimne. Bilo je to mjesto u centru lučkog grada, mjesto koje si mogao posjetiti u bilo koje doba dana bez da pobudiš ičiju znatiželju. Ustao je.

- Bit će tamo.

- Sutra, kad god ti odgovara - dodao je Wass - dođi na to mjesto. - Ponovno je prešao dlanom i druga adresa pojavi se na stolu.

- Tamo ćeš započeti snimati. To bi moglo zahtijevati nekoliko seansi.

- Spreman sam. Još uvijek moram napraviti opsežno izvješće za Ceh, dakle materijal je još uvijek dostupan na mojim snimkama.

- Izvrsno. Vanjski Lovče Hume, pozdravljam te kao novog kolegu. - Naposljetku se Wassova desna ruka podiže sa stola. - Neka nam je obojici sa srećom u našem poduhvatu.

- Sreće koliko nam srce želi. - Hume ga dopuni.

- Vrlo znakovit izraz, Vanjski Lovče. Sreće koliko nam srce želi. Da, neka je barem zaslužimo.

2

Starfall je bio skroz na dnu ljestvice u usporedbi s krasnim kućama s gornjeg grada. Ovdje su čudni poroci bili roba za trgovanje, ali ne tako egzotični kao oni koje je Wass pribavljao. Ovo je bilo strogo za članove posade zvjezdanih teretnjaka, koji su mogli biti brzo i stručno opelješeni za plaću za čitavo jedno svemirsko putovanje u samo jednoj večeri. Primamljivi mirisi Wassove terase svedeni su ovdje na jednostavne mirise od kojih većina nije bila osobito primamljiva.

Već su se zbila dva smrtonosna sukoba te večeri. Cjevaš iz broda obodnjaka izazvao je svemirskog rudara da podmiriti troškove koje su učinili opaki zamasi repa letećeg guštera, susret koji je dvojicu muškarca izrezao na trake ostavljajući jednog mrtvog, jednog umirućeg. A invalidni, bivši svemirski marinac spalio je jednog zvjezdokometnog trgovca pretvarajući ga u gar ljudskog pepela.

Mladić kojemu je bilo naređeno da pomogne počistiti tragove gubitnika povukao se u smrdljivu uličicu da izgubi pojedeni obrok koji je bio platio od svojih jadnih nadnica. Sada je otpuzao natrag, zelenkastog lica, jedne ruke pritisnute o trbuh.

Bio je mršav, fine kosti lica čvrsto su upirale ispod blijede kože, a rebra su mu se vidjela čak i kroz tanku tkaninu izlizane tunike koja je nosila pečat kuće. Kad je naslonio glavu na prljavštinom optočeni zid i podigao lice prema svjetlu, kosa mu je imala bljesak svijetlokestenjasto zlatne, koja je ujedno bila i crvenkasta. I unatoč svom prljavom poslu bio je gotovo nevjerojatno čist.

- Ti - Lansor!

Zadrhtaao je kao da ga je zapuhnuo ledeni nalet vjetra i otvorio oči. One su izgledale nesrazmjerno velike na njegovu koštunjavom licu i bile su čudne nijanse, ni zelene ni plave, negdje između.

- Kreni više! Ne plaćam ti dobre kredite da sjediš tu kao da si mušterija! - Salarkian koji se nadvio nad njim govorio je bez naglaska, idiomatskim osnovnim svemirskim jezikom koji je zvučao čudno s njegovih žutih usana. Krznom obrasla ruka gurne ručicu metle za pranje podova prema mladiću, a kandžasti palac trgne se u smjeru u kojem je trebalo upotrijebiti taj predmet opakog mirisa. Vye Lansor ispravi se uza zid, uze metlu smrknuto škrgućući zubima.

Netko je prolio šalicu Kardo a i tamnoljubičasta tekućina već je rezbarila uzorak na kamenom podu uklanjajući svaku nadu da može biti očišćena. Ali on se već bacio na posao udarajući trakama gnjusnog perača naprijed i natrag da počisti ono što je mogao. Miris Kardo pomiješan s općim isparavanjima iz sobe i njezinih posjetitelja pojačavao je njegovu mučninu.

Slijepo radeći, napola obamro, nije bio svjestan čovjeka koji je sjedio sam u separeu sve dok svojom metlom ne popraska gležanj jedne od pijanih djevojaka. Ona ga ošine preko lica jezikom jedne od Oltarskih Ištar.

Udarac ga odnese kroz otvorenu rešetku separea. Dok je pokušavao uloviti ravnotežu posežući rukom, nečiji prsti sklope se oko njegova ručnog zgloba. Ustuknuo je, pokušao se izvući iz stiska otkrivajući da je postao nečiji zatočenik.

I pogledavši odozdo na svog tamničara, shvati koliko je čudan taj čovjek. Patron je nosio tuniku brodske posade, a svjetlije mrlje na njoj na mjestima na kojima su trebale biti brodske značke ukazivale su na to da nije u službi. No, iako mu je tunika bila je otrcana, prljava, njegove magnetske čizme oguljene i jako istrošene, nije bio nalik ostalima koji su u ovom trenutku uživali u blagodatima Starfalla.

- Ovaj tu - stvara li probleme? - velika gromada od čovjeka-crva koji je bio Starfalova privatna sila zakona kretala se kroz masu samouvjeren u svoju snagu, što nitko, osim ako nije slijep, gluh i mrtav pijan, nije mogao osporiti. Njegova krljuštima pokrivena šesteroprsta ruka nalik kandži posegne za Lansorom i mladić se trgne.

- Nema problema! - u poviku muškarca iz separea kao da se odjednom izgubio autoritet. Njegovo lice, nekoliko trenutaka ranije napeto i oštro do pronicljivosti, odjednom postade krotko, njegov ton postane pijano

nerazgovijetan dok je odgovarao: - Izgleda da mi je ovo stari pajdaš s broda. Nema problema, samo želim cugicu sa starim pajdašem.

Ali stisak kojim je izvukao Vyea prema naprijed okrećući ga i gurajući na drugu klupu u separeu, bio je sve samo ne krotak. Čovjek-crv baci pogled od patrona Starfalla do njegova najmanje bitnog zaposlenika, a zatim se naceri izbacujući svoje čeljusti pune očnjaka prema Lansoru.

- Ako gospodar želi piti s tobom, ti, prljavi štakoru, bolje ti je da piješ s njim!

Vye energično kimne, a zatim stavi ruku na usta bojeći se da će ga njegov želudac ponovno izdati. Prestrašen, promatrao je čovjeka-crva kako se okreće od njega. Tek kada su se široka, zeleno-siva leđa izgubila u zadimljenoj najudaljenijoj sobi, on se usudi ponovno disati.

- Evo... - stisak popusti s njegova zapešća, ali prsti sada staviše kriglu u njegove ruke. - Pij!

On pokuša prosvjedovati znajući unaprijed da će biti bezuspješno, koristeći obje šake da prinese kriglu usnama, progutavši vatrenu tekućinu u pukom tupom očaju. Samo, umjesto da mu je vratila mučninu, ona smiri njegov želudac, pročisti glavu i u zakašnjeljoj reakciji on se opusti i otrgne stresu koji je ispunjavao njegove sate u Starfallu.

Kad je polovica sadržaja krigle bila u njemu, a on se usudi podići oči prema čovjeku koji je sjedio nasuprot. Da, nije to bio neki uobičajeni član posade, niti je bio pijan kao što se pretvarao pred čovjekom-crvom. Sada je promatrao talasavu gomilu s nekom vrstom odsutnosti, iako je Vye bio siguran da je svjestan svakog učinjenog pokreta.

Vye ispije tekućinu. Po prvi put otkako je došao na ovo mjesto, prije dva mjeseca, ponovno se osjećao kao stvarna osoba. Imao je dovoljno pameti da pretpostavi da je napitak kojega je upravo ispio sadržavao neku drogu. Samo ga sada za to nije bilo ni najmanje briga. Bilo što što je u stanju izbrisati u trenu sav sram, strah i bolesni očaj koji je Starfall usadio u njega, bio je vrijedan toga da ga se kuša. Zašto ga je ovaj tu drogirao i dalje mu je bilo potpuna misterija, ali bio je posve zadovoljan čekanjem da ga se prosvijetli po tom pitanju.

Lansorov kompanjon još jednom dohvati snažnim stiskom koštunjavu podlakticu mlađeg muškarca. Tako ga držeći, oni napuste Starfall, uđuše u hladniju i daleko ugodniju atmosferu ulice. Odmaknuli su čitavu

četvrt prije nego što je Vye vodič zastao, iako nije puštao svog zatočenika.

- Četrdeset mu imena Dugora! - opsuje.

Lansor je čekao udišući ranojutarnji zrak. Osjećaj povjerenja koji mu je nametnula droga i dalje ga je držao. U ovom trenutku bio je siguran da se ništa tako loše kao život koji je ostao iza njega ne može dogoditi i bio je spreman suočiti se sa svime što mu je ovaj čudan patron Starfalla imao za ponuditi.

Ovaj drugi tresne rukom po gumbu za poziv zrako-auta čekajući dok se jedna od gradskih letjelica na spusti na gredu pred njima.

Sjedeći u zrako-autu Vye primijeti kako su krenuli prema uglednom gornjem gradu, daleko od užurbanog ključanja uzletne luke. Pokušao je pogoditi njihovo odredište ili cilj, iako to nije bilo nešto osobito bitno. Tada se auto spusti na pristanište.

Neznanac povede Lansora kroz vrata, niz kratki hodnik u sobu privatnih odaja. Vye oprezno sjede na stolicu od pjene koja se izdigne iz zida kad se približio. Zurio je oko sebe. Jedva da je pamtio sobe koje su pružale ovoliku razinu udobnosti, ali tako mutno da nije mogao biti siguran da one nisu postojale tek u njegovoj pretjerano živoj mašti. Vyea je prije svega njegova mašta spasila da prođe kroz sivilo egzistiranja u Državnoj instituciji za djecu, zatim kroz državni posao koji je izgubio jer se nije mogao prilagoditi mehaničkom životu opsluživača računala, a postala je njegovo sidro i jedini način bijega kada je dotakao dno i našao posljednje utočište u Starfallu.

Sada se upre sa obje ruke o meku tvar sjedišta i zagleda u mali 3D na zidu koji je bio okrenut prema njemu, minijaturu života na nekom drugom planetu gdje se stvorenje prekriveno kratkim crno-bijelim prugastim krznom vuklo na truhu slijedeći dugonogu pticu kratkih krila koja se pretvorila u krvavo crvene mrlje na pozadini od žute obale od trske pod blijedo ljubičastim nebom. Uživao je u svoj toj boji i osjećaju slobode i nezemaljskih čuda koje je budila u njemu.

- Tko si ti?

Strančevo iznenadno pitanje prizove mu u pamćenje ne samo sobu, već i neizvjestan položaj u kojemu se nalazio. On navlaži usne više ne toliko samopouzdan.

- Vye - Vye Lansor - zatim je dodao svoju drugu identifikaciju - S. C. C. 425061.

- Državno dijete, ne? - ovaj drugi stisne gumb za osvježavajući napitak, zatim stade polako pijuckati. Nije stisnuo ponovno da ponudi Vyea. - Roditelji?

Lansor odmahne glavom.

- Dovedi su me nakon epidemije petosatne groznice. Nisu ni pokušali voditi evidenciju, bilo nas je previše.

Čovjek ga je promatrao preko ruba čaše. Bilo je nečeg ledenog u njegovu pogledu, nečega što je ubijalo Vyeve ugodne osjećaje od samo nekoliko trenutaka ranije. Sad onaj drugi odloži piće, prijeđe sobu. Omatajući prste ispod Lansorove brade, on mu podigne glavu na način koji u mladiću probudi mrzovoljno ogorčenje, no nešto mu je govorilo da bi mu otpor mogao donijeti samo nevolje.

- Rekao bih teranski ostaci. Ne dalje od druge generacije. - više je razgovarao sam sa sobom nego s Vyem. On otpusti stisak mladićeve brade, ali još je uvijek stajao mjereći ga od glave do pete. Lansor se htjede pomaknuti, ali borio se protiv toga pa mu uspije izdržati pogled kad se ovaj ponovno zapilji u njegovo lice.

- Ne. Nije uobičajeni lučki nanos. Bio sam skroz u pravu. - sada je opet pogledao Vyea kao da shvaća da mlađi muškarac ima mozak, emocije, kao da se zanima za njega kao osobu. - Želiš li posao?

Lansor pritisne ruke dublje u sjedalo pjene.

- Što? Kakav?

Bio je ljut i posramljen jer mu se glas izdajnički lomio.

- Imaš skrupule? - neznanac kao da je to smatrao zabavnim. Vye se zacrveni, ali bio je i više nego iznenađen što je čovjek u istrošenoj svemirskoj uniformi shvatio njegovo oklijevanje na ispravan način. Netko tko je radio u Starfallu ne bi trebalo biti previše probirljiv oko svog poslodavca pa nije bio siguran zašto on jest.

- Ništa ilegalno, uvjeravam te. - čovjek je prišao i postavio čašu osvježavajućeg napitka u prazni utor. - Ja sam Vanjski Lovac.

Lansor je trepnuo. Ovo sve počinjalo je nalikovati nekom fantastičnom snu. Onaj drugi ga je nestrpljivo promatrao, kao da je očekivao neku reakciju.

- Možeš pregledati moje preporuke ako želiš.

- Vjerujem vam. - Vye je pronašao svoj glas.
- Desilo se to da mi je nužno potreban strojar.

Ne, to se nije događalo! Naravno, to se ne može dogoditi Vyeu Lansoru, državnom djetetu, čistaču u Starfallu. Takve stvari nisu se događale, osim u *thalinskim* snovima, a on nije bio gutač dima! To je bila vrsta sna iz kojeg se čovjek ne želi probuditi, osobito ako je lučki nanos.

- Bi li bio spreman potpisati?

Vye se pokušavao uloviti za stvarnost, ostati bistre glave. Strojar za Vanjskog Lovca! Pa petorica od šestorice platila bi veliku premiju za priliku da dođu na takav položaj. Srsi sumnje presjekoše prvu maglovitu zanesenost. Čistači iz luka jednostavno nisu postajali strojari za cehovskog Lovca.

Iznova stranac kao da je čitao njegove misli.

- Slušaj - rekao je naglo progovorivši - imao sam i sam loših trenutaka prije mnogo godina. Ti nalikuješ nekome kome sam nešto ostao dužan. Ja ne mogu vratiti taj dug, ali mogu na ovaj način malo ispraviti omjere na vagi.

- Uspostaviti ravnotežu na vagi. - Vyejeva blijedeća nada ponovno se razvedri. Čini se da je Vanjski Lovac bio sljedbenik obreda Fata. To bi objasnilo sve. Ako ne možete vratiti dobro djelo onome kome ga dugujete, morate uravnotežiti vječnu vagu na neki drugi način. Ponovno se opustio, velika većina njegovih nepostavljenih pitanja bila je odgovorena.

- Hoćeš li prihvatiti?

Vye željno kimne.

- Da, Vanjski Lovče, - još uvijek nije mogao vjerovati da se sve ovo događa.

Ovaj drugi pritisne gumb za napitak i ovaj put ponudi Lansoru prepunu čašu.

- Pijmo za dogovor. - njegove su riječi zvučale kao naredba.

Lansor ispi gutajući sadržaj čaše i odjednom postade svjestan koliko je umoran. Nasloni se na zid, oči su mu se sklapale.

Ras Hume uze čašu iz mlitavih mladićevih prstiju. Zasad sve po planu. Čini se da je sreća bila na njegovoj strani. Slučajnost je bilo to da se našao u Starfall samo tri noći ranije, kad je bio u potrazi za svojim imitatorom. A Vye Lansor bio je bolji nego što se usuđivao nadati da će

moći naći. Momak je imao pravi kolorit, bio je životno dovoljno posrnuo da to odgovara priči i bit će pokoran. I nakon što Wassovi tehničari porade na njemu postat će Rynch Brodie - nasljednik jedne trećine Kogan-Bors-Wazalitz!

- Dođi! - dotaknuo je Vyevo rame. Mladić otvori oči, ali dok je polako ustajao pogled mu se nije mogao fokusirati. Hume je pogledao na svoj planetarni sat. Još je bilo vrlo rano; rizik da izvede Lansora iz ove zgrade bio je malen ako krenu odmah. Vodeći mlađeg muškarca lagano ga pridržavajući iznad lakta, krenuo je na stražnji izlaz prema pristaništu. Zrako-auto je čekao. Humeov osjećaj da je kockar koji pokušava nadmudriti sreću rastao je dok je uvodio mladića u letjelicu ukucavajući odredište i polijećući.

Na drugoj ulici premjestio se zajedno sa svojim štićenikom u drugi zrako-auto, postavio odredište četvrti u kojoj se nalazila adresa koju mu je Wass dao. Nedugo zatim s Vyem je ušao u malo predvorje koje je imalo diskretan popis imena postavljenih na stalku. Nema zanimanja priloženih uz ta šarolika imena, Hume primijeti. To je značilo ili da vlasnici imena rade u nekom luksuznom obrtu gdje je ime značilo struku ili uslugu ili su inkognito - možda oboje. Wassov svijet prožimao se kroz mnoge različite krugove miješajući se s nekim sasvim iznenađujućim zanimanjima posvećenima udobnosti, užitku ili zdraviju beskrajno bogatih, nadnaravnog plemstva i kriminalne elite.

Hume pritisne tipku za poziv znajući da je otisak palca koji je ostavio na Wassovu konferencijskom stolu već bio primljen kao znak kojim će ovdje biti upisan. Tračak svjetla namignuo je ispod njegova imena, zid na desnoj strani zasvjetluca i pretvori se u vrata.

Gurajući Vyea prema njima, Hume kimne čovjeku koji ih je ondje čekao. Bio je to Eucorian ravnog lica iz kaste sluga, koji sada posegne da pomogne Lansoru preko praga.

- Imam ga, Gentlehomo. - glas mu je bio bezizražajan kao i lice.

Zid je ponovno zasvjetlucao i vrata su nestala.

Hume otare ruku o vanjsku stranu svojih hlača stružući dlanovima po grubom materijalu uniforme. On napusti predvorje mršteći se, zabavljen vlastitim mislima.

Glupo! Čistač iz jedne od najgorih štakorskih rupa u luci. Kao da se inače nije moglo desiti još tijekom godine da tom mladiću prosviraju

mozak u nekoj tučnjavi ili ga pretvore u hrskavo prženog kad neki pijanac počne divljati s blasterom. Dao mu je pravu priliku, s obzirom na to da je to bila prilika budućnosti koja se ukazuje jednom čovjeku u milijardu, da dobije moć o kojoj može samo sanjati. Dakle, da je Vye Lansor znao što će se dogoditi, on bi zasigurno bio tako oran dobrovoljac da bi samog Humea dovukao ovamo. Nije bilo razloga da bi žalili nad mladićem, nikada mu se u životu nije desilo nešto tako dobro - nikada! Samo će se u jednom kratkom periodu Vye suočiti s određenim rizikom. One dane koje će morati provesti sam na Jumali, od vremena kad će ga Wassova organizacija tamo spustiti do dolaska Humeova društva koje će ga „otkriti“. Sam Hume nasnimit će svaku moguću vrstu pomoći da pokriju taj period. Sve znanje cehovskog Vanjskog Lovca zajedno s podacima koje je prikupio kroz istraživanja iskoristit će se da bi pružio Rynchu Brodieju znanje koje mu je neophodno da preživi u divljini. Hume je razmišljao o popisu stvari koje se trebaju dodati dok je hodao ulicom, stvari koje će njegov plan učiniti još sigurnijim.

3

U glavi mu je postojala tupa bol, toga je prvo postao svjestan. Kad se okrenuo, bez otvaranja očiju, osjetio je nešto meko pod obrazom i jak miris ispuni mu nosnice.

Otvorio je oči i zagledao se preko ruba nazubljenog stjenjaka prema nebu bez oblaka, plavo-zelenom nebu. Ideja klikne na pravo mjesto duboko u njegovu umu.

Naravno! Pokušavao je izvaditi čaljistaša iz zamke ulovivši ga na mamac, a zatim mu je noga proklizala. Rynch Brodie uspravi se u sjedeći položaj, napne svoje gole tanke ruke i ispruži svoje duge noge iskušavajući ih.

Nema slomljenih kostiju, dobro. No, ipak se namršti. Čudno - još je uvijek bio pod utjecajem te neke vrste sna.

Otpuzavši do potoka, umoči glavu i ramena u vodu puštajući hladnoći potoka da ispere njegov mamurluk. Strese se rasipajući kapljice sa svoga torza i ruku, a zatim primijeti svoju lovačku odoru.

Stajao je na trenutak dodirujući svaki komad svoje oskudne odjeće prisjećajući se truda ili bitke kojim je dobio torbicu, remen ili bilo koji komadić tkanine svoje opreme. Ipak - još je uvijek postojao taj neobični osjećaj stranosti, kao da ništa od toga nije stvarno njegovo.

Rynch odmahne glavom, obriše mokro lice rukom. Sve je to bilo njegovo, to je sigurno, svaki djelić. Imao je sreće, priručnik za preživljavanje s čamca za spašavanje pomogao mu je u općem smislu, a ovaj svijet nije bio posve neprijateljski - ne ako se pojedinac pripremi za nevolje.

Popeo se i opustio mrežu namatajući njezine nabore na jednu ruku, uzimajući koplje u drugu. Grm pred njim zatrese se na laganom povjetarcu. Rynch se ukipi, onda dršku koplja zgrabi u jači stisak,

namotaj i njegove mreže razapnu se. Režanje se začuje preko tihog žubora vode.

Grimizna mrlja koja se ustrijemi prema njegovu grlu bi dočekana na koplje i mrežu. Rynch stvorenje ubode dva puta tako jako da je izgubilo ravnotežu. Voden-mačka, ovogodišnje mladunče. Umirući, njegove kandže, preduge na njegovim šapama, iscrtavale su duboke brazde u zemlji i šljunku. Njegove oči, gotovo iste nijanse kao njegovo dugo, zamršeno krzno, zurile su u njega u smrtonosnom neprijateljstvu.

Dok je Rynch promatrao, onaj osjećaj da zuri u nešto čudno, posve nepoznato, još jednom mu se vrati. Ipak, lovio je on već voden-mačke mnoge sezone. Srećom, bile su to osamljene, opake zvijeri koje su tumarajući označavale teritorij braneći ga od drugih svoje vrste i ne bi na mnogo njih naletio putujući okolo.

On se sagne skidajući mrežu s umirenih šapa. Trebao bi nekamo krenuti, na neko točno određeno mjesto. Kompulzivni osjećaj da mora krenuti bljesne osvetnički vraćajući tupu bol u njegove sljepoočnice. Spuštajući se na koljena, Rynch se još jednom okrenuo prema vodi; ovaj put nakon što je osvježio lice, napije se iz skupljenih ruku.

Rynch zatetura, mokre ruke položi preko očiju, zabadajući prste u čelo kao da pokušava iščeprkati tu bol od koje mu je pucala lubanja. Sjedio je u sobi pijući napitak iz čaše - kao da je neka sjena slika bila montirana preko stvarnosti potoka, stijena i žbunja oko njega. On je sjedio u prostoriji i pio iz čaše - i to je bilo tako važno!

Oštra, vruća bol natjera ga da izgubiti kontakt s tim prikazanjem. Pogleda prema dolje. Ispod šljunka, ispod stijena, okupljala se mala vojska plavo-crnih životinjica s tvrdom ljuskom, njihove šape s kandžama pružale su se, plavi osjetilni organi dizali su se na mesnatim stabljikama iznad njihovih glava, sve se okrećući prema mrtvoj mački.

Rynch snažno zamahne, padne u vodu oslobađajući se stiska dvaju opakih strvinara koji mu oderaše kožu na članku čim je potonuo do koljena. Crni jezici s malih tijela obraslih crvenim krznom lizali su prema lovcu. U roku od nekoliko minuta leš će biti samo dobro očišćene kosti.

Zgrabivši koplje i mrežu, Rynch ih opere u vodi da ih očistiti od sitnih napadača i požuri dalje prskajući preko potoka sve dok nije postigao udaljenost između sebe i mjesta na kojemu je bila lešina. Malo kasnije

istjerao je jedno četveronožno stvorenje između dviju stijena i ubio ga jednim udarcem drškom koplja. Potom mu je oderao kožu opipavajući ju. Je li to bilo veoma grubo krzno ili neka vrsta krljušti? Znao je da će se još morati pozabaviti tom idejom.

Osjetio je, bolno je razmišljao, dok je pekao suho, sivkasto meso na komadu zašiljenog štapa, kao da je dio njega jako dobro znao koje životinje treba ubijati. Pa ipak, iznutra kao da je još jedna osoba promatrala čudom se čudeći.

On je Rynch Brodie i putovao je na Largo Drift sa svojom majkom.

U sjećanje mu automatski dođe slika mršave žene s uskim, nesretnim licem, uvojcima pažljivo dotjerane kose u kojoj su sjali dragulji. Postojalo je još nešto loše - sjećanje nije bilo precizno, nego kaotično. Ali glava ga ponovno stade boljeti dok se jasnije pokušavao prisjetiti onog vremena. Nakon toga čamac za spašavanje i čovjek s njim u...

- Simmons Tait!

Časnik, teško ozlijeđen. On je umro kad je čamac za spašavanje sletio ovamo. Rynch se jasno sjeća i kako slaže kamenje preko Taitova slomljenog tijela. Otada je bio sam, samo s priručnikom za preživljavanje i nešto zaliha s čamca. Bitno je da nikada ne zaboravi da je on Rynch Brodie.

Polizao je masnoću s prstiju. Bol u glavi činila ga je pospanim. On se sklupča na komadu suncem zagrijanog pijeska i zaspi.

Je li doista spavao? Oči su mu opet bile otvorene. Sada nebo iznad njega više nije bilo kao zdjela svjetlosti, već ga je prekrivala prigušena aureola sutona. Rynch sjedne, a srce mu je udaralo kao da se utrkivao s vjetrom koji je sada šibao njegovo polugolo tijelo.

Što je radio ovdje? Gdje - je - bilo, *ovdje!*

Panika buđenja s tom idejom osušila mu je usta, naježila kožu, oznojila dlanove koje je ukopao u pijesku oslanjajući se na njih. Neodređeno, slika se pojavljivala u njegovoj glavi - on sjedi u sobi i promatra čovjeka koji mu donosi čašu. Prije toga bio je na mjestu jarke svjetlosti i opakog mirisa.

Ali on je Rynch Brodie, on je došao ovdje na čamcu za spašavanje kad je bio dječak, on je sahranio broskog časnika ispod hrpe kamenja, uspio je preživjeti samo zato što je iskoristio sve na brodu da nauči kako preživjeti. Jutros je bio u lovu na čeljustaša tjerajući ga da izađe iz

svog skrovišta uz pomoć kuke i konopca i mamca od svježe ulovljene ribe.

Rynch položi dlanove preko lica i sagne se klečeći na koljenima. To je sve bilo istina, mogao je to dokazati - i dokazat će! Ondje se nalazio brlog čeljustaša, tamo na uzvisini gdje mu je ostao slomljeni komad koplja koje je puklo kad je pao. Ako uspije pronaći brlog, onda će biti siguran da je i sve ostalo stvarno.

Samo je usnuo jedan jako stvaran san - da, to je bilo to! Samo, zašto je i dalje sanjao o toj prostoriji, o čovjeku, o čaši? O mjestu svjetla i mirisa, koje je mrzio toliko da mu je mržnja ostavljala kiseli okus u ustima osušenim od straha? Ništa od toga nikada nije bilo dio svijeta Ryncha Brodieja.

Kroz sumrak počeo je napredovati nazad prema koritu potoka, prema uskoj maloj dolini gdje se probudio nakon pada. Naposljetku, našavši skrovište usred nekog grma, on čučne osluškujući zvukove nekog drugog svijeta koji se budio noću preuzimajući pozornicu od njegovih dnevnih stanovnika.

Dok je klipsao natrag, borio se s panikom shvaćajući kako neke od tih zvukova može lako identificirati, dok su mu drugi ostajali misterij. Čvrsto je zagrizao zglobove svoje stisnute šake pokušavajući shvaćanje toga pribrojiti dokazima. Zašto je odmah znao da je tanko, sablasno zavijanje poziv jata kožno-krilnih, pernatih stanovnika stabala, a to kašljucavo stenjanje nizvodno samo buka?

- Rynch Brodie - Largo Drift - Tait. - Osjetio je krv koju su njegovi vlastiti zubi načeli na njegovoj koži dok je recitirao tu mantru. Zatim ustane. Noge mu se zapletu u mrežu i on ponovno padne udarajući glavom o korijen koji je virio iz zemlje.

Ništa opipljivo nije posegnulo za njim u njegovu sklonište od grmlja. Ono što je posegnulo iz svoga skrovišta bila je neka vrsta tvari koju njegova vrsta još nije imenovala. To nije bilo niti tijelo niti um - možda je najbliži opis bio vanzemaljska emocija.

Stvaralo je vezu potajno, ali sa sigurnošću, dok je obavljalo svoje istraživanje. Zatim, zbunjeno, povuče se prijaviti istraženo. Ali budući da je izvijestilo onima koji su upravljali po određenom uzorku koji se nije mijenjao eonima, njegov jedini odgovor bio je potvrda osnovnih naredbi.

Opet je napravilo kontakt bezuspješno nastojeći provesti zapovijed. Tamo gdje je trebalo naći lak prolaz, jasan kanal za prenošenje utjecaja na uspavani mozak, našlo je zbrku prizora isprepletenih tako da su stvorili zaštitnu barijeru.

Uljez, nastojeći pronaći neki uzorak ili značenje - povuče se zbunjen.

No, njegovi nasrtaji, bez obzira na to što su bili bezuspješni, kao da su olabavili neki čvor, oslobodili neki prolaz.

Rynch se probudio u zoru, polako, ošamućeno, sortirajući zvukove, mirise, misli. Bila je ondje soba, muškarac, nevolje i strah, onda je on bio Rynch Brodie, koji je živio u pustinji na granici svijeta neucrtanog u karte, dok su prolazile brojne godine. Taj svijet bio je oko njega sada, mogao je osjetiti njegove vjetrova, čuti njegove zvukove, okusiti ga, omirisati ga. To nije bio san - onaj drugi bio je san. Moralo je biti tako!

Dokaži. Pronađi čamac za spašavanje, vrati se tragom jučerašnje prošlosti do točke pada koja je započela sve ovo. Upravo tamo postojala je nizbrdica po kojoj se morao stropošitati. Iznad njega pronaći će brlog koji je istraživao kada je došlo do nesreće.

Samo - nije ga pronašao. U njegovu umu postojala je detaljna slika tog okruglog udubljenja, na dnu koje se skriva čeljustaš. Ali kad je stigao na vrh litice, nigdje na vidiku nije bilo humka i obrubljenog ulaza u brlog. Pažljivo je tražio dobar komad terena i na sjever i na jug. Nije bilo ni traga brlogu - ni traga. Ipak, njegovo sjećanje tvrdilo je da je bio ovdje još jučer.

Je li pao negdje drugdje i ošamućen oteturao da bi pao po drugi put?

Neki unutrašnji sugovornik pobunio se protiv toga. Ovo je bilo mjesto gdje se jučer osvijestio i ovdje sada nije bilo brloga!

Okrenuo se od rijeke ubrzano dišući. Nema brloga - možda nema ni čamca za spašavanje? Ako je prošao ovim putem omamljen od prijašnjeg pada, sigurno je morao ostaviti neki trag.

Ovdje je bilo slomljenih, osušenih biljka spljoštenih težinom. Zastao je da prstom dotakne uvelo lišće. Nešto je došlo iz tog smjera. Mogao je ići po tom tragu. Rynch svu svoju pozornost usmjeri na tlo, poput lovca koji vreba lovinu.

Pola sata kasnije nije našao ništa, osim nekih čudnih, gotovo izbrisanih tragova na travi koja je bila previše elastična da bi duže vrijeme

zadržala tragove. Iz njih nije mogao pročitati ništa.

Znao je gdje se nalazi, čak i bez obzira na to što nije znao kako je ovamo dospio.

Čamac za spašavanje - ako je postojao - bio je na zapadu. Imao je živopisnu mentalnu sliku raketnog oblika, njegove nekoć srebrnkaste stijenke zamučene izlaganjem otvorenom prostoru, nasadene ukoso među stablima. I on će ga naći!

Iza ruba svjesnog osjećaja novi osjećaj se uzbudio. Ponovno su ga kontaktirali, testirali. Šuma ga je dozivala na svoj delikatni vanzemaljski način. Rynch je imao bljesak nejasne misli o stablima, ali nije joj pridavao više značenja osim blage želje da vidi što se nalazi u njihovoj sjeni.

Zasad su ga okupirali samo njegovi vlastiti problemi. Ono što ga je pozvalo bilo je poraženo, odbijeno njegovom ravnodušnošću. Dok se Rynch počeo ravnomjernim korakom kretati prema istoku, negdje daleko proces tako nalik na odašiljanje klikne u drugom setu predodređenih naređenja.

Visoko iznad planeta Hume stisne gumb da otvori zaslon sa širokim prostranstvom kontinenta prošaranim malim mrljama mora. Spustit će se na zapadnom dijelu kopnene mase. Klima, geografska obilježja i površina uvjetovali su da je to najbolje mjesto. Imao je vrlo bitne koordinate za njihov tabor već snimljene u Direkto.

- Ovo je Jumala.

Nije se osvrnuo da vidi učinak koji je prizor na zaslonu ostavio na ostala četiri muškaraca u kontrolnoj kabini safari broda. Nastojao je svladati svoje vlastito nestrpljenje. Najmanji nagovještaj mogao je roditi sumnju koja bi srušila čitav njegov plan. Wass je možda imao svoje prste u odabiru tri klijenata, ali oni zasigurno nisu bili obaviješteni o istini o otkriću koje će pronaći na Jumali - oni su morali osigurati istinitost cijelog poduhvata.

Četvrti čovjek, koji je na ovom putovanju imao ulogu njegova strojara, bio je Wassova vlastita garancija protiv bilo kakvog pogrešno učinjenog poteza s Humeove strane. A Vanjski Lovac imao je dovoljno povjerenja u

njega kao u čovjeka koji je dovoljno oprezan da ne privuče sumnju koja bi bila kontradiktorna s dogovorenim planom.

Zora je doticala glavne točke zapadnog kontinenta i on je trebao spustiti ovu svemirsku letjelicu na udaljenost od dana hoda od napuštenog čamca za spašavanje. Pohod koji će krenuti u tom smjeru bit će prvi logičan potez za njegovu družinu. Nisu ih mogli otvoreno usmjeriti prema nalazu, ali postojali su načini usmjeravanja lova koji su bili jednako tako dobri.

Prije dva dana, prema rasporedu, njihov brodolomac spušten je ovamo s podsvjesnom naredbom da ostane u ovom području. Postojao je manji element rizika u ostavljanju čovjeka samog, naoružanog samo osnovnim oružjem kojim se mogao koristiti, ali to je bio dio ove hazarderske igre.

Bili su dolje - ravno na cilju. Hume se pobrinuo za raspakiravanje i aktiviranja strojeva i uređaja koji će štiti i paziti njegove civilne klijente. Zapušio je posljednji ventil na napuhanom šatoru promatrajući ga kritičkim pogledom dok se nadimao od male role tkanine u jednosobno, klimatizirao i grijano sklonište otporno na vremenske uvjete.

- Spreman je i čeka da se preselite u njega, Gentlehomo. - izvijestio je malog čovjeka koji je stajao gledajući i čudeći se poput djeteta koje proučava nešto novo i čudno.

- Vrlo domišljato, Lovče. Ah - dakle, što bi to moglo biti? - njegov glas odavao je nestrpljenje dok je pokazivao prstom prema istoku.

4

Hume alarmirano podiže pogled. Bila je postojala sitna šansa da „Brodie“ svjedoči njihovu dolasku i možda sada dolazi da im uštedi dobru količinu vremena i truda glumeći da je presretni, spašeni brodolomac.

Ali nije mogao vidjeti ništa u smjeru koji je čovjeku privukao pažnju. Daleke planine ispunjavale su kompletnu tamnoplavu pozadinu. Do njihova podnožja i nižih padina prostirale su se guste krošnje stabala koje su bile tako tamno zelene da su izgledale crno s ove udaljenosti. A na ravnicu prostirao se nježnije plavo-zeleni spektar raznog drugog raslinja koji je obrastao otvoreno područje oko rijeke. U njemu je počivao čamac za spašavanje.

- Ne vidim ništa! - prasne on tako oštro da se čovječuljak zagledao u njega otvoreno iznenađen. Hume se prisili brzo osmjehnuti.

- Što ste to vidjeli, Gentlehomo Starns? Nema velikih zvijeri u ovim šumama.

- To nije bila životinja, Lovče. Samo bljesak svjetla, tamo negdje. - ponovno je pokazao.

Sunce, pomisli Hume, moglo bi se reflektirati od neki dio čamca za spašavanje. Vjerovao je da je mala letjelica tako prekrivena lozom i okružena stablima da ga se nije moglo tako lako ugledati. Ali oluja je možda mogla strgnuti njegov prirodni pokrov. Ako je to u pitanju i ako se Starnov interes zadrži, on bi bio idealan pronalazač.

- Čudno. - Hume izvadi svoje naočale za daljinu. - Samo, gdje, Gentlehomo?

- Tamo. - Starns susretljivo pokaza po treći put.

Ako je tamo bilo ičega za vidjeti, sada je bilo nestalo. Ali nalazilo se u pravom smjeru. Na sekundu ili dvije Hume je bio nemiran. Stvari su se

događale naizgled predobro; njegovo cinično nepovjerenje probudilo se zbog toga što sve ide tako glatko.

- Možda je sunce - komentirao je.

- Mislite, reflektira se od nekog objekta, Lovče? Ali bljesak je bio vrlo jak. I ne bi na ovom mjestu mogla postojati površina koja bi zrcalila, sigurno to ne može biti?

Da, stvari su se kretale prebrzo. Hume je možda bio pretjerano oprezan, ali bio je odlučan da ni naznake nekog prethodnog saznanja o čamcu za spašavanje ne smiju doći do ovih civila. Kad pronađu čamac s Largo Drifta i kad pronađu Brodieja, doći će do pravne istrage. Brodolomčev identitet bit će testiran od strane dalekih i neljubaznih rođaka i doći će do intenzivne istrage. Ovi civili moraju biti nepristrani svjedoci.

- Ne, teško mogu vjerovati da ima zrcalnih površina u nenaseljenoj šumi, Gentlehomo. - zahihotao je. - Ali, nalazimo se na lovačkom planetu, a nisu svi njezini oblici života još klasificirani.

- Mislite na inteligentne domoroce, Lovče? - Chambriss, najzahtjevniji civilni član družine, došeta se do njih.

Hume je odmahnuo glavom.

- Nema inteligentnih domorodaca na lovačkom svijetu, Gentlehomo. To je utvrđeno prije nego što je planet stavljen na popis za safari. Međutim, ptica ili neka leteća živina, možda s metalik perjem ili krljuštima, mogla bi uhvatiti sunčevu svjetlost i možda u pravim okolnostima stvoriti odbljesak svjetla. To se znalo događati i ranije.

- Bilo je jako blješteće, - sumnjičavo je rekao Starns. - Mogli bismo kasnije baciti pogled tamo.

- Gluposti! - Chambriss je govorio žustro poput onoga koji je navikao zaobilaziti na taj način proturječne želje bilo koga u društvu.

- Došao sam ovdje uloviti voden-mačku i voden-mačku ću imati. Ne možete ih naći u šumovitim područjima.

- Napraviti ćemo raspored - najavio je Hume. - Svaki od vas zapisao se, prema ugovoru, za drugu vrstu trofeja. Vi za voden-mačku, Gentlehomo. A vi, Gentlehomo Starns, želite jamskog zmaja. Dok Gentlehomo Yactisi želi probati elekto-ribolov u dubokim rupama. Mijenjat ćete se svaki drugi dan, to je jedini ispravan način. A, tko zna, možda netko od vas pronađe vlastiti trofej upravo na tuđoj čeki.

- U pravu ste, Lovče. - Starns je kimnuo.

- A budući da su se dvojica mojih kolega odlučili za vodeno stvorenje, možda bismo trebali započeti potragu uz rijeku.

Prošla su stoga dva dana prije nego što su mogli krenuti na put kroz šumu. Jedan dio Humea prosvjedovao je, onaj oprezniji dio njegova uma bio je zadovoljan. Vidio je, iza tri klijenta koji su sada prevrtali i sortirali svemirske torbe, kako Wassov čovjek baca pogled prema šumi, a onda natrag prema Starnsu. I, s obzirom na to da je bio svjestan onoga što je ležalo ondje, Hume se zapita što je mali civil zapravo vidio ondje.

Logor je bio dignut, nakupina od sedam šatora za napuhavanje nije bila postavljena predaleko od broda. Barem ova družina nije smatrala kako je Lovac tu da sam obavlja poslove oko selidbe i oko spremanja namirnica. Sva tri klijenta jednako su pomagala, a Wassov čovjek sišao je do rijeke vraćajući se s pola tuceta srebrno-perajki očišćenih i nabijenih na trskovinu, spremnih za pečenje nad kuharskom jedinicom.

Paljenje vatre usred noći nije bilo potrebno, osim da bi se dobilo na atmosferi. Ali u njoj su svi uživali. Hume se nagne naprijed da podjari plamen, a Starns pogurne neke komade drvene naplavine.

- Rekli ste, Lovče, da u lovačkim svjetovima nikada nema inteligentnog domorodačkog života. Osim ako planet nije detaljno istražen, kako vaši istraživački timovi mogu biti sigurni u tu činjenicu? - glas mu je bio gotovo sitničav, ali njegov je interes bio očit.

- Koristimo verifikatore za provjeru. - Hume je sjedio prekriženih nogu, njegova plasto-ruka odmarala se na jednom koljenu. - Prije pedeset godina morali smo prilično dugo vremena istraživati kako bismo bili sigurni da smo u slobodnom svijetu. Sada ukopavamo alate za provjeru na prikladnim mjernim točkama. Inteligencija znači određenu mentalnu aktivnost - bilo koja vrsta takvih aktivnosti bilježi se na snimaču.

- Čudesno! - Starns pruži svoju debeljuškastu ruku prema vatri u vječnoj ljudskoj gesti koja ne traži samo toplinu gorućeg drveta, već njegovo obećanje sigurnosti prema silama tame.

- Bez obzira na to koliko ih malo bilo ili koliko razbacano živjeli ti vaši domorodački mislioci možete ih snimiti bez da ikoga preskočite?

Hume je slegnuo ramenima.

- Možda se jedan ili dva - naceri se - provuku kroz naše skeniranje. Ali pred nama je tek za otkriti planet s takvim rijetkim životom za koji bi se moglo reći da je inteligentan.

Yactisi je balansirao šalicom izvan i unutar svjetlosnog kruga vatre.

- Slažem se da je ovo veoma zanimljivo. - bio je to mršav čovjek s rijetkom sijedom kosom i tamnom puti, možda porijeklom potomak križanja nekoliko ljudskih rasa. Oči su mu izgledale ispijeno pa je bilo teško u ovom svjetlu čitati njihove izraze. On je imao, Hume je već shvatio, prvoklasni um i bio je do te mjere pronicljiv da je mogao biti ili pomoćnik ili prijetnja. - Nije bilo slučajeva da niste uspjeli?

- Nije prijavljeno. - Hume odvrati. Cijeli svoj život oslanjao se na rad strojeva, naravno pod stručnom kontrolom ljudi obučenih za njihovo ispravno korištenje. Shvaćao je proces verifikatora, vidio je kako rade. U sjedištu Ceha nije bilo zabilježeno da su ikad neuspješno obavili posao; bio je spreman vjerovati da su nepogrešivi.

- Ona vrsta koja sada živi uz more - može li vaš uređaj otkriti njihovu prisutnost? - Starns nastavi ispitivati.

Hume se nasmijao.

- Nema ih ovdje na Jumali, možete biti sigurni u to - mora su ovdje mala i plitka. Takva bića koja bi bila primijećena na verifikatoru živjela bi na velikoj dubini i nikad ne bi izašla na površinu. Dakle, ne moramo se bojati da će ovdje biti iznenađenja. Ceh ne riskira.

- U to nas stalno uvjeravate - odgovorio je Yactisi. - Postaje kasno. Želim vam slatke snove. - on se ustade da ode u svoj šator za napuhavanje.

- Da, svakako! - Starns zatrepće prema vatri, a zatim i on ustane. - Sutra, dakle, idemo u lov uz rijeku?

- Na voden-mačke. - Hume potvrdi. Od sve trojice, vjerovao je da je Chambriss najviše nestrpljiv. Možda je najbolje dozvoliti mu da osvoji svoj trofej što je prije moguće. Bivši pilot zaključio je da će taj klijent malo surađivati dok ne ispuni svoj cilj.

Rovald, Wassov čovjek, stajao je pored vatre sve dok tri civila nisu bila na sigurnom u svojim mjehurima.

- Područje rijeke sutra? - upita.

- Da. Ne možemo ih požurivati.

- Slažem se. - Rovald je razgovarao s onom izravnošću koju nije koristio kad su civili bili u blizini. - Samo nemojte previše odgađati. Zapamtite, naš dječak vani okolo luta. Moglo bi ga pokupiti nešto prije nego što ovi tumarajući civili nalete na njega.

- To je rizik koji moramo prihvatiti. Ne smijemo buditi nikakvu sumnju. Yactisi, kao prvo, nije budala, niti je Starns. Chambriss samo želi uloviti svoju voden-mačku, ali mogao bi postati nezgodan ako ga budemo forsirali u nešto drugo.

- Predugo čekanje može nas uvaliti u nevolje. Wass ne voli nevolje.

Hume se okrene. U slabom svjetlu vatre njegove crte lica su bile stroge, a usta mrka.

- Ni ja, Rovald, niti ja! - rekao je tiho, ali s ledenim prizvukom.

Rovalda se nije moglo tako lako zastrašiti. On se naceri.

- Spusti krila, leti-dečko. Trebate Wassu - a ja sam tu da držim njegovu stranu. Ovo je velik posao, ne želimo nikakve greške!

- Neće ih biti. Ne s moje strane. - Hume se odmakne od vatre, približi se stupu koji je sjao tupim, crvenim sjajem linije vatre s obje strane. Pritisnuo je gumb za upravljanje. Ta crvena linija pretvori se u blistavo polje. Napuhane šatore i svemirski brod sada je okruživalo zaštitno polje: rutinska zaštita u safari kampovima na čudnim svjetovima i Hume ga je rutinski upalio.

Stajao je neko vrijeme zureći kroz tu nevidljivu barijeru u smjeru šuma. Noć je bila mračna, bilo je ponešto zalutalih oblaka koji su skrivali zvijezde, što je značilo da će kiša vjerojatno početi padati prije nego što svane. Nije bilo vremena da ih smetaju promjenjivi vremenski uvjeti.

Negdje vani Brodie se skrivao. Nadao se da je mladić došao do „kampa“ koji je pažljivo podignut i pušten njemu na upotrebu. Čamac za spašavanje, taj okamenjeni „grob“ koji je pokazivao znakove nekoliko godina korištenja, također je bio sastavljen i konstruiran do posljednjeg detalja. I mnogo manje bi zavaralo civile na ovom safariju. No, čim priča o njihovu pronalasku procuri, drugi će doći na scenu, ljudi obučeni procijeniti znakove koje je brodolomac ostavio u borbi za opstanak.

Njegov trening u Cehu i sposobnost Wassovih tehničara trebali su ga provesti kroz tu kušnju.

Što je Starns vidio? Bljesak sunca na repu čamca za spašavanje koji se nagnuo prema nebu? Hume se polako vrati nazad prema vatri kad je vidio Rovalda kako ide uz rampu u svemirski brod. On se nasmiješi. Zar je Wass bio tako glup da neće pogoditi da je Potpredsjednikov čovjek bio u kontaktu sa svojim poslodavcem? Rovald se namjeravao prijaviti preko nekog sivog kanala da su sletjeli i da predstava uskoro treba početi. Hume se lijeno pitao kroz koliko će i preko koliko releja ta poruka proći prije nego što stigne na odredište.

On se protegne i zijevne krenuvši prema svojoj kapsuli za spavanje. Sutra mora naći Chambrissov voden-mačku. Hume je potisnuo Brodieja u svome umu da bi se mogao koncentrirati na nestrpljivog sportskog lovca i njegovu veliku vanzemaljsku mačku.

Svjetla u napuhanim šatorima gasila su se jedno za drugim. Unutar kruga barijere zaštitnog polja sile ljudi su spavali. Do ponoći kiša je počela padati cijedeći se preko mjehura šatora, gaseći pepeo tinjajuće vatre.

Iz mraka se išulja ono što nije bila misao, niti tvar, već nešto nepoznato ljudima koji nisu bili s ovoga svijeta. A barijera, koja je trebala odvratiti stvorenja s više nogu ili krila ili bez vidljivih udova, pokazala se boljom zaštitom nego što su se njezini tvorci mogli nadati. Nije moglo proći - samo zbunjeno udari; jedna sila odbija se od druge. Zatim povuče svoje ticalo i neotkriveno se vrati otkuda je došlo.

Samo, ta stvar koja nije imala inteligenciju koju je čovjek mogao klasificirati kao inteligenciju, imala je sposobnost dokučiti prirodu te umjetne barijere. Polje sile bilo je ispitano, njegova priroda izučena. Prvi prodor nije uspio. Drugi je bio spreman - spreman kao što nije bio mjesecima prije, kada su prvi od ovih stvorenja došli i probudili drevne pse čuvare na Jumali.

Duboko u tamnim šumama na planini došlo je do komešanja. Neke stvari zacvile u snu prosvjedujući protiv podsvjesnih naredbi koje nisu mogle shvatiti, ali su im se morale pokoriti. S dolaskom zore stvorenja će se okupiti ponovno napadajući - sam kamp ne, već sve one koji ostave njegovu zaštitu. Također, i mladića koji je sada spavao u plitkoj jami oblikovanoj unutar izbočenog korijena drveta - drveta koje je palo kad je čamac za spašavanje sletio.

Opet, sreća je bila na strani Humea. Do zore kiša je prestala. Oblačno nebo bilo je nad njima, ali vjerovao je da će dan biti vedar. Mutne, užurbane vode rijeke pomoći će Chambrissovim gostima. Voden-mačke se skrivaju u jamama ukopanima u obalu, ali voda će ih prisiliti da napuste svoje jazbine. Put koji je išao paralelno s koritom rijeke pokazat će im tragove jedne od tih mačaka.

Krenuli su u skupini, Hume vodeći, a Chambriss žustro gazeći iza njega, Rovald držeći odstojnicu, što je bila ispravna tehnika u traganju za divljači. Chambriss je nosio iglača, Starns je bio nenaoružan, s izuzetkom malog šokera, svoju 3D kutiju prebacio je preko prsa noseći je na istrošenoj traci. Yactisi je na ramenima nosio električni stup, svoj kontrolni pojas zakopčao je oko sebe, iako ga je Hume upozorio da će nevjernice onemogućiti ribolov u dubokim rupama.

Nedaleko od kampa nabasali su na nepogrešive znakove voden-mačke i njezinih širokih šapa. Duboki tragovi ravnornog rasporeda, tako da je Hume znao da životinja ne može biti daleko. Tragovi su bili duboki i on izmjeri udaljenost između njih dužinom svoje ruke.

- Velika je! - Chambriss zadovoljno uzvikne. - Udaljava se od rijeke.

To je pomalo zbunjivalo Humea. Mačku crvenog krzna možda je bujica natjerala van iz jazbine, ali nisu imale običaj svojevoljno se udaljavati daleko od vode. Čućeći na petama, pažljivo je promatrao teren koji se protezao između njih i dalekih šuma.

Trava je bila ovosezonska i još je trebala narasti, nedovoljno visoka da bi predstavljala skrovište za životinje sa šapama velikima poput ovih. Ondje su se nalazila dva busena žbunja. Mogla bi se skrivati u bilo kojem od njih čekajući da napadne pridošlice - ali zašto? Nije bila ranjena niti ju je njihova družina uplašila, nije postojao razlog da postave zasjedu na tragovima koje je ostavila.

Starns i Yactisi zaostali su, mada se Starns igrao sa svojim 3D. Rovald im se približio. Izvukao je svoju rendgensku cijev kad mu je Hume mahnuo rukom. Svako ponašanje životinje koje se kosilo s njezinim redovitim navikama budilo je nepovjerenje.

Ustajući se, Hume je hodao uz liniju koju su ostavili tragovi. Bili su svježiji - veoma svježiji. A i dalje su išli ravno prema šumi. Još jednom zamahnuvši rukom, zaustavio je Chambrissa. Civil je prošao treniranje

pa ga je usprkos svojoj revnosti odmah poslušao. Hume napusti tragove, obiđe ih i dođe do mjesta s kojega je mogao proučavati ono grmlje. Nije bilo nikakvih znakova osim tragova šapa koje su u ravnoj liniji vodile prema šumi. A ako ih društvo bude slijedilo, doći će ravno do čamca za spašavanje!

Odlučio je riskirati. No, kad su bili manje od nekoliko metara udaljeni od ruba šume, njegova ruka naglo se digne usmjeravajući Chambrissa da opali prema grmlju koje se zatreslo.

Samo, ta bezoblična napola vidljiva zvijer koja se jedva razlikovala od boje okolne vegetacije nije bila voden-mačka. Začu se tanki, poderani krik. Tada stvorenje sune naprijed i nestane.

- Što je, u ime devet Bogova, to bilo? - Chambriss je zahtijevao odgovor.

- Ne znam. - Hume krene naprijed, istragne strelicu iglača iz stabla. - Nemojte više pucati - osim ako niste sigurni u što pucate!

5

Vlaga noćasnje kiše zaostala je na lišću drveća i u kapljicama se držala Rynchova znojnog tijela. Ležao je na širokoj grani pokušavajući kontrolirati teško dahtanje svojih bolnih pluća. Još je uvijek mogao čuti odjeke iznenađenih krikova ljudi koji su kroz šumu nabasali do stršećih krila čamca za spašavanje.

Sada je pokušavao shvatiti zašto je potrčao. Bili su njegove vlastite vrste, mogli bi ga odvesti iz ovog usamljenog svijeta u kojem nije bilo nikoga njemu nalik. Ali onaj visoki čovjek - onaj koji je poveo družinu prema nepravilnoj čistini na kojoj se čamac za spašavanje nalazio...

Rynch zadrhti, zabije nokte u drvo na kojem je ležao. Čim mu je pogled pao na tog čovjeka kao da su se pomiješali san i java panično se boreći među sobom. To je bio čovjek iz sobe - čovjek s čašom!

Kako mu se srce stalo smirivati, razmišljanje je postalo suvislije. Prvo i osnovno, nije uspio pronaći brlog čeljuska. S druge strane, oznake na tlu tamo gdje je pao i čamac za spašavanje bili su upravo onakvi kakvih se sjećao. No, nedaleko od malog broda otkrio je još nešto - logorište napravljeno od lijana i vitica vinove loze na kojemu je bio mali imetak koji je mogao pripadati brodolomcu.

Taj će ga čovjek naći, Rynch je bio siguran u to, ali bio je previše umoran da se bori.

Ne, odgovor svakog dijela slagalice ležao je u tom čovjeku. Ako ode natrag na čistinu gdje je brod, odmah će ga uloviti - ali morao je znati. Rynch se pažljivije zagleda oko sebe. U debeloj mahovini ispod stabala neće ostajati tragovi. Ali možda postoji još jedan način kojim bi se mogao kretati. Baci pogled prema širokoj krošnji susjednog stabla.

Njegovo putovanje u visinama bilo je neugodno, znojio se i trzao svaki put kad bi uznemirio one koji su nastanjivali krošnje. Uskoro otkrije kako su u blizini mjesta gdje se čamac za spašavanje srušio čekali ostali.

Privije se uz stablo kad primijeti okruglu masu nekog stvorenja koje se nalazilo u duplji visoko u stablu. Iako je bilo sklupčano, bio je siguran da bi stvorenje ispruženo bilo visoko koliko i on sam, a opake kandže govornice su o tome koliko bi protivnik mogao biti opasan.

Kada nije napravilo nikakav pokret s namjerom da ga slijedi Rynch se ponada da bi moglo samo braniti svoje skrovište jer se po njegovu ponašanju moglo zaključiti da se skriva.

Ipak zureći u tu bezličnu kuglu u stablu, mladić se povuče, bojeći se od prvog trenutka kad je primijetio stvorenje iznad sebe, da će se baciti prema njemu. Kako nije, on se usudi provući se ispod duplje pod kojom se nalazio napeto osluškujući da čuje bilo kakav pokret iznad svoje glave. Sada je pred njim bio brodolomski kamp.

Još jedno stvorenje čučalo je u tami skloništa, baš kao njegov prijatelj koji je bio na stražarskoj dužnosti gore na drvetu! Samo ovaj nije imao istu boju kao lišće oko njega da ga sakrije. Četiri uda, njegove duge podlaktice obavijene oko savijenih koljena, opći dojam gotovo da je podsjećao na čovjeka - kad bi čovjek bio odjeven u gusto paperje. Glava pognuta na ramenima; kao da je imao veoma kratak vrat ili ga uopće nije imao; bila je kruškolika, izdužena prema leđima, a osjetilni organi očiju i nosa stisnuti na donjoj četvrtini zaobljenog dijela, s linijom širokih usta koja su podijelila tupu okruglu gubicu. Tamni ponori očiju nisu odavali zjenice ni šarenice. Nos je bio crna, savršeno zaobljena cijev, stršeći približno par centimetara iznad površine obraza. Groteskno, strano i zastrašujuće biće koje nije činilo nikakav neprijateljski potez. A, budući da nije čak ni okrenulo glavu, nije mogao biti siguran niti je li ga uopće vidjelo. Ali znalo je da je tamo, bio je siguran u to. I čekalo je - što? I dok je nekoliko dugih sekundi pucao, Rynch poče vjerovati da nije čekalo na njega. Ohrabren, on se izvuče iz petlji lijana i popne natrag na stablo.

Nekoliko minuta kasnije otkrio je da postoje barem dvije takve zvijeri koje su tiho čekale u logoru, držeći stražarsku liniju ravno između njega i čistine na kojoj se nalazio čamac za spašavanje. Povukao se nazad u šumu s namjerom da pronađe neki drugi put kojim će doći na čistinu. Sad je priželjkivao da se pridruži pripadnicima svoje vrste, bez obzira na to bi li se ti ljudi pokazali kao potencijalni neprijatelji ili ne.

Kako je vrijeme prolazilo, zvijeri su zatvorile čistinu kampa. Poslijepodne se pretvaralo u večer kada je dosegao točku nekoliko kilometara nizvodno od rijeke. Otkad je došao na čistinu nije vidio nikakvih promatrača. Nadao se da se nisu svojevrijeme popeli nazad na drveće, gdje im je lišće pružalo zaštitu.

Rynch izađe na otvoreno na obalu rijeke, napredujući s mukom, poput crva se penjući strminom iza granja i promatrajući zemlju koja se prostirala pred njim. Ondje je stajala letjelica koja nije pripadala ovom svijetu, s krilcima prema dolje, nosom prema nebu, a u grupi, nedaleko od mjesta gdje se nalazila rampa za lansiranje, nalazilo se nekoliko šatora za napuhavanje. Vatra je gorila u sredini i ljudi su se motali uokolo.

Sada kada se oslobodio šume i njezinih čuvara i kad se tako približio svojem cilju, Rynch je bio neobično neodlučan učiniti onu najpametniju stvar, maknuti se iz svog zaklona i prići vatri, zatražiti od pripadnika svoje vrste da ga spase.

Čovjek kojega je tražio stajao je kod vatre zarivši ruke u mrežu svojevrsnog oklopa s kutijom koju je pričvrstio oko prsa. To je učinio na brzaka i onda zgrabio remen iglača. Sudeći po njihovoj gestikulaciji, drugi su mu proturječili, ali on je samo odmahivao glavom da ga slijede pretvarajući se u sjenu koja je vrebala među drugim sjenama. Jedan od ljudi počeo ga je pratiti i kad su došli do dijela koji se uzdizao iznad brežuljka gdje su se nalazili šatori na napuhavanje, on ga pričekava i dozvoli drugom istraživaču da mu se pridruži u tami.

Rynch se sakrije u grm. Čovjek je krenuo prema obali rijeke. Jesu li možda shvatili da se nalazi veoma blizu, pokušavaju li ga pronaći? Ali pripreme visokog čovjeka više su izgledale kao priprema za odlazak u patrolu. Čuvari! Je li onaj drugi otišao da ih špijunira? To je imalo smisla. U međuvremenu dozvolit će mu da prođe pored njega i zatim ga slijediti sve dok ne dođu dovoljno daleko od kampa tako da se njegovi prijatelji ne mogu umiješati - tada će dozvoliti da se sretnu!

Rynch stisne šake. Otkrit će što je stvarno, a što je san u svom ludom, zbrkanom umu! Ovaj drugi sigurno zna i mora mu reći istinu!

Uzbuđen kakav je bio, izgubio je iz vida stranca koji je nestao u maglovitom pokrovu sjena. Onda začuje tiho brčkanje vode nedaleko od

mjesta gdje se skrivao. Čovjek iz svemirskog kampa hodao je preko vodenog korita.

Unatoč svom oprezu, Rynch samo što nije bio otkriven dok se vukao rubom vegetacije koja je rasla napola unutar, napola izvan rijeke. Jedino to što je na vrijeme čuo šušanj upozori ga da je drugi sjeo na naplavljeno stablo.

Čeka li njega? Rynch se smrzne, tako prestrašen da na trenutak nije mogao jasno razmišljati. Onda primijeti da može vidjeti obrise tijela onog drugoga koji su svakog trenutka postajali sve blistaviji.

Sitne čestice svijetlozelene radijacije okupljale su se oko njega. Tamna sjena ruku zamahnula je, radijacija se zakovitlala sudarajući se na vrhu točaka koje su blistale.

Rynch baci pogled na svoje vlastito tijelo - iste iskre blistale su po njemu obrubljujući njegove ruke, bokove, prsa. On se povuče nazad u grmlje gdje su se iskre i dalje držale, ali se nisu okupljale u tolikoj mjeri da njihov sjaj otkrije njegovu prisutnost. Sada je mogao vidjeti da su lebdjele nad vegetacijom oko klade na kojoj je čovjek sjedio, po stijenama i oko trske. Jedino što su se u gušćem roju zadržavale oko stranca kao da njegovo tijelo predstavlja magnet. On ih je nastavio kovitlati tako što je odmahivao rukama, ali bilo je dovoljno svjetla da Rynch vidi prste njegove druge ruke koji su bili zaposleni prednjom pločom one kutije koju je nosio.

Prsti se zaustave, Rynch digne glavu začuvši jedan veoma slabi zvuk. Nije li to bilo glasanje životinje - ili je?

Ponovno su se prsti pokrenuli na ploči. Je li slao poruku drugima? Rynch ga je promatrao kako provjerava mrežu, prebrojava opremu na svome pojasu, stavlja iglač ispod ruke. Onda stranac izađe iz rijeke, krene prema šumama.

Rynch skoči na noge dok mu je krik upozorenja bio na usnama, samo ga se nije usuđivao izustiti. Nastavio je hodati za onim drugim. Bilo je dovoljno vremena da zaustavi čovjeka prije nego što dođe do opasnih zvijeri koje su vrebale među drvećem.

Međutim, onaj drugi bio je oprezan u tami baš kao da je sumnjao da ga ondje nešto može vrebati. Krenuo je prema sjeveru izbjegavajući nakupine razbacanog grmlja, držeći se čistine na kojoj se Rynch nije usudio slijediti ga iz velike blizine.

Putanja kojom su se kretali, koja je bila paralelna sa šumom, dovela ih je na sigurno uz drugi potok koji je bio širok kao rijeka i ulijevao se u onaj prvi. Ondje se onaj drugi smjestio između dva kamena s namjerom da se ondje zadrži duže vremena.

Srećom, Rynch pronade svoje vlastito mjesto za skrivanje s kojega ga je mogao držati na oku. Svijetleće iskre skupljale su se držeći se u malom svjetlucavom oblaku iznad kamenja. Ali Rynch se zavuče u grm, a miris njegova aromatičnog lišća kao da ga je štitio od iskri jer nijedna od njih nije dolazila do njegova skrivenog položaja.

Omamljen umorom, mladić zaspe, a kad se probudio, dan je bio svanuo, no um mu je bio zamagljen smutnjom i dezorijentiran. Nešto je u tome što je vidio te plavo-zelene džepove umjesto četiri prljava zida bilo posve pogrešno.

Prisjetivši se gdje je, on krene niz padinu ljuteći se na sebe samoga. Našao je tragove onog drugoga, koji se nije vratio nazad kako se bojao da će učiniti, tragove koji su se jasno vidjeli na povišenim područjima gdje je zemlja bila mokra - prema istoku. Koji je bio smisao ove ekspedicije? Hoće li ići otvorenim dijelom kroz koji je rijeka vijugala da prodre u šumoviti dio zemlje?

Rynch je sada promatrao problem iz drugog kuta. Čovjek iz letjelice nije ni pokušavao sakriti svoje tragove, zapravo, gotovo se činilo kao da je namjerno skrenuo s puta da može ostaviti tragove na dijelovima tla na koji su najbolje prijanjali. Je li pretpostavio da ga Rynch uhodi i sada ga vodio ravnajući se po nekoj svojoj ideji? Ili su oni tragovi bili ostavljeni za ostatak družine iz kampa?

Ako bi otvoreno izašao i hodao uz riječno korito, riskirao je da ga se odmah otkrije. Rynch je promatrao najbližu obalu. Nakupine niskog drveća i šikare išarao je krajobraz čineći tako idealan zaklon.

Tek što je nestao u guštiku koje ga je skrivalo, začuje režanje vodenmačke. Mačka je napadala protivnika bijesno vrišteći iz sveg grla. Rynch pojuri u cik-cak liniji između nakupina grmlja. Zvukovi režanja, bijesne mržnje prekinu se usred krika dok je Rynch puzao po obali rijeke.

Čovjek iz svemirskog kampa bio je usred trostrukog napada ženke i njezinih mladunaca. Tri crvena tijela ležala su na tlu dok se putnik naslonio na stijenu teško dišući. Rynch ga ugleda kad se bio saginjao da

pokupi iglač koji je ispustio kad je udaljavajući se od vode zamaknuo za stijenu i slijepo uletio u još jednu zamku Jumalina svijeta.

Njegove nesigurne noge povedoše ga korak dalje po klizavoj površini i on posrne kad mu noge proguta zamka koju je predstavljao brlog čeljustkaša. Iznenađeno kriknuvši, čovjek ponovno ispusti iglača i rukama stade loviti tlo oko sebe. Već je bio potonuo do koljena pa zatim sve do bokova, u ono što je izgledalo kao živi pijesak. Ali nije gubio glavu i on se stade bacati s jedne strane na drugu pokušavajući se osloboditi.

Rynch skoči na noge i oprezno krene niz obalu rijeke. Ulovljeni zatočenik napola je izgubio svoj oklop šireći ruke da nađe bolje uporište na velikoj stijeni dovoljno teškoj da mu služi kao balans. Nakon prvog uplašenog krika nije se više glasao, ali sada ugledavši Ryncha, njegove se oči rašire i usta objese.

Kutija na njegovim prsima ulovila se kamena kojega je u očaju vukao prema sebi da nađe uporište. Oko njega frcale su iskre i stranac je frenetično vukao remenje oklopa dok se ne oslobodi i zbacij cijelu tu stvar sa sebe. Kutija pogodi jednu od mrtvih voden-maćaka, bljesne spaljujući krzno i meso.

Rynch je bezosjećajno promatrao saginjući se prema iglaču i odvlačeći ga dalje od zatočenika. Oči čovjeka nepomično su počivale na njemu, a njegov izraz nije se promijenio čak ni kad je Rynch dohvatio oružje koje nije pripadalo ovom svijetu i uperio ga u njegova bivšeg vlasnika.

- Pretpostavljam - rekao je Rynch glasom koji je i njegovim vlastitim ušima zvučao zahrđao - da sada možemo razgovarati.

Čovjek kimne glavom.

- Kako vi kažete, Brodie.

6

Brodie? - Rynch je čučao na petama.

One sive oči, tako svijetle na preplanulom licu onoga drugoga, posve malo se suze, primijeti Rynch u sebi pobjedonosno.

- Tražite li me? - doda.

- Da.

- Zašto?

- Pronašli smo čamac za spašavanje - pitali smo ima li preživjelih.

Polako Rynch odmahne glavom.

- Ne - znaš da sam ovdje. Jer si me ti doveo! - on izrazi svoju sumnju u toj kratkoj izjavi.

Ovaj put od drugoga nije dolazilo ni najmanje naznaka da će se odati.

- Dakle. - Rynch se nagne prema naprijed, ali još uvijek dovoljno udaljen od zatočenika. - Sjećam se!

Sad ugleda slabu iskru odgovora u čovjekovim očima. On tada potiho upita: - Čega se sjećate, Brodie?

- Sjećam se dovoljno da znam da ja nisam Brodie. Da nisam došao ovdje na čamcu za spašavanje, da nisam sagradio kamp.

On jednom rukom pomiluje kundak iglača. Koji god motiv ležao iza ove čudne igre u koju je bez vlastite volje bio bačen, sada je bio siguran da je dovoljno ozbiljna da bude opasna.

- Ovaj put nemaš čaše.

- Dakle, doista se sjećaš - onaj drugi mirno prihvati. - U redu. To nam ne mora nužno pokvariti planove. Nemaš se čemu vratiti na Nahuatl - osim ako ti se ne sviđa život u Starfallu, - glas mu je bio leden od prezira. - Bilo bi ti od koristi da nastaviš igrati našu ulogu. - on zastane, pogled mu se usredotoči na Ryncha s takvim intenzitetom kao da pokušava nametnuti volju onome kojega je smatrao nižim oblikom života od sebe.

Nahuatl. Rynch se prihvati te činjenice. Bio je na Nahuatlu ili u njemu - planetu? Gradu? Ako bi mogao natjerati ovog čovjeka da ga uvjeri da se svega jasno sjeća, više nego razbacanih detalja koji su mu ostali u pamćenju...

- Dovedi ste me ovamo i onda krenuli u lov na mene. Zašto? Zbog čega je Rynch Brodie tako važan?

- Važan je otprilike milijardu kredita! - čovjek iz svemirskog broda nagne se u svojoj rupi, ruku raširenih sa strane da održi tijelo da ne potone. - Milijardu kredita - ponovi blago.

Rynch se nasmije.

- Morat ćeš smisliti bolji izgovor, leti-dečko.

- Ulozi su morali biti visoki, zar ne, da uložimo ovoliko u postavljanje svega ovoga? Kondicioniran si, Brodie, ilegalno ti je izmijenjen mozak!

Rynchu te riječi nisu značile ništa. Ako ikada i jesu, značenje se sada izgubilo u labirintu svih drugih stvari koje su mu se zapriječile u umu gubitkom njegove prošlosti. Ali nije želio drugom dati tu prednost da shvati koliko je nesiguran.

- Treba vam Brodie za milijardu kredita. Ali sad nemate Brodieja!

Na njegovo zaprepaštenje zatočenik u zemljanoj zamci se nasmije.

- Imat ću Brodieja kad mi bude trebao. Razmisli koliko iznosi dio od milijardu kredita, dečko, nastavi o tome jako razmišljati.

- Budem.

- Samo razmišljanje ti ipak neće pomoći, znaš. - po prvi puta u njegovu glasu nazirao se nagovještaj emocija.

- Hoćeš reći da si mi potreban? Ne bih rekao. Prestao sam biti samo nečija igrača figura na ploči - taj izraz donese mu još jedan bljesak nejasnog sjećanja - zadimljena, krcata prostorija u kojoj su ljudi gurali nešto preko stolova simo i tamo - to nije bilo Brodiejevo snimljeno sjećanje, bilo je njegovo vlastito.

Rynch ustane, počne se penjati uz padinu, ali prije nego što je došao na vrh osvrne se. Oštećena kutija komunikacijskog uređaja i dalje se dimila tamo gdje ju je bacio onaj tko ju je nosio. Čovjek je ponovno pokušavao ispružiti obje ruke, dosegnuti kamen koji je bio samo nekoliko centimetara udaljen od njega. Srećom po njega, brlog je bio star, nenastanjen. S vremenom će pronaći načina da se iskopa van. U

međuvremenu, Rynch se mogao sakriti u divljim prostranstvima - nitko ga ne bi našao ako on to ne bi želio.

On pokuša, dok se udaljavao, povezati komadiće svojih sjećanja i krhotine informacija koje je dobio od čovjeka sa Nahuatla. Dakle, promijenjen mu je um, dana su mu lažna sjećanja koja odgovaraju Rynchu Brodieju, čija prisutnost na ovom svijetu znači nekome milijardu kredita. Nije vjerovao da se u tu igru čovjek iz svemira upustio sam jer - zar nije spomenuo „mi“?

Milijarda kredita! Svota je bila fantastična, cijela priča nevjerojatna.

Vreli ubod bola presiječe ga u stopalu. Rynch zavapi, čvrsto nagazi. Jedan od strvinara sa kandžama osta zgažen pod njegovom nogom. Odskoči nazad na vrijeme izbjegavajući uskomešanu masu koja je bila zaposlena nekim neidentificiranim lešom. Bacivši pogled na kaos razbacanih dijelova tijela i užurbanih kandži koji su radile na njima, on dahne.

Tri mrtve voden-mačke ležale su blizu mjesta gdje je čovjek upao u rupu. Predstavljale su mamac koji će dovesti ove opake proždrljivce ravno do zatočenika. Rynchov prazni želudac stisne se u čvor. Žurno se okrene, pojuri preko travnatog ruba gornjeg dijela obale nadajući da nije zakasnio.

Dok je napola pao, napola skliznuo u vodu, vidio je kako je čovjek uspio skinuti remenje one kutije i sada ih je bacao i strpljivo vukao nazad pokušavajući naciljati veću stijenu bezuspješno pokušavajući zakvačiti remenje oko kamena.

Rynch pojuri, ulovi jedan od remena, upre pete u mekano tlo i počne ga izvlačiti. Uz njegovu pomoć ovaj drugi ispuže van i leže dašćući. Rynch zgrabi čovjeka za rame, povuče ga dalje od tijela voden-mačaka. Bio je siguran da već vidi neka od onih bića kako se motaju oko jednog od mrtvih mačića.

Čovjek se uspravi, baci pogled prema Rynchu koji se povlačio podignutog i spremnog iglača.

- Na meni je red da upitam zašto?

Onda njegov pogled pronađe ono što je Rynch gledao. Manje mače trzalo se s jedne na drugu stranu. Ne zbog slabih tragova života, već su se na njega već bacili strvinari. Ostali su se već kretali prema drugom mačetu.

- Hvala! - stranac je skočio na noge. - Moje je ime Ras Hume. Mislim da ti to nisam rekao kad smo se posljednji put sreli.

- To ništa ne mijenja na stvar. Nisam tvoj čovjek, nisam Brodie!

Hume slegne ramenim.

- Razmisli o tome, Brodie, jako pažljivo razmisli. Dođi sa mnom nazad u kamp i...

- Ne! - Rynch ga prekine. - Ti ideš na svoju stranu, ja na svoju, odsada.

Ponovno, ovaj drugi se nasmije.

- Nije to tako jednostavno, dečko. Započeli smo igru koja se ne može samo tako prekinuti, kao da klikneš na prekidač. - on učini korak ili dva u Rynchovu smjeru.

Mladi muškarac podigne iglač.

- Ostani gdje jesi! To je igra, Hume? Dobro, igray igru - ali ne sa mnom.

- A što ćeš ti učiniti, otići u šumu?

- To je moj problem, Hume.

- Ne, i moj problem, također, i to veoma. Upozoravam te, dečko, samo zato što si mi ondje pomogao. - on kimne u smjeru jame. - Postoji nešto u šumama - nešto što se nije pokazalo kad je Ceh radio istraživanje ovdje.

- Čuvari. - Rynch je uzmicao korak po korak držeći iglač spreman. - Vidio sam ih.

- Vidio si ih! - Hume je bio znatiželjan. - Kako izgledaju?

Usprkos želji da se riješi Humea, Rynch stade odgovarati detaljno opisujući, otkrivajući da se u trenu može sjetiti opisa životinje koja se skrivala među drvećem, one koja je čekala u skloništu i onih koje je nakratko vidio na čistini oko čamca za spašavanje.

- Nema tu inteligencije. - Hume okrene glavu da promotri udaljenu šumu. - Verifajer je utvrdio da nema inteligencije.

- Ti čuvari - ne znaš što su?

- Ne. Niti mi se sviđa to što si ih ti vidio, Brodie. Spreman sam sklopiti primirje s tobom. Ceh vjeruje da je Jumala otvoreni planet, naše snimke su ga takvim proglasile. Ako to nije istina, onda smo svi u grdim nevoljama. Kao Vanjski Lovac, ja sam odgovoran za sigurnost trojice civila u safari kampu.

Imalo je smisla, koliko god da se to Rynchu nije sviđalo. A Lovac je zasigurno pročitao nešto od tih misli na njegovu licu jer je sada klimnuo

i brzo dodao: - Sada je najsigurnije mjesto kamp safarija. Moramo odmah krenuti onamo.

Samo što više nisu imali vremena. Začu se zvuk koji je metalno odjekivao. Rynch se okrene, napne iglač. Svjetlucava kugla veličine njegove šake s treskom odvali komad stijene i svali se u udubljenje otiska koje je ostavila jedna Humeova čizma. Još jedan bljesak zafijuče kroz zrak i druga se kugla s treskom zabije na zemljani put.

Lopte kao da su se pojavljivale iz zraka. Ostavljajući raznobojni odsjaj, zavrte se polukružno oko dvojice muškaraca. Rynch se zaustavi, onda se Humeovi prsti omotaju oko zgloba njegove ruke i on ga povuče dalje od kugle. Uto tek shvati da ga je nagli pokret trgnuo od zurenja u kuglu.

- Ne diraj to! - Hume zareži. - I ne zuri tako u to! Hajde! - on povuče Ryncha van kruga koji kugle još nisu zatvorile.

Hume ga u trku povede oko strvinara koji su bili zabavljeni gozdom. Mogli su iza sebe čuti pucketanje i zveckanje dok se još kugli pojavljivalo. Bacivši pogled unatrag, Rynch ugleda jednu kako pada u blizini tijela voden-maćaka.

- Čekaj trenutak! - on se izvuče iz Humeova stiska. Morao je vidjeti kako će kugla djelovati na proždirače tijela s kandžama.

Nešto se promijeni u kugli: tren je bila žuta, onda crvena - crvena kao nekoliko komadićaka krzna na tijelima koja su naglo nestajala.

- Pogledaj!

Pulsirajući sag koji je prekrivao mrtva tijela iznenada se prestade micati. Ali još se dvije kugle približe tome mjestu, približavajući se strvinarima. Sada se kandžaste stvarčice uznemire bježeći na sve strane dalje od svog ulova. Micali su se u gomilicama, krećući se prema naprijed. Iza njih, kao ovčari koji paze na svoje stado, zakoturaju se tri kugle blješteći skerletno, zatim ih je još naviralo.

Hume podigne ruku. Sa vrha rendgenske cijevi palucne vatra i pogodi srednju kuglu. Zraka se odbije i zabije u gomilu strvinara. Opečena tijela zgrčiše se, izgore, pretvore se u prah. Ali kristal se nastavi jednako koturati ne mijenjajući brzinu.

- Miči se! - Humeova druga ruka udari Ryncha po ramenu, nestrpljivo ga gurne naprijed zbog čega gotovo izgubi ravnotežu. Obojica muškaraca počеше trčati.

- Što... Što su te stvari? - Rynch je procijedio ubrzano dišući.

- Ne znam - i ne sviđa mi se kako izgledaju. Ispriječit će se između nas i safari kampa ako nastavimo uz rijeku...

- Sad su između nas i rijeke. - Rynch ugleda sjajni trag koji je ostajao u zraku, označavajući mjesto gdje je kugla sletjela u blizini vode.

- Možda nas pokušavaju stjerati u kut. Ali to im neće uspjeti. Gledaj - tamo je naprijed deblo zaglavljeno između dvije stijene? Pojuri do njega kad dođemo do vode. Mislim da te stvari ne mogu plutati, a ako potonu, mislim da će ih to dokrajčiti.

Rynch pojuri još uvijek držeći iglač. Baci se prema naplavljenom deblu koje mu je Hume pokazao i skokom završi u smeđoj vodi koja mu je bila do bokova. Hume ga je slijedio s grčem na licu.

- Nizvodno...

Rynch pogleda. Jedan oblik - dva - tri... Bilo je očigledno da im njihova kamuflaža vegetacije ovdje ne daje nikakvu mogućnost skrivanja, dok su čuvari naposljetku izlazili iz šuma. Čitava četa tiho je hodala na stražnjim nogama kao ljudi, njihovo plavo-zeleno krzno bilo je poput maglice pod direktnim zrakama sunca. Tihi kakvi su se sada činili krećući se, te zvijeri iz šuma Jumale bile su prizor sirove snage.

- Idemo odavde - brzo!

Muškarci se nastave kretati, ali stalno je za njima išla tiha plavo-zelena linija tjerajući ih sve dalje i dalje od safari kampa, prema planinskim vrhovima koji su se uzdizali u daljini. Baš kao što su kugle otjerale strvinare od njihova obroka i potjerale ih, tako su, zbog nekog nepoznatog razloga, ljude tjerale zvijeri.

Ipak, otkad su ih zvijeri počele tjerati, nisu više čuli ni vidjeli kugli. A kad dođoše do mjesta gdje je rijeka zavijala, Hume se zaustavi, okrene se i stade promatrati red životinja koje su ih mirno pratile.

- Mogli bismo ih poskidati iglačem ili zrakama.

Lovac odmahne glavom.

- Ne ubijaš - izgovori on moto svoga Ceha - osim ako nisi siguran. Postoji metodičnosti u svemu ovome, a metodičnost je znak inteligencije.

Bavljenje nepoznatim stvorenjima i ljudima bilo je dijelom njegova treniranja u Cehu. Usprkos njegovim opakim igricama tu na Jumali, Hume je bio izučan u Cehu i Rynch je bio spreman odluke prepustiti njemu.

Ovaj podigne rendgensku cijev.

- Uzmi ovo, pokrivaj me, ali nemoj je koristiti dok ti ja ne kažem.

Razumiješ?

Čekao je samo trenutak da Rynch klimne i onda je krenuo, brzina njegovih koraka bila je jednaka onoj zvijeri, krećući se kroz plićake rijeke njima u susret. Ali redovi koji su se približavali odjednom stanu, čekajući ga u tišini. Hume podigne ruke, ispruženih dlanova, progovorivši sporim klikovima osnovnog jezika nepoznatih stvorenja: - Prijatelj. - tek toliko je Tynch uspio razaznati iz pjevušenja slogova za koji je znao da predstavlja poruku kod kontakta.

Tamne oči nastavile su zuriti iz svojih duplji. Lagani povjetarac mrsio je krzno na njihovim širokim ramenima i dugim mišićavim rukama. Ni jedna se glava nije pomakla, ni jedna od onih teških, okruglih čeljusti nije se otvorila da proizvede neki zvuk za odgovor. Hume se zaustavi. Tišina je bila prijeteća, napeta atmosfera širila se od tih vanzemaljskih stvari gotovo u opipljivom valu.

Stajali su tako u vremenu od možda dva udaha, čovjek nasuprot vanzemaljcu. Onda se Hume okrene, vrati se nazad, lice mu je bilo mirno. Rynch mu pruži rendgensku cijev.

- Borit ćemo se da se probijemo?

- Prekasno. Pogledaj!

Redovi plavo-zelenih tijela spuštali su se prema rijeci. Ne pet ili šest njih - desetak-dvadeset. Mali trag nečeg vlažnog cijedio se preko Lovčeva smeđeg lica.

- Odsječeni smo - možemo samo naprijed.

- Ali borit ćemo se! - protestirao je Rynch.

- Ne. Kreni!

7

Prošlo je podosta vremena prije nego što je Hume pronašao ono što je tražio, otočić usred struje, na kojemu nije bilo raslinja i koji se oštro dizao iz vode. Obale su bile strme s liticama i usjeklinama koje bi omogućile zaštitu onima koji se bore iz očaja. I otkrili su ga ni malo prerano jer su se kasno popodnevnne sjene već dobrano protegnule.

Nisu ih napadali, samo su tjeroali ljudsko stado prema sjeveru. U Rynchu je nestalo one prvotne panike, mada je znao da je ludo da podcjenjuje nešto što nije poznao.

Popeli su se bez da je itko protuslovio, sve do samog vrha, gdje su se stisnuli na komadiću tla. Hume izvuče svoje naočale za daljinu, ali ih okrene prema planinama, umjesto u smjeru iz kojega su došli.

Rynch se meškoltio promatrajući rijeku i njezine obale. Zvijeri su ondje bile tihe, plavo-zelene gomile, stojeći uz obalu rijeke ili čučajući u travi.

- Ništa. - Hume spusti naočale, stisne ih uz svoje široke grudi dok je zurio prema planinskim vrhuncima.

- Što si očekivao? - obrecne se Rynch. Bio je gladan, ali ne toliko gladan da bi napustio otočić.

Hume se kratko nasmije. - Ne znam. Znam samo da nas tjeraju u tom pravcu.

- Gle. - Rynch se okrene prema njemu. - Ti poznaješ ovaj planet, već si ranije bio ovdje.

- Bio sam jedan od onih u izviđačkom timu koji su ga predložili Cehu.

- Onda mora da si ga detaljno pročešljao. Kako to da nisi znao za njih? - pokaže prema njihovim progoniteljima.

- Upravo to bih želio pitati neke od svojih suradnika stručnjaka - odvrati Hume. - Verifikator nije zabilježio nikakvu domorodačku inteligenciju na ovom mjestu.

- Nikakav domorodački život. - Rynch razmišljajući o tome dođe do očitog obrazloženja. - U redu - onda su možda naši plavoleđi prijatelji došli s nekog drugog svijeta. Možda netko vodi neki privatni posao ovdje i želi se riješiti posjetitelja?

Hume je izgledao zamišljen.

- Ne. - nije objašnjavao svoje odbijanje te ideje. Sjedajući, on skine cilindričnu posudicu sa svoga pojasa, istrese četiri tablete, pruži dvije Rynchu, a dvije sam proguta.

- Vitaminski blokovi - pokrivaju dvadeset i četiri sata prehrane.

Ova vrsta živežnih namirnica na koje su se morali osloniti nije imala zadovoljavajući okus stvarne hrane. Međutim Rynch ih je poslušno progutao prije nego što se za Humeom spustio do rijeke. Lovac zahvati vode iz rijeke ubacujući je u udubinu u kamenu i ubaci prstohvat praha za pročišćavanje.

- Kad se spusti mrak - reče - možda ćemo se moći provući kroz njihove redove.

- Stvarno u to vjeruješ?

Hume se nasmije.

- Ne - ali ne treba previdjeti faktor puke sreće. Također, ne bih rado završio na tom mjestu koje su odabrali za nas - on digne bradu proučavajući nebo. - Stražarit ćemo i odmarati se naizmjenice. Nema svrhe išta pokušavati prije nego što se smrači - osim ako se oni pokrenu. Hoćeš li ti prvi stražariti?

Rynch kimne, Hume se povuče nazad u udubinu u stijeni kao kakvo školjkasto stvorenje koje se vraća nazad u svoj prirodni zaklon, zaspavši lako kao da može kontrolirati stanje sna po volji. Rynch, sekundu ili dvije začuđeno ga promatrajući, pope se na položaj iz kojega je mogao vidjeti na sve strane njihovog utočišta, odlučan da ga ništa neće iznenaditi.

Čuvari su sada čučali, čekajući sa onom strpljivošću koja ga je zadivila kad ih je prvi put vidio kako stražare uz kamp u šumi. Nije bilo ni pokreta ni zvuka. Jednostavno su bili ondje - na straži. A Rynch nije vjerovao da će im s dolaskom noći pažnja išta opasti.

Nagnuo se unazad osjećajući površinu oštih stijena pod svojim golim leđima i ramenima. U ruci mu se nalazilo jedno od najefikasnijih i

najstrašnijih oružja poznatih u graničnim svjetovima, sa ovog mjesta mogao je promatrati neprijatelja i razmišljati.

Hume ga je ovdje doveo i ispunio ga sjećanjima Ryncha Brodieja - za njega je nagrada bila milijardu kredita. Previše je rada uloženo za njegovo preobražavanje da bi ulog bio malen.

Dakle, Rynch Brodie bio je na Jamali, a Hume je došao sa svjedocima da ga pronade. Jedan drugi dio njegova uma sada se stade buditi čestitajući mu na čistoći razmišljanja. Rynch Brodie trebao je biti pronađen kao brodolomac na Jumali. Samo, stvari se nisu događale prema Humeovu planu. Prije svega bio je siguran da nikome nije bila namjera da on shvati da nije Rynch Brodie. Nakratko je razmišljao zašto kondicioniranje nije upalilo da bi se onda opet posvetio razmišljanju o svom odnosu sa Humeom.

Ne, Vanjski Lovac očekivao je brodolomca koji će biti upravo ono što je naručio. Onda se dogodila ova stvar s čuvarima-stvorenjima koje ljudi iz Ceha nisu otkrili samo nekoliko mjeseci ranije - Rynch osjeti kako mu se jeza spušta niz kičmu. Humeova igra bila je jedna stvar, nešto što je mogao shvatiti, ali tihe zvijeri bile su druga i to ga je zbog nekog razloga mnogo više uznemiravalo.

Rynch se nagne prema rubu promatrajući maglu na vodi dok mu se um naprezao riješiti drugu zagonetku jednako jednostavno kako je smatrao da je otkrio razlog zašto su mu sjećanja izmiješana i zašto je na Jumali.

Magla je zračila opasnošću. Dovoljno gusta da se čuvari mogu kretati kroz nju kao ispod zastora. Iglač je bio učinkovit, da, ali mogao je pogoditi samo onog neprijatelja u kojega se moglo ciljati. Ako bi se pucalo na slijepo njegove bi se strelice potrošile bez nekih većih rezultata, osim onoga što bi se dogodilo slučajno.

S druge strane, možda su mogli ovu sivu izmaglicu iskoristiti kao svoju prednost - da se sakriju pod nju dok se povlače? Upravo se spremio krenuti Humeu s tim prijedlogom kad je primijetio novi razvoj događaja u njihovoj čudnoj borbi s vanzemalcima.

Bljesak svjetlosti - još dva - blicajući prateći nepravilnu struju riječnog toka. Poskakujući prema gruboj obali otočića. Pojavile su se kao niotkuda i jednako naglo kao one kugle koje su ih počele loviti.

Kugle i blicajuća svjetla na vodi izmiješale se u njegovu umu procjenjujući novu opasnost. Rynch oprezno nacilja, ispali strelicu na

jednu koja se ulovila šiljatih stijena gdje se struja rijeke ponovno spajala nakon što se razdvajala oko otoka. Po prvi puta Rynch shvati da se te stvari ispod kreću suprotno od struje - došle su uzvodno kao da ih je nešto gonilo.

Opalio je, ali svjetlo je i dalje bilo tu, još su dva dolazila iza onog prvoga okupljajući se u nepravilnu gomilicu. Postojalo je neko kretanje na stijenama koje je oplakivala voda, tamo naprijed. Baš kao što su strvinari bježali od kugli na zemlji, tako su se i vodena stvorenja u rijeci sklanjala ako su bila bliže otoku. A svijetla su mijenjala boju - od bijele do crvenkasto žute.

Rynch zgrabi jednom rukom pukotinu u stijeni pronašavši onaj kamen od ranije. On ga zavrtla prema nakupini svjetala. Na trenutak je bljesnulo jasno crveno, a onda nestade. Nešto što je pljeskalo uz stijene mijaukavo krikne i baci se natrag u vodu. Onda se magla zavuče između Ryncha i svjetala koje su sada bile samo slabe, bliješteće mrlje. Baci se dolje sa svoje promatračnice i protrese Humea.

Vanjski Lovac istog se trena vrati u stanje potpune svijesti, što je bilo još jedan od obrambenih sustava ljudi koji su dovoljno dugo živjeli na divljim graničnim svjetovima.

- Što...

Rynch ga gurne prema naprijed. Magla se zgušnjavala, ali još se onih čudnih svjetala pojavilo na površini vode šireći se na obje strane, čineći zid. Tamni oblici izlazili su iz njih i udarali o stijene, krećući se prema gore, prema rubu na kojemu su muškarci stajali.

- One lopte - mislim da sada idu kroz vodu. - Rynch pronađe još jedan kamen, pažljivo nacilja i tresne još jedno svjetlo. - Iглаč ne radi na njima - reče. - Kamenje da - ali ne znam zašto.

Pretražili su ono udubljenje u potrazi za novim projektilima, poredavši pred sebe kamenje veličine šake, dok su se svjetla okupljala, sve više i više obujmljujući obale otočića.

Hume iznenada krikne i usmjeri svoj rendgenski štاپ prema dolje. Bljesak njegova svjetla zapara tamu kao da je grom.

Uz visoki krik, nejasna sjena odvoji se od sjena direktno ispod njih. Opaki, mošusni miris sada se miješao sa smradom izgorenog mesa, tjerajući ih na kašalj.

- Vodeni pauk! - Hume ga prepozna. - Ako njih budu istjerali odozdo...

Petljao je po remenu sa opremom i potom odbaci predmet prema dolje koji se dezintegrirao dižući uvis vodoskok vatrenih iskri. Kad god bi te iskre takle stijene ili kamenje bljesnule bi dižući se u tankim mlazovima vatre, osvjetljavajući prizor noćne more na stijenama i ivicama.

Rynch ispali iz iglača, Homova rendgentska cijev odašiljala je bljesak za bljeskom. Stvorenja su cvilila ili režala ili tiho umirala, dok su se grebala da dosegnu gornje ivice. Nije bio siguran što su neke od tih stvari. Jedna od njih, s kandžama poput onih u strvinara, bila je velika gotovo kao voden-mačka. Čupavo stvorenje s ljudskim nogama, s glavom koja je imala dvostruku čeljust, koje je također imalo fosforescentne oči koje su bile postavljene svuda oko njegove glave. Sve je to bio vanzemaljski život istjeran van iz vode.

- Svjetla - razbijaj svjetla! - naredi Hume.

Rynch shvati. Svjetla su tjerala te napadače van iz vode. Ako ugase svjetla, stanovnici ovih uskomešanih voda u velikom će se broju vratiti svojim kućama. On ispusti iglač, zgrabi kamenje i baci se na posao da porazbija što je više svjetala moguće.

Hume je pucao po masi koja je puzala prema njima zastavši tek na trenutak da baci još jednu od onih vatrenih bombi da obasja cijeli okoliš. Vodena stvorenja koja su zbunjena nespretno izlazila iz svog elementa, zasada je pošteđivao. Ali njihova brojnost, bez obzira na to koliko ih se mrtvih već naslagalo, i dalje je predstavljala opasnost.

Rynchu uspije napraviti pukotine u redovima svjetala. Ali mogao je vidjeti kroz maglu još svjetala koja su plutala okupljajući se da zauzmu položaj, grupirajući se u vodi možda prije nego što se sprema za napad. Osim onih nekoliko otvora koje je uspio napraviti, otočić je sada bio posve obavijen.

- Ahhhh... - Humeov glas dizao se ričući od bijesa i prkosa. On odapne zraku na mjesto koje se nalazilo upravo ispod ruba. Veliki stvor s kandžama na nogama koji se ulovio ruba stijene u ravnini njihovih nogu, trgne se i nestane.

- Gore! - Hume naredi. - Na vrh!

Rynch zgrabi dva pregršta kamenja, držeći ih uz grudi lijevom rukom dok je posljednji put bacao, gaseći još jedno svjetlo. Onda se obojica uspentraše na malu platformu na vrhu otoka. Uz pomoć zapaljenih

baklji koje je Lovac postavio, mogli su vidjeti većinu kamene padine ispod njih, koja je sada podrhtavala od strašne mase vodenog života.

Tamo gdje je Hume ispalio svoju zraku došlo je do snažnog kretanja, dok su se živi hranili na pobijenima i otimali se oko leševa. Iz drugih krajeva ostali su nastavili navirati.

- Imam samo još jednu vatrenu baklju. - reče Hume.

Još jedna baklja - i onda će biti u tami s maglom koja je skrivala neprijatelja koji je nadirao.

- Pitam se promatraju li nas? - Rynch se namršti u tami.

- Oni - ili oni koji su ih poslali. Znajuju što čine.

- Misliš da su ovo već prije radili?

- Mislim da da. Čamac za spašavanje je tamo - uspješno je sletio, a iz njegovih zaliha nedostaju stvari.

- Koje si ti uklonio... - Rynch dopuni.

- Ne. Ovdje su zasigurno sletjeli pravi brodolomci. Ali nismo im našli ni traga. Sad mogu pretpostaviti zašto...

- Ali tvoji ljudi iz Ceha bili su ovdje i niste naletjeli na ovo!

- Znam - Hume je zvučao zbunjeno. - Ni traga od njih!

Rynch baci posljednji kamen začuvši ga kako se bezopasno odbio od stijena. Hume je vagao neki predmet na dlanu svoje ruke.

- Posljednja baklja!

- Što je to? Tamo preko?

Rynch ugleda bljesak iz tame na obali rijeke, ritmičko bljeskanje nimalo slično onim paklenim svjetlima na vodi.

Humeova rendgenska cijev bila je uprta u nebo dok je odgovarala u seriji pucnjeva.

- U zaklon! - krik je začudo došao s vode, ton je bio neljudski. Hume sklopi jednu ruku oko usta i poviče: - Na vrhu smo - nema zaklona.

- Onda dolje na trbuh - miniramo!

Baciše se dolje, ležeći gotovo u zagrljaju, zgrčeni na uskom prostoru. Čak i kroz zatvorene kapke Rynch vidje odbljesak snažne munje prvo s jedne strane otočića, a zatim s druge, uništavajući sav onaj puzajući užas u smrdljivi prah. Rynch i Hume oprezno se usprave u sjedeći položaj ugledavši samo šačicu razbacanih i prigušenih lopti.

Gušilo ih je, kašljali su, trljali suzne oči dok su se pare sa osmuđenih stijena dizale prema njihovom skloništu.

- Uže za spašavanje - iznad vas!

Glas je došao kao iz zraka iznad njihovih glava. Nezgrapno uže palo je preko njihovih tijela, uže na koje je bilo pričvršćen pojas za spašavanje, a drugo se odmotavalo polako dok su ga promatrali.

U isti mah zgrabiše svaki svoje uže i pričvrste ga na sebe remenom.

- Vuci! - poviče Hume. Užad se zategne, njihova tijela polete uvis, dalje od tog prokletog riječnog otoka dok su ih prenosili na istočnu obalu.

8

Prigušena, ali postojana svjetlost isijavala je iz tamno sivih zidova. Ležao je na leđima u praznoj ćelijskoj sobi. A bolje da krene prije nego Darfu dođe i izda naredbu da se digne udarajući ga ili odvaljujući ga rukom na onaj način kojim je Salarkin većinu ljudi tjerao na bespogovornu poslušnost.

Vye ponovno trepne. Ali ovo nije bila rupa u kojoj je živio u Starfallu, to mu je govorio i njegov nos, jednako kao i njegove oči. Nije ovdje bilo ni natruhe prljavštine ili raspadanja. Naglo je sjeo, pogledao niz svoje tijelo u tupom čuđenju. Jedino što je prekrivalo njegovo golo, tamnoputo tijelo bio je opasač od krljušti i tkanina omotana oko njegovih prepona. Nespretne sandale štatile su mu stopala, a njegove noge sve do bokova bile su prekrivene ogrebotinama koje su zacjeljivale i bile prošarane masnicama.

S bolom, u mentalnom procesu koji je bio ukočen kao i njegove ruke i noge, on se pokušava prisjetiti. Tromo, sjećanje je povezivalo jednu sliku za drugom.

Sinoć - ili jučer - Ryncha Brodieja zatvorili su ovdje. A „ovdje“ je bilo jedan od teretnih prostora na letjelici koja je pripadala čovjeku koji se zvao Wass. Wassov pilot u letjelici bio je onaj koji ih je izvukao sa riječnog otočića dok su ih čudovišta držala u zasjedi.

Ovo je bio skrivena utvrda logora - Wassovo sklonište. A on je bio zatvorenik čija je budućnost bila posve nesigurna, oviseći o volji čovjeka koji je bio Potpredsjednik i čovjeka zvanog Hume.

Hume, Vanjski Lovac, nije se iznenadio kad se Wass pojavio u svjetlosti lampe da pozdravi izbavljenika.

- Vidim, lovio si. - Oči su mu bježale od Humea do Ryncha i nazad.
- Da, ali to nije bitno! - Lovac nestrpljivo odvrati.
- Ne? Onda što je?

- Ovo nije slobodni svijet, kako sam prethodno izvijestio. Vodi moje civile s ovog planeta prije nego im se nešto desi!

- Mislio sam da svi safari svjetovi trebaju dobiti dozvolu da su slobodni - odvrati Wass.

- Ovaj nije. Ne znam kako ni zašto. Ali tu činjenicu trebamo prijaviti i civile odvesti...

- Nemojmo brzati - Wassov glas bio je tih, gotovo nježan. - Takva prijava pobudila bi pažnju Patrole, zar ne?

- Naravno... - Hume započe i onda naglo stane.

Wass se nasmiješi.

- Vidiš - odmah komplikacije. Ne bih želio nešto objašnjavati Patroli. Niti ti, moj mladi prijatelju, ne kad bolje razmisliš što bi moglo rezultirati iz takvih objašnjavanja.

- Ne bi bilo nikakvih nevolja da si se držao dalje od Jumale. - Hume je vraćao kontrolu nad sobom; i glas i ponašanje bili su mu sada obuzdani.

- Zar ti Rovald nije dovoljno eksplicitno podnosio izvještaje da to zadovolji tvoju znatiželju?

- Puno sam riskirao s ovim projektom - odvrati Wass. - Također, dobro je s vremena na vrijeme za Potpredsjednika da provjeri svoje operativece na polju. Ljudi ne postaju previše neoprezni kad je riječ o osobnom nadgledanju. I dobro je da sam došao ovamo, zar ne, Lovče? Ili bi ti bilo draže da si ostao na onom otoku? Pitanje toga može li se i jedan dio našeg projekta u ovom trenutku spasiti ono je oko čega bismo trebali dvojiti. Ali u ovom trenutku nećemo činiti ništa. Ne, Lovče, tvoji civili ovaj će put morati iskušati svoju sreću.

- A što ako bude nevolje? - Hume mu se suprotstavi. - Ako netko prijavi napad izvanzemaljaca, Patrola će dojuriti ovamo.

- Zaboravljaš na Rovalda - ispravi ga Wass. - Šansa da jedan od tvojih civila aktivira i odašalje poruku s letjelice je jadna, a Rovald će se pobrinuti da bude nikakva. Pokupio si Brodieja, vidim.

- Da.

- Ne! - što ga je spopalo da mu se u tom trenutku suprotstavi? Shvatio je budalastost svog ispada istog trena kad je Wass pogledao prema njemu.

- Ovo postaje zanimljivo. - Potpredsjednik je komentirao s prijetvornom nježnošću. - Vi ste Rynch Brodie, brodolomac s Largo

Drifta, zar ne? Vjerujem da vam je Vanjski Lovac Hume iznio naš plan koji se tiče vaše dobrobiti, Gentlehomo Brodie.

- Ja nisam Brodie. - skočivši u tu opasnu istinu bio je dovoljno tvrdoglav da nastavi plivati u njoj.

- To mi je doista veliko otkriće. Ako niste Brodie - onda tko ste vi?

To je bilo to. U tom trenutku nije mogao Wassu reći tko je, objasniti da tkanje njegovih sjećanja ima velike rupe.

- A ti, Vanjski Lovče. - Wassov reptilijanski pogled vrati se na Humea. - Možda ti možeš dovoljno dobro objasniti ovo otkriće.

- Nije on kriv - izvali on. - Sjećam se...

Neki čudni osjećaji natjerali su Ryncha da brani Humea.

Hume se nasmije, a u tom zvuku bilo je neke nemarne oštine.

- Da, Wasse, tvoji tehničari nisu tako dobri kao što se pretvaraju da jesu. Nije slijedio onaj plan koji su mu odredili.

- Šteta. Ali uvijek postoje greške kad se čovjek uhvati u koštac s ljudskim faktorom. Peake! - jedan od druge trojice muškaraca im se približi. - Ispratit ćeš ovog mladog gospodina do letjelice i uvjeriti se da je sigurno zatvoren. Da, šteta. Sad moramo vidjeti koliko se toga može spasiti.

Onda su Vyeja doveli u letjelicu, opskrbili ga zalihom namirnica i ostavili ga samog među golim zidovima kabine da meditira nad svojom budalaštinom jer nije mogao držati jezik za zubima. Zašto je bio takva potpuna budala? Potpredsjednik Wassova kalibra bio je uobičajena riba koja bi plivala kroz mutne vode Starfalla, ali taj tip ljudi općenito je imao slabije, ali jednako opake predstavnike ondje i on je znao kakav je to čovjek, okrutan, moćan i temeljit.

Zvuk, neznan, ali kojega se lako moglo čuti u tihom vakuumu kabine teretnog prostora, iznenadi ga. Škripa vrata koja se otvaraju; Vye se sagne, rukom grabeći jedino prisutno moguće oružje, kutiju od namirnica. Hume se provuče, zatvarajući za sobom vrata. Stane ondje, nasloni uho na zid; očito osluškujući.

- Ti, bezglavi idiote - Lovčev glas bio je tek šapat. - Zašto nisi sinoć mogao tu svoju lajavu gubicu držati zatvorenu? Sad me slušaj i to dobro. Postoji neka jedna šansa, ali to je jedina koja će nam se pružiti.

- Nama? - Vye iznenađeno upita.

- Da, nama! Trebao bih te ostaviti ovdje da nastaviš sa svojim velikim, hrabrim govorima Wassu. Kad te ne bih trebao, upravo to bih napravio! Da nije do civila... - njegova se glava naglo okrene, pogleda prema vratima ponovno osluškujući. Nakon nekoliko trenutaka ponovno prošapće: - Nemam vremena ponavljati. Za otprilike pet minuta Peake će ti donijeti obrok. Ostavit ću ova vrata nezaključana. Još je jedna kabina u transportnom prostoru niz hodnik - vidi ako se možeš ondje sakriti, onda ga zaskoči i zaključaj ga ovdje. Razumiješ?

Vye klimne.

- Onda - kreni prema izlazu. Evo - on izvuče paketić sa svog remena. - Ovo je paketić raketa, vidio si kako rade na otoku. Kad dođeš do rampe iza atomske lampe, baci ih. Trebale bi razbiti barijeru nad kampom. A to će im odvući pažnju. Onda kreni prema letjelici. Razumiješ?

- Da.

Letjelica, da, to je bio savršeni način da se pobjegne. Kad barijera kampa padne, bjegunac se mogao osloboditi samo ako odleti.

Hume ga je ozbiljno promotrio, još malo osluškivao, a onda ode. Vye je polako izbrojao do pet prije nego što je pošao za njim. Kabina s druge strane hodnika bila je otvorena, baš kako je Hume rekao. On se uvuče unutra, čekajući.

Peake je dolazio, metalne obloge na njegovim svemirskim čizmama zveckale su u pravilnom ritmu. Nosio je još jednu posudu sa obrokom i stavio ju je ispod ruke dok je otključavao vrata kabine.

Uzvikne od iznenađenja. Vye se baci na posao. Rukom u koju je uložio svu svoju snagu zamahujući, udari Peakea među ramena, odbacivši ga ravno u zatvorsku ćeliju. Prije nego što je mogao povratiti ravnotežu ili mu je palo na um da nešto učini, Vye zatvori vrata i zaključa ih.

Pojurio je niz hodnik do ljestava, bacio se na prečke s agilnošću stvorenom u nuždi. Onda je bio u zračnoj komori loveći dah. Nalijevo je stajala letjelica, bljeskava atomska lampa, ispod koje su se ljudi okupili nadesno.

Vye siđe sa rampe. Obriše znojne dlanove o nogavice. Nije smio pogriješiti u bacanju baklje.

Odredivši mjesto, ne direktno ispod lampe, ali dovoljno blizu da omami ljude, on je baci svom silom koju je smogao. Onda pojuri niz rampu prema mjestu gdje se nalazila letjelica.

Nagli bljesak - krikovi - Vye se borio protiv nagona da pogleda unatrag jureći prema letjelici. Naglo otvori vrata, uzvère se na uski prostor iza pilotskog mjesta ostavljajući to mjesto slobodno da Hume može hitro ući unutra. Još krikova - sada je vidio kako se vatra diže sa zemlje do neba uzduž barijere.

Tamni oblik koji je jurio bio je samo silueta naspram vatrenog zida, koja obiđe letjelicu, zgrabi otvorena vrata kokpita i sklizne iza kontrolne ploče. Hume povuče zasun drhtavim prstima. Vertikalno se uzdignu brzinom koja je praktički otjerala Vyeov želudac u donje dijelove njegova grla.

Pucanj iz bar jednog blastera sune prema njima - presporo, prenisko. Hume zagunđa i oni se ponovno vinu uvis. Lovac progovori: - Barem pola sata...

- Do safari kampa?

- Da.

Nisu se više uspinjali. Letjelica je brzala naprijed u tamu noći.

- Što je to? - Vye se naglo nagne naprijed.

Zar su se neke od zvijezda u bespreglednom svemiru pomaknule iz svojih uobičajenih orbita? Bljeskovi svjetla, koji su se kretali u polukrug, pojure prema brzajućoj letjelici.

Hume stisne gumb. Ponovno se u naglom skoku dignu iznad tih zalutalih svjetala. Ali ispred na ovoj novoj razini nove su se točkice okupljale naglo se krećući da dostignu letjelicu.

- Ravno naprijed. - promrmlja Hume više sebi nego Vyeu.

Ponovno je letjelica pojurila naprijed postićući sve veću brzinu. Odjednom tiho predenje pogonske jedinice zakaže, pretvori se u protestirajući kašalj. Hume je radio nad kontrolama dok su mu grašci znoja probijali na čelu i obrazima blistajući u svjetlosti kabine.

- Crkava - crkava mi!

Spusti letjelicu u širokom krugu, predenje se opet ujednači u ustrajnom ritmu.

- Bježi im!

Ali Vye se bojao da ponovno gube u borbi protiv nepoznate vanzemaljske sile. Baš kao što su ih vodili niz rijeku, sad su ih gurali preko neba, prema planinama. Neprijatelj ih je slijedio u stopu!

Zbog neke tvrdoglave volje Hume si nije dozvoljavao da si to još uvijek prizna. Stalno i stalno pokušavao se popeti više - svaki put da bi uzlet bio spriječen zavijenim linijama svjetala koja su gasila motor letjelice i prijetila im da se sruše.

Gdje su sada bili u odnosu na Wassov kamp ili onaj safarija, Vye nije imao ideju, a pretpostavljao je da nema ni Hume.

Hume upali komunikacijsku jedinicu letjelice iskušavajući kanale sve dok ne začuje klik signala - automatski odgovor safari kampa. Njegovi prsti ukucaše upozorenje na opasnost, onda seriju zvučnih kodova da obrazloži protiv čega se bore.

- Wass ima čovjeka u vašem kampu. I on je u opasnosti jednako kao i ostatak. Možda neće prijaviti Patroli, ali održavat će polje sile i vas civile koji ste unutra - bilo što drugo bilo bi opako zanemarivanje i podizanje optužbe za ubojstvo kad Ceh pregleda snimke. Ovaj poziv bilježi se na snimkama svemirskog broda i bit će njegov dio - ne može mijenjati taj izvještaj i on to zna. Ovo je jedino što sada možemo učiniti...

- Blizu smo planinama, zar ne?

- Znaš li što o ovom dijelu zemlje? - Vye je bio uporan. Humeovo znanje moglo im je biti jedina nada.

- Dvaput sam preletio preko njega. Nema se što vidjeti.

- Ali mora biti nečega ondje.

- Ako ima, nije se vidjelo prilikom našeg istraživanja. - Humeov glas bio je klonuo od umora.

- Ti si čovjek Ceha, već si se i prije sretao s oblicima vanzemaljskog života...

- Ceh se ne bavi inteligentnim izvanzemaljcima. To je posao za Van-zem Patrolu. Ne slijecemo na planete na kojima ima nepoznatog inteligentnog života. Zašto da se uvaljujemo u nevolje - ne može se voditi ljude na safari pod tim uvjetima. Van-zem je procijenio Jumalu kao divlji svijet, naša istraživanja su to potvrdila.

- Netko ili nešto sletjelo je ovdje nakon što ste otišli?

- Mislim da ne. Ovo je sve previše dobro organizirano. A s obzirom na to da imamo satelitske čuvare u svemiru, bilo koji brod koji slijeće bio bi snimljen i zabilježen. Takve snimke nisu se pojavile na zaslonima Ceha. Jedna mala letjelica - poput Wassove - mogla bi se provući kroz proceduru - baš kao što i je. Ali prizemljiti sve one zvijeri i opremu koja

je potrebna za transport... Ne - ovo je domorodačko. Hume se ponovno nagne naprijed, klikne prekidač.

Malo crveno svjetlo upali se na kontrolnoj ploči.

- Radarsko upozorenje - objasni on.

Dakle, ipak se neće razbiti na liticama.

Što je bilo samo mala utjeha među bezbrojnim zastrašujućim mogućnostima.

Hume ga je upalio baš u pravom trenutku. Svjetla su bicala sve bliže, a brzina letjelice smanji se prebacujući se na automatsku kontrolu koju je pokrenulo dano upozorenje. Humeove ruke i dalje su bile na ploči, ali sistem releja pokrene sigurnosni uređaj brzinom koju ljudski pilot nije mogao postići.

Uspinjali su se i morali su to prihvatiti, s obzirom na to da je upozorenje na snazi djelovalo u svrhu sigurnosti putnika nadvladavajući njihove najbolje pokušaje. Naredba će odvesti letjelicu do najboljeg mjesta za slijetanje. Trenutak kasnije transmisor dotakne površinu. Motor utihne.

- To je to. - primijeti Hume.

- Što nam je sada činiti? - Vye je želio znati.

- Čekati...

- Čekati! Što?

Hume promotri svoj planetarni sat u svjetlosti kabine.

- Imamo oko sat vremena do zore - ako zora ovdje dolazi u isto vrijeme kao i u dolini. Ne bih naslijepo išao u tamu.

To je imalo smisla. Osim što je sjediti ovdje u tišini i ovom skućenom prostoru ne znajući što ih čeka vani, bio zadatak koji je Vyeu padao sve teže i teže. Možda je Hume pretpostavio njegove osjećaje, možda je samo slijedio rutinsku proceduru. Ali on se okrene, otvori jednu stranu Vyeva odjeljka i izvuče zalihi za nuždu.

9

Razvrstali su namirnice u manje obroke. Deka od vodootporne, kao pero lake ozakianske paučne svile razrezana je tako da bude pokrivalo za Vyea. Krojenje tog pokrivala okupiralo ih je dok im sivkasto nebo nije dozvolilo da pobliže prouče mali prostor na koji je letjelica sletjela. Tamne krošnje planinskog raslinja bile su narušene tek tamnoplavom stijenom na kojoj je letjelica počivala.

Nadesno je bio strmi pad, urušavanje zemlje odsjeklo je ivicu samo metar od letjelice. Postojao je samo jedan uski puteljak prema gore uz kosinu.

- Možemo li ponovno uzletjeti? - Vye se nadao da će nešto tako biti moguće.

- Pogledaj gore!

Vye se nasloni na zid litice i pogleda prema nebu. Visoko iznad njih one lopte su se kovitlale u krugu nadgledajući zračni prostor.

Hume se oprezno približi vanjskom rubu ivice koristeći svoje naočale za daljinu da skenira ono što je ležalo ispod.

- Još ni traga.

Vye je znao na što misli. Lopte su bile u visini, ali plave zvijeri ili bilo tko drugi od faune koju bi lopte mogle prizvati još se nije pojavio.

Zabacivši torbe na ramena, oni se stanu uspinjati uz liticu. Hume je imao svoju rendgensku cijev, ali Vye je bio nenaoružan, osim ako negdje usput ne pokupi kakvo oružje. Kamenje je drobilo svjetla na otoku, možda se pokažu učinkovitima i protiv plavih zvijeri. Promatrao je neće li vidjeti neki odgovarajuće veličine i težine.

Stazica se sužavala, jedna izbočina litice oko koje su zašli sada im je zaklanjala letjelicu od pogleda. Ali lopte su nastavile lebdjeti iznad njih.

- I dalje putujemo u smjeru koji žele. - pretpostavljao je Vye.

Hume je sada bio na dlanovima i koljenima pokušavajući se uzverati uz tako strmi uspon da je morao tražiti uporišta za prste ruku i nogu. Kad su sigurno prošli tim dijelom, zastali su da uzmu daha i Vye ponovno baci pogled uvis. Na nebu nije bilo ničega.

- Možda smo stigli ili ćemo uskoro stići. - reče Hume.

- Gdje?

Hume slegne ramenima.

- Mogu pretpostavljati jednako kao i ti. I možda smo obojica u krivu.

Strma stazica nije išla sve do vrha klisure na kojemu se ono izbočenje na koje su sletjeli nalazilo. Sada se njihov put više nije uspinjao i bio je širi pa su mogli sigurnije hodati.

Vodeći ih kroz procjep između dvije stijene koje su se nadvijale nad njih, put je išao prema dolje.

Cesta je neprirodno glatka, pomisli Vye, kao da su je oblikovala stopala onih koji su njome prolazili. Iziđoše na rub doline, doline u čijem je središtu bilo jezero obraslo šumom. Siđu s kamenog puta na mekano tresetište koje ubrza njihovo napredovanje.

Vyeva sandala udari u okrugli kamen. Podigne ga iz tamnozeleno vegetacije, okrene ga tako da su njegove okrugle duplje bezoko zurile u njega. Zurio je u cerek suhe ljudske lubanje.

Hume se spusti na koljeno proučavajući raslinje na tlu, orno podižući nisku koja je oblikovala kralješnicu. Završavala je zdrobljenim krajem kojega je pomno proučio prije nego što je kosti nježno položio nazad u pokrov od mahovinastog raslinja.

- To su učinili zubi!

Zelena dolina nije se promijenila, bila je ista kao i kad su prošli kroz procjep. Ali sada je svaka nakupina drveća, svaki vjetrom uskomešani grm predstavljao zasjedu.

Vye ovlaži usne, odvrćajući pogled od lubanje.

- Vrijeme ih je dokrajčilo - polako reče Hume. - Mora da leže ovdje već mnoga godišnja doba, možda i planetarne godine.

- Preživjeli s čamca za spašavanje? - ipak, ovo je mjesto bilo udaljeno danima hoda od čistine nazad u ravnicama.

- Kako je došao ovamo?

- Vjerojatno na isti način kao što bi i mi da se nismo zadržali na onom riječnom otoku.

Dotjeran je! Možda jedini čovjek na Jumali kojega su dotjerali u ovu osamljenu dolinu ili kugle ili one plave zvijeri. - Ovo mora da se dogodilo prije dosta vremena.

- Zašto?

- Mogu ti dati dva razloga - Hume je pažljivo promatrao najbliža stabla. - Prije svega, zbog nečega, što god da je to s čime smo se sreli, ono želi da svi koji završe u nižim područjima dođu u ovaj dio, bez obzira na to žele li ga zadržati ili samo držati pod kontrolom. Drugo... - zastao je.

Vyeova vlastita mašta mogla je pretpostaviti drugi razlog, onaj užasni koji je poricao čak i dok je izgovarao riječi: - Slomljena kičma... Hrana... - Vye je priželjkivao da će Hume to opovrgnuti, ali Lovac samo pogleda prema njemu, njegov izraz bio je dovoljan odgovor.

- Idemo odavde! - Vye se protiv panike borio svim svojim silama pokušavajući ne pobjeći odmah nazad kroz onu pukotinu. Znao je jedino da se ne može natjerati da krene dublje u ovu opaku dolinu.

- Ako uspijemo! - Humeov glas zvonio mu je u ušima.

Kamenje je razbilo kugle u rijeci. Ako i dalje čekaju na njih, Vye je bio voljan pokušati ih zdrobiti i golim rukama, ako to bude potrebno tijekom bijega. Hume se zasigurno slagao s tim mislima jer već je kretao dugim koracima prema ulazu u liticu.

Ali ulaz je bio zatvoren. Humeovo stopalo, kad ga je podigao da prođe kroz prostor pukotine, udari u nevidljivu prepreku. On ustukne, zgrabi Vyevo rame.

- Nešto je ondje!

Mlađi muškarac ispitujući pruži ruku. Ono što su mu prsti dotakli nije bila čvrsta, nepomična površina, već nešto nalik na nevidljivi elastični zastor koji se polako uvio pred njegovim pritiskom i onda se vratio na mjesto.

Zajedno su ispivali ono što nisu mogli vidjeti. Pukotina kroz koju su prošli sada je bila zastrta zastorom koji nisu mogli probiti niti uništiti. Hume pokuša s rendgenskom cijevi. Promatrali su tanki plamen kako putuje gore i dolje po nevidljivoj barijeri ne uništavajući ju.

Hume zatvori cijev.

- Zamka je postavljena.

- Mora postojati još jedan izlaz! - ali Vye je već unaprijed bio razočaran saznanjem da sigurno ne postoji. Oni koji su postavili ovu zamku nisu ostavljali odstupnicu. Ali s obzirom na to da su bili ljudi i jer ljudi odbijaju prihvatiti neminovno bez da se bore, zatočenici krenu, ne dolje prema dnu doline, već prema gore uz padinu.

Grmlje i nagomilano drveće tjeralo ih je da skreću i spuštaju se prema dolje. Bili su se dovoljno udaljili od pukotine kad se Hume zaustavi, digne ruku u tihom upozorenju. Vye je osluškivao pokušavajući čuti zvuk koji je uzbunio njegova druga.

Kako se Vye naprezao čuti zvuk, bio je prvi koji je postao svjestan onoga što nije čuo. U dolini je bilo cičanja, zujanja, brujanja, glasova čitave horde onih koji su prebivali u travi. Ovdje, osim fijukanja vjetra i zvukova nekolicine insekata - ništa. Svi stanovnici koji su bili veći od jumalanske muhe kao da su davno bili istjerani s ove zemlje.

- Nalijevo. - Hume se okrene.

Ondje je gusto raslinje bilo previše isprepletano da bi nešto moglo stajati unutar njegove sjene. Što god da se pokrenulo ondje moralo se nalaziti iza.

Vye se panično okretao da spazi nešto što bi mu moglo poslužiti kao oružje. Onda zgrabi dugački nož s Humeova remena. Četrdeset i pet centimetara triput presavijenog čelika zloslutno bljesne, njegova drška lijepo ležeći u njegovoj šaci kad ga je podigao, spreman.

Hume se približavao žbunju u kratkim koracima, a Vye krene na lijevo, nekoliko koraka iza njega. Lovac je bio stručnjak s rendgenskom cijevi; to je također bio dio nužnih sposobnosti da se bude vođa safarija. Ali Vye je također mogao pomoći.

Svuče sa sebe paket umotan u deku koji je nosio na leđima, odbaci taj teret.

Iz zasjede bljesne prema njima nešto crveno skačući na svoju lovinu. Hume opali, a kao odgovor voden-mačka vrisne visokim glasom.

Mačku je napuštao život u smradu gorućeg krzna i mesa. Dok je Vye grabio svoj teret, Hume zastane nad mrtvom životinjom.

- Čudno.

Posegne zgrabiti stražnju nogu koja se još trzala, rastegne tijelo naglim pokretom.

Bio je div među svojom vrstom, mužjak, veći nego ijedan kojega je dotada vidio. Ali kad je bolje pogledao, vidio je kako mu rebra strše kroz umršeno krzno, koža je bila pripijena uz lubanju, previše pripijena. Voden-mačka gotovo da je bila na smrt izgladnjela; njezin napad na ljude bio je vjerojatno odraz čistog očaja. Izgladnjeli mesožder u zemlji u kojoj nema zvukova malih ptica i živih životinja, u dolini koja je bila zamka.

- Nema izlaza i nema hrane. - Vye se pridruži njegovoj misli svojom izgovorenim.

- Da. Zatoči neprijatelje i neka dokrajče jedni druge.

- Ali zašto? - Vye je želio znati.

- Manje posla.

- Ima dovoljno voden-mačaka dolje u nizini. Ne bi ih se moglo sve dovesti ovamo da se međusobno pobiju; trajalo bi godinama... Stoljećima.

- Možda je ova slučajno bila zatočena ili stavljena ovdje da odrađuje određenu vrstu zadatka. - Hume odvratila. - Mislim da ovo mjesto nije bilo napravljeno samo da se na njega dovode voden-mačke.

- Pretpostavimo da je sve ovo počelo davno i da su oni koji su ovo postavili davno nestali pa sada nastavlja raditi bez da ga itko kontrolira. To bi mogao biti odgovor, zar ne?

- Neki proces koji se pokrenuo kad su svemirski brodovi počeli slijetati na ovaj dio Jumale, na koje je planet kondicioniran? Da, to ima smisla. Samo, zašto prvi Patrolni istraživački brod nije ulovljen? I tim za istraživanje - bili smo ovdje mjesecima katalogizirajući, radeći mape, ni naznake neke od nevolja.

- Ono je mrtav čovjek - leži tu već dugo. Kad je Largo Drift nestao?

- Prije pet, šest godina. Ne mogu ti dati odgovor ni na što. Ni ja ne znam.

Počelo je kao lagani mrmor, jedva ga se moglo razaznati od udaljenog zavijanja vjetra. Onda se stade pojačavati sve dok njegovo tanko cviljenje nije postalo zavijajući vrisak koji je vrijeđao uši budeći u ljudima one strahove koji se rađaju kad je čovjek suočen s nepoznatim u tami.

Hume povuče Vyea, povuče ga na silu nazad u grmlje. Izgrebani, išibani granama, stajali su u maloj udubini u kojoj je bilo napuha lišća sve do njihovih članaka. Lovac povuče na mjesto grane koje su se savile kad su prošli skrivajući ih u srce raslinja. Kroz procjepe mogli su vidjeti čistinu na kojoj je ležalo tijelo voden-mačke.

Krik naglo prestane, što je samo po sebi zračilo opasnošću. Vyevo tijelo, s jednim koljenom na zemlji i rukom naslonjenom na tlo na kojemu je klečao, osjeti vibracije. Ono što je išlo prema njima sve je potresalo.

Je li ga privukao miris smrti? Ili je išlo za njima sve od zatvorenih vrata? Hume je polako puštao dah preko svojih zubi. Polako je dizao rendgensku cijev kroz otvor u lišću.

Njuškanje, teže od ljudskog daha. Velika mrlja, koja nije bila niti šapa niti ruka, odgurne lišće i granje na drugoj strani male čistine nemarno ih kidajući s grmlja.

Ono što je isteturalo na čistinu možda je bilo u rodu s plavim zvijerima. Ali dok su oni odavali samo brutalnu silu, ovo je bilo utjelovljenje divljaštva. Viši nego Hume, ali pogrbljenog bezvratog tijela, ta zvijer bila je čudovište. Na donjoj okrugloj vilici virili su opaki očnjaci.

S obzirom na to da je bilo mesožderno i gladno, stvorenje zgrabi tijelo voden-mačke i stade se hraniti bez neke dodatne pripreme. Vyeu, prisjetivši se zdrobljene kičme ljudskog kostura, pozli.

Kad je završilo ponovno se digno na stražnje noge, kruškoliku glavu okrećući u njihovu smjeru. Vye je bio napola siguran da njegov cjevasti nos njuši zrak i da ih može namirisati.

Hume stisne gumb rendgenske cijevi. Nečujna smrtonosna munja pogodi zvijer u bačvasti trbuh. Zvijer zaurla, baci se kao bijesna prema njihovu žbunju. Hume opali drugi hitac u glavu i krzno koje ju je pokrivalo pocrni.

Promašivši ih tek za nekoliko centimetara, stvorenje se sruši kroz granje padajući na koljena, grčeci se dok je vrištavo urlikalo. Ljudi pojuriše iz svog zaklona jureći prema čistini gdje su se mogli sakriti među stijene koje su se odlomile od litice. Na padini grmlje se i dalje divlje treslo.

- Što je to bilo? - procijedi Vye između jecavih udara.

- Možda čuvar ili netko tko se treba riješiti onih koji su ulovljeni. Vjerojatno nije sam - Hume prstom pokaza rendgensku cijev. - A meni je ostalo samo jedno napajanje - samo jedno.

Vye okrene nož koji je držao u ruci pokušavajući zamisliti kako bi se itko mogao upustiti u borbu protiv jednog od onih kljovastih čudovišta naoružan samo tim oružjem. Ali ako je ona zvijer imala drugove, ni jedan od njih nije došao da odgovori na njegove umiruće krikove. I nakon što je neko vrijeme bila tišina, Hume mahne da izađu iz svog skloništa.

- Od sada držat ćemo se otvorenog, bolje da vidimo nevolju prije nego što dođe. I želim pronaći mjesto gdje ćemo se sakriti po noći.

Tražili su po strmoj gornjoj uzvisini i na vrijeme pronašli mjesto gdje je sada isušeni potok nekoć oblikovao korito. Prazni kanjon osiguravao im je u jednom svom dijelu ako ne pećinu, a onda zaklon. Skupiše granje i kamenje, napraviše zaklon i sklone se da pojedu ono što im je ostalo od obroka.

- Voda - čitavo jezero je tamo dolje. Najgora stvar u tome jest da je u ovoj suhoj zemlji to sigurno mjesto gdje se okupljaju lovci. Jezero je posve zakrečeno šumom i osigurava tisuće mjesta za zasjedu.

- Možda pronađemo način da izađemo prije nego što ostanemo bez vodenih zaliha - predloži Vye.

Hume nije direktno odgovorio.

- Čovjek može živjeti dovoljno dugo s vrlo malo hrane, a imamo i tablete iz zaliha letjelice. Ali bez vode se ne može dugo. Imamo dva spremnika. Možemo to razvući na dva dana - možda tri.

- Moramo otići skroz oko litice sljedeći dan.

- A ako ne pronađemo put van, u što sumnjam, i dalje će nam trebati voda za put. Tamo je dolje, čeka na nas, dok naša potreba ne nadraste naš strah ili razum.

Vye se nestrpljivo pomakne, njegova dekom pokrivena ramena zastružu po stijenu na koje je bio naslonjen.

- Misliš da nemamo šanse!

- Još nismo mrtvi. Dok god čovjek diše i na nogama je, dok mu je pameti u glavi, ima šanse. Bio sam u vanjskim svjetovima gdje su uložili puno veći za onu drugu stranu. - on stisne svoju šaku od plastamasa koja je bila gotovo ljudska, a koja mu je posve promijenila život. -

Živio sam na rubu crnog bezdana dovoljno dugo - nakon nekog vremena na sve se navikneš.

- Jednu bih stvar volio - nabasati na onoga koji je postavio zamku - prokomentira Vye.

Hume se suho nasmije.

- Stani u red, dečko, stani u red. Ali mislim da ćemo se načekati dok ga ne sretnemo.

10

Vye onemoćalo ispuže s područja omeđenog stijenama. Sunce koje se odražavalo o stijenke klisure kao da je spaljivalo njegovo mršavo tijelo. Njegov natečeni jezik pomicao je kamenčić u njegovim suhim ustima naprijed i nazad. U magnovenju zurio je niz padinu prema onom privlačnom vodenom pladnju koji je ležao otvoren pod suncem, obrubljen smrtonosnom šumom.

Što se desilo? Zaspali su te prve noći pod ivicom isušenog vodopada. Svi ostali dani sada su mu bili magloviti. Mora da su krenuli dalje, mada se ničega nije sjećao, osim čudnog Humeova ponašanja - mračnog pogleda u tišini posrtao je poput bezumnog servisnog robota, nerazumljivo mrmljajući prebrzim riječima koje su se lijepile, zajedno postajući nerazgovijetne. A što se njega ticalo - stalno je zaboravljao gubeći se.

U isto vrijeme stigli su do pećine i Hume se srušio, ne dižući se bez obzira na to koliko se Vye trudio probuditi ga. Koliko su dugo već bili tamo, Vye nije znao reći. Bojao se da je sam ostavljen na ovom mjestu. Da je bilo vode, možda bi se Hume mogao prizvati k svijesti, ali ostali su bez nje.

Vyeu se činilo da može nanjušiti jezero, da svaki povjetarac donosi njegovu slutnju. Za slučaj da se Hume probudi i dođe koliko-toliko k svijesti i odluta, Vye ga poveže u remenje svoje deke.

Vye uze Humeov nož, koji je bio strašno zatupio od rezanja drveta. Otkad mu se um malo razbistrio, a čija je magla još držala Lovca, učinio je sve što je mogao da ih pripremi za još jedan napad kljovaste zvijeri. A imao je i Humeovu rendgensku cijev - s jednim nabojem koji je trebao biti iskorišten samo u krajnjoj nuždi.

Vode! Njegove suhe usne pomaknu se ispljunuvši kamenčić. Četiri prazna vodena spremnika zatakuta za njegovu tuniku od deke sada su

mu pritiskala rebra. Sada je trenutak - ili će umrijeti jer će uskoro biti previše slab da uopće pokuša. Krenuo je prema prvom grmlju koje je raslo na padini.

Dok je tišina doline bila nepomućena, on dostigne rub šume, tako koncentriran na svoj zadatak da se oglušio na sve osim na svoju potrebu i kako da je zadovolji.

Čučnuo je u grmlju zureći u šumu koja se prostirala pred njim. Onda krene činiti jedino za što je bio sposoban smisliti. Ona zvijer koju je Hume ubio bila je prevelika da se popne na drvo. Ali Vyeova vlastita težina nije ga sprječavala da putuje na taj način.

Držeći se rukama, održavajući ravnotežu, ponekad i hodajući preko grana – napredovao je prema jezeru. Onda dođe do praznine. Ruku omotanih lijanama, Vye se sagne dolje da pogleda prema nabitom komadu sive zemlje - to što je bio dobro utaban samo je svjedočio o tome da je puno korišten.

To područje trebao je proći pješke, ali njegov prolazak kroz grmlje ostavit će tragove. Samo... Nije bilo drugog načina. Vye provjeri je li mu oružje pričvršćeno prije nego što je skočio. Istog trena kako su mu sandale dotakle tlo počeo je trčati. Izdere dlanove na grubu koru dok se pokušao ponovno popeti uz sljedeće drvo.

Ovdje nije bilo lijana, ali grane su se nadugačko protezale. Baca se s jedne na drugu - zastajao da ulovi dah - oslušivao.

Tamna šuma bila je obasjana sunčevom svjetlošću. Bio je na posljednjem rubu drveća. Da bi došao do vode morao je ponovno sići. Srušeno stablo protezalo se preko vode. Kad bi mogao protrčati po njemu, spustiti i napuniti posudu, to bi moglo upaliti.

Tišina je bila stravična. Nije bilo letećih životinja niti je na drveću bilo reptila ili životinja, površinu jezera nisu uznemiravala vodena stvorenja. Ipak, osjećaj da tu ima nečega živoga, nečeg neprijateljskoga što vrebalo iz dubine šume, ispod vode, bilo je kao urezano u njemu.

Vye lagano skoči na srušeno stablo održavajući na njemu ravnotežu nad vodom, polako se krećući dok je deblo malo uronilo pod njegovom težinom. Sagne se, izvadi prvu posudu koja je bila čvrsto vezana konopima koje je napravio od deke.

Voda rijeke bila je smeđa, neprozirna. Ali ovdje tekućina nije bila tako mutna. Mogao je vidjeti slomljeno granje pod njezinom površinom.

I još nešto!

Dolje u tim brzicama on ugleda ravni greben kako juri takvom brzinom da je bilo očito da je to djelo koje nije nastalo u prirodi. Taj greben susretne drugi. On se nasloni, napinjući oči da ga prati do krajnjeg ruba tih dvaju grebena. Vidje da su obje izbočine koje su gledale prema površini jezera poput očnjaka u otvorenoj čeljusti. Ondje dolje bilo je nešto - nešto umjetno stvoreno što je moglo odgovoriti na sva njihova pitanja. Ali da sam zaroni u jezero - nije to mogao! Kad bi barem mogao Vanjskog Lovca privesti razumu, on bi mogao pronaći odgovor na ovu zagonetku.

Vye napuni svoje posude, užurbano radeći, ali i dalje proučavajući ono što je mogao vidjeti kako se čudno uzdiže ispod površine jezera. Padne mu na um kako je čudno to što na izbočini nema mulja, a i boja, koliko je mogao vidjeti kroz tamne nijanse vode, bila je svijetlosiva - možda čak i bijela. On spusti svoju posljednju posudu.

Dolje u izbljedjeloj šumi mrtvih grana, uz rub misterioznih zidova, nešto se pomakne, polako se pokrećući iz sjene tako skriven u uskomešanom mulju na samom dnu da Vye nije mogao razaznati njegov pravi oblik. Ali to nešto krene prema posudici koja se punila.

Vye nije želio izgubiti ni kapljicu. Možda mu se pružila samo jedna prilika da ovo putovanje prođe bez napada, drugi put uloži će možda biti previsoki.

Bljesak - sjena koja se polako dizala iznenada se pretvori u kovitlavu strelicu napada. Vye naglo izvuče posudu iz vode, upravo u trenutku kada se oklopljena glava stvorenja koje je izgledalo kao nešto iz noćne more, trzne na uvijenom vratu prekrivenom krljuštima i tupasti nos udari o deblo koje prazno zaječi. Vye se čvrsto držao dok je to stvorenje u kovitlacu pjene zaranjalo nazad u dublje vode ostavljajući za sobom trag od smrdljivog šljama i sluzi koji je okružio naplavljeno drvo.

On pojuri u zaklon od drveća. Ovog puta nije odozda bilo tutnjave zvuka stopala koji bi ga upozorio. Iz samog tla, kako se Vyeu činilo u njegovu užasu, pojavi se jedna od onih kljovastih zvijeri. Da dođe do svog drveta i njegove prijetvorne sigurnosti morao je projuriti pored himere. A stvorenje je čekalo, naizgled opušteno, da mu se on približi.

Vye podiže svoje koplje. Njegova dužina možda mu je davala šansu u borbi ako bi mogao uspješno naciljati na neko ranjivo mjesto. Zvijer je

kretala prema njemu dižući šape s kandžama da ga rastrga.

Čekanje bi bilo ravno propasti. Vye krikne, njegov bojni poklik slomi tišinu koja je vladala na jezeru i šumi. Skoči uperivši vrh koplja ravno u izbočeni trbuh zvijeri, a onda skrene u stranu kad vrh pronađe svoj cilj otvarajući zjapeću ranu.

Koplje bi oteto Vyeu iz ruke kad se obje one šape s kandžama stegoše oko njega. Stvorenje ga trgne van iz sebe, prelomi napola. Vye ispali kratki hitac iz rendgenske cijevi prije nego što se zvijer uspjela okrenuti prema njemu, vidje kako mu se krzno zapalilo i pobjegne na drvo.

Kad je bio na njegovoj krošnji, osvrne se. Zvijer je udarala po gorućem krznu na svojoj glavi i imao je vremena možda samo sekundu ili dvije. On skoči i prstima se ulovi za niže grane, a onda nadljudskom snagom nastavi tako udaljavajući se od zvijeri koja je slijepo srljala među drvećem pomahnitalo vrišteći.

Ogromno tijelo sudari se sa stablom gotovo izbacujući Vyea iz ravnoteže. Dok su divovske šape nabijale po stablu pokušavajući podići tijelo sa zemlje, Vye se bacao sa jedne na drugu granu. Naposljetku njihanje te grane na kojoj se nalazio pomoglo je da se zanjiše do drugog stabla. A odonuda put je bio lak, koncentriran samo na ideju da izađe iz šume što je brže moguće.

Sudeći po zvuku zvijer je dalje napadala drveće i Vye je bio zapanjen njezinom snagom jer rana na trbuhu već bi davno savladala bilo koje drugo stvorenje koje je poznao. Je li moglo slijediti njegovo putovanje kroz krošnje i hoće li njihovi krikovi privući ostale od njegove vrste, nije mogao naslutiti, ali svaka sekunda prednosti sada je bila bitna.

Nad onom prazninom na tren je zastao. Put je išao prema otvorenom prostoru i pješke je morao postići veoma veliku brzinu. Vye sklizne s grane, skoči na tlo i poče trčati. Njegova ranjena pluća dahtala su iscrpljeno i sumnjao je da je više imao snage ponovno putovati kroz drveće. On pojuri puteljkom.

Oni zavijajući krici bili su glasniji, bio je siguran u to. Sad je mogao čuti tutnjanje stopala zvijeri koja je slijepo posrtala slijedeći ga. Ali njezina težina i dobivene rane su ju usporavale. Na otvorenom se mogao sakriti iza stijene i ponovno upotrijebiti rendgensku cijev.

Drveće više nije bilo tako gusto. Vye skupi svu snagu za posljednji trk izlazeći iz sjene sumnje poput moćne strelice izbačene iz iglača. Ispred

njega, na padini, bila su zatvorena vrata doline. A krećući se slijeva dolazila je još jedna plava zvijer.

Nije se mogao vratiti nazad prema drveću. Ali novopridošli se kretao s istom onom masivnom samouvjerenošću kao i njegov sudrug ranije. Vye krene nadesno jureći prema stijinama pored procjepa. Kako se uvukao u tu privremenu utvrdu, ranjena zvijer istetura iz šume. Vjerojatno je bila slijepa, ali neki instinkt tjerao ju je za njim.

Tresući se od umora, Vye učvrsti svoju podlakticu na vrhu stijene podižući rendgensku cijev. Na manje od dva metra nalazilo se prijetvorno otvoreno grlo procjepa. Ako se baci na njega, hoće li ga elastičnost nevidljivog zastora baciti nazad u kandže njegovih neprijatelja?

On ispali prema glavi nepovrijeđene zvijeri. Zvijer vrisne, zabaci prednje šape, a jedna od tih šapa udari njegova ranjenog sudruga. S krikom, ovaj se baci na ovog prvoga i stanu se hrvati prsa o prsa u strašnom bjesnilu. Vye se povuče rubom litice s namjerom da dosegne špilju i Humea. A dvije plave zvijeri bile su zauzete s namjerom da dokrajče jedna drugu.

Ona iz šume bila je gotova, kandže ove druge razderale su joj grlo. Divlje derući njegovo tijelo, pobjednik ga je dokrajčio, onda digne glavu i okrene je prema Vyeu. Vjerojatno je bio svjestan njegova kretanja bez obzira na to je li ga mogao vidjeti ili ne.

Nije bio spreman za brzinu kojom će se zvijer baciti u napad. Dosada je stvorenje pokazivalo samo brutalnu snagu više nego brzinu. I gotovo da ga je zavaralo, što bi ga koštalo života. Skočio je unatrag znajući da mora izbjeći napad jer ne bi mogao preživjeti borbu prsa o prsa sa tom vanzemaljskom zvijeri.

U jednom trenutku bio je posve dezorijentiran osjećajući neko čudno propadanje kroz nestabilni prostor u kojemu nikada nije bilo i nikada neće biti stabilnog uporišta. Otkoturao se preko stijena - kroz zastor na pukotini.

Sjeo je uz osjećaj da je odnesen kroz beskrajno ništavilo od kojega mu je bilo mučno zbunjeno promatrajući plavu zvijer kako iznenada zastaje. Cvileći, ona se okrene, ali prije nego što je došla do šume, koljena joj klecnu, lice pade prema naprijed i umiri se, stroj za uništavanje u kojemu više nije bilo života.

Vye pokuša shvatiti što se dogodilo. Nekako se probio kroz barijeru koja je činila zatvor od ove doline. Na trenutak samo je njegova sloboda bila bitna. Onda zabrinuto pogleda iza sebe na otvorenu cestu napola očekujući da će vidjeti lopte kako se okupljaju ili neke od manje impresivnih zvijeri iz doline koje su ih onda gonile. Ali nije bilo nikoga.

Sloboda! On se s mukom ustane. Slobodan da ide! On zatakne Humeovu rendgensku cijev nazad iza pojasa. Hume je i dalje bio u dolini!

Vye drhtavom rukom protrlja lice. Izašao je kroz barijeru i bio je slobodan - ali Hume je bio tamo, bez oružja, bespomoćan pred bilo kojim zvijeri koja naleti i koja ga može nanjušiti. Bolestan, bez vode i zaštite, bio je mrtav bez obzira na to što je još uvijek disao.

Držeći jednu ruku uza zid procjepa da vrati snagu, Vye krene, ne dalje od procjepa prema udaljenim ravnicama, već nazad u dolinu, natjeravši sam sebe da to učini dok je sve u njemu vrištalo protiv takve suicidalne budalaštine. Oprezno je ispružio ruku kad je došao do onog mjesta gdje se nalazio zastor među stijenama. Nije bilo prepreke - prepreka se srušila! Morao se vratiti nazad Humeu.

I dalje se držeći za zid, Vye prođe kroz prolaz. Ponovno je bio u dolini. Zastao je njišući se, osluškujući. Ali ponovno je vladala tišina, čak se ni vjetar nije provlačio među drvećem i grmljem. Oprezno polazući jedno stopalo pred drugo krene prema pećini u kojoj je bio Hume. Maglica koja mu je omatala um i sprječavala ga da razmišlja, koja je bila prisutna od kad se onog jutra probudio u ovoj kotlini, sada je nestala. Osim fizičke iscrpljenosti čitavog svog tijela, osjećao se posve živ i spreman.

Savijen na ulazu u pećinu ležao je Lovac. Oslobodio se povoja koje je Vye stavio na njegove noge, ali ruke su mu još uvijek bile zavezane. Njegovo lice, ozbiljno, znojno, bilo je okrenuto prema suncu, a u očima mu se ponovno odražavao razum.

Vye pronade u sebi snagu da potrči tih nekoliko metara što ih je dijelilo. Petljao je s povezima na Humeovim zapešćima dok je ubrzano pričao novosti. Barijera se srušila - mogu ići.

Onda izvadi jednu od onih dragocjenih posuda, podigne je do Humeovih žednih usta istresajući dio njezina sadržaja između

čovjekovih ispucalih i krvavih usana.

Nekako su se uspjeli vratiti do vrata doline. Kad ugledaše svoj cilj, Hume se ote iz Vyeovih ruku posrćući s krikom koji nije bio daleko od jecaja. Odbije se i prospe se cijelom dužinom te ostade ondje ležati. Suho jecajući, njegovo mršavo lice, zatvorene oči, okrenu se prema nebu. Zamka se ponovno zatvorila.

- Zašto... Zašto? - Vye shvati da ponavlja istu riječ stalno iznova, pogled mu je bio prazan, nefokusiran, ipak okrenut prema šumama i jezeru.

- Ponovno mi reci što se desilo.

Vye okrene glavu. Hume se digao tako da su mu ramena počivala na kamenom zidu. Njegova plasto-ruka udarala je u ono što se činilo da je samo zrak, ali bila je barijera iza koje je bila sloboda. Pogled mu je sada bio posve razuman.

Polako, oklijevajući s riječima, Vye nadugačko ispriča što se desilo na jezeru, kako je bježao pred zvijerima, svoju puku sreću što je propao kroz procjep.

- Ali vratio si se.

Vye pocrveni. Nije to želio pokušavati objasniti. Umjesto toga reče:

- Ako se otvorilo jednom, otvorit će se ponovno.

Hume nije navaljivao da mu otkrije razloge svog povratka. Radije se koncentrirao na kraj tog događaja s ranjenom zvijeri tjerajući Vyea da po treći put prepričava.

- U tome je stvar. - reče kad je ovaj završio. - Kad si pao, uopće nisi razmišljao o barijeri - i ponovno si došao k svijesti. Osvijestio si se iz onog bunila u kojemu smo obojica bili.

Vye se pokuša prisjetiti shvaćajući da je Lovac u pravu. Pokušavao je izbjeći napad zvijeri, samo strah i ta očajnička želja bili su u tom trenutku u njegovu umu. Ali što je to značilo?

Da isproba ono što mu nije bilo jasno, on stane pored Humea, digne vlastitu ruku do mjesta gdje je plasto-meso dlana klizilo po ništavilu. Ali gotovo da pade na lice padajući kroz procjep. Ondje gdje je mislio da će biti otpor nevidljivog zastora, nije bilo ničega! On se okrene prema Humeu sa zapanjenim izrazom čovjeka kojega su iznenada udarili.

11

Otvorio se za tebe! - Hume prvi naruši tišinu. Njegove oči bile su bezizražajne na koštunjavom licu.

Vye ustane, učini jedan korak i bio je na drugoj strani zastora gdje je Humeova ruka još mogla napipati materiju. Vratio se na isti neometani način. Da, za njega barijera više nije postojala. Ali zašto - zašto on kad je Hume još bio zatočenik?

Lovac podigne glavu tako da mu pogled sretne Vyev i on autoritativno naredi. - Idi, bježi odavde dok još možeš!

Umjesto toga Vye se spusti na zemlju pored ovog drugoga. - Zašto? - upita neustrašivo. I onda mu najočitiji odgovor pade na um.

On baci pogled prema Humeu. Lovčeva glava objesila se nasuprot stijene na koju se naslonio, njegove su oči sada bile zatvorene i izgledao je kao čovjek koji je došao do svojih granica izdržljivosti i koji je sada voljan pustiti se i prepustiti.

Vye digne svoju desnu ruku, skupi prste u šaku. I onda ga odvali ravno po neobrijanoj bradi. Hume se sruši, bio bi pao na stijenu da ga Vyeve ruke nisu ulovile ispod pazuha.

S obzirom na to da u njemu nije ostalo snage da se uspravi s takvim teretom, Vye stade puzati vukući nepomično tijelo Lovca za sobom. I ovaj put, baš kako se nadao, u procjepu nije bilo otpora. Nesvjestan, Hume je mogao proći barijeru. Vye ga položi što je udobnije mogao na ravnu površinu upotrijebivši malo vode da mu ovlaži lice dok nije promrmljao, progundao i podigao onemoćalu ruku prema svojoj glavi.

One sive oči otvore se fokusirajući se na Vyea.

- Što...

- Obojica smo prošli, obojica! - mlađi čovjek vidje kako Hume pogledava oko sebe s nevjericom.

- Ali kako...

- Onesvijestio sam te, eto tako - odvrati Vye.

- Onesvijestio? Prošao sam kad sam bio nesvjestan! - Humeov glas postade mirniji, jači. - Daj da vidim! - okrene se na stranu, ispruži ruku, ali ovaj put nije bilo zida. Za njega, također, barijera je nestala.

- Jednom kad prođeš, slobodan si. - doda čudeći se. - Možda nisu predvidjeli da će ikada itko pobjeći. - on se uspravi, sjedeći s rukama koje su mu visjele među koljenima.

Vye okrene glavu, pogleda niz put. Udaljenost između njih i safari kampa sada je predstavljala novi problem. Nijedan od njih nije ju mogao prijeći pješke.

- Izašli smo, ali nismo se vratili... Još - Hume potvrdi njegove misli.

- Pitao sam se, ako su ova vrata otvorena... - Vye započe.

- Letjelica! - ponovno je Hume razmišljao kao on. - Da, ako one lopte ne vise okolo čekajući nas da pokušamo ponovno.

- Možda se aktiviraju samo da nas dotjeraju ovamo, ne da nas drže tu. - to je možda samo priželjkivao, ali to neće znati dok ne pokušaju.

- Daj mi ruku. - Hume ispruži svoju ruku, dozvoli da mu Vye pomogne da se ustane.

Bez obzira na to koliko slab bio, pogled mu je bio čist, ponovno je mogao jasno razlučiti vati. - Idemo!

Zajedno su ponovno prošli kroz procjep provjeravajući odsustvo barijere da bi bili sigurni. Hume se nasmije.

- Barem vanjska vrata ostaju otvorena, bez obzira na to što su ona stražnja zatvorena.

Vye ga ostavi da sjedi na ulazu dok je on požurio nazad do pećine po onaj mali paket potrepština koji su ostavili. Kad se vratio, progutaju tablete, grozničavo ispiše jezersku vodu i ispunjeni novom energijom krenuše niz liticu.

- Taj zid u jezeru. - naglo upita Hume. - Siguran si da je umjetan?

- Previše je ravan da bi bio nešto drugo i oni projektori su na jednakoj udaljenosti. Ne vidim da bi to moglo biti prirodno.

- Moramo biti sigurni.

Vye se sjeti onog vodenog stvorenja koje ga je napalo.

- Ne može se roniti tamo - protestirao je.

Hume se nasmije, koža se previše zategne preko njegove čeljusti.

- Ne mi, barem ne mi sada. - složi se on. - Ali Ceh će poslati novi istraživački tim.

- Koji bi razlozi mogli biti za ovo? - Vye pomogne svom drugu da prijeđe preko urušenog kamenja na putu.

- Informacije.

- Što?

- Netko... Ili nešto... Pročitalo je naše umove onda kad smo bili izvan sebe. Ili... - Hume naglo zastane, gledajući direktno u Vyea.

- Imam nejasan osjećaj da ti je bilo lakše nego meni. Nije li tako?

- U nekim trenucima. - prizna Vye.

- To odgovara. Dio mene znao je što se događa, ali bio je bespomoćan dok je ta stvar - njegov smiješak koji je do trenutak prije bio tu nestao je i glas mu je zvučao hladno - iskušavala moj um tražeći ono što joj je trebalo.

Vye odmahne glavom.

- Ja to nisam tako osjetio. Bio sam samo mamuran - kao da mjesečarim, a ipak sam budan.

- Dakle, mene je posve obuzelo, a tebe ne u potpunosti. Zašto? Još jedno pitanje na našoj listi.

- Možda... Možda su Wassovi tehničari napravili nešto da mi se ne može čitati um, kako si to nazvao. - predloži Vye.

Hume klimne.

- Moglo bi biti... Baš bi moglo. Idemo - on sada ubrza.

Vye se okrene da se sumnjičavo zagleda u padinu. Je li Hume primijetio da im ponovno prijete nešto iz šume? Nije mogao primijetiti nikakvih pokreta od tamo. A s ove udaljenosti jezero je izgledalo kao pokrov od topaza, mir koji je mogao skrivati bilo što. Hume je već bio nekoliko koraka naprijed jureći kao da su mu čudovišta iz doline ponovno za petama.

- Što je bilo? - Vye je želio znati kad ga je sustigao.

- Dolazi noć. - to je bila istina. Onda Hume doda: - Ako bismo mogli doći do letjelice prije zalaska sunca, mogli bismo imati šansu preletjeti preko jezera i mogli bismo ga snimiti prije nego što odemo.

Energija iz tableta ojačala ih je pa su se, u vremenu koje im je trebalo da dostignu vrata pukotine, kretali svojom prijašnjom agilnošću. Samo

na trenutak Hume je oklijevao pred otvorom, gotovo kao da se boji da mora napraviti test. Onda krene naprijed i ovaj put u slobodu.

Došli su do ruba gdje se nalazila letjelica baš kako su je zadnji put vidjeli. Koliko je od tada vremena prošlo nisu znali, ali pretpostavili su da su u mamurluku proveli dane. Vye je pregledavao nebo. Nije bilo lopti ondje - letjelica je bila sama.

On se uzverne na svoje staro mjesto iza pilota promatrajući Humea kako testira releje i odašiljače brzinom čovjeka koji je obavio ove zadatke već mnogo puta ranije. Ali drugi je odahnuo malo kad je napokon završio.

- U redu je, možemo poletjeti.

Ponovno su obojica pogledali prema gore, napola u strahu da će vidjeti one opake ovčare kako bljeskaju, sprečavajući polijetanje.

Ali nebo je bilo vedro i čisto bez zalutalih oblaka, kako su ga mogli samo poželjeti. Hume pritisne gumb i oni se vertikalno uzdignu ujednačeno se uspinjući, za razliku od onog puta kad su u Wassovu kampu naglo poskočili uvis.

Iznad zida litice nad kojim su lebdjeli mogli su vidjeti čitavu kružnu dolinu svog zatvora u daljini. Hume dodirne kontrole, letjelica se polako uspinjala dok nije došla do sredine jezera. A s ovog položaja mogli su promotriti još jedno čudno svojstvo vodene površine, to da je savršeno ovalan, previše pravilan da bi bilo prirodan. Hume uze okrugli disk sa svog remena s opremom, oprezno ga stavi u otvor na kontrolnoj ploči i pritisne gumb koji se nalazio ispod. Onda se spusti i poleti cik-cak tik iznad površine vode tako da je naposljetku letjelica preletjela svaku stopu njezine površine.

A s visine, usprkos golemoj masi vode, mogli su vidjeti da je i i korito ovalno. Zid sa svojim oštrim rubovima koje je Vye primijetio s obale, bio je samo dio građevine koju je voda prekrivala. Kad bi se gledalo odozgo, predstavljao je šesterokutnu zvijezdu okruženu ovalom, a u sredini ovala nalazila se crna mrlja koju nisu mogli identificirati.

Hume spusti letjelicu niže, posljednji put nadlijećući.

- To je to. Sve je snimljeno.

- Što misliš da je to?

- Naprava koju su ondje postavila inteligentna stvorenja i koja je postavljena prije puno vremena. Ova dolina nije nastala prošle noći,

prije šest mjeseci - ili prije godinu dana. Moramo prepustiti ekspertima da nam kažu kada i zbog čega. Sada, idemo kući!

Digao je letjelicu i preletio preko zida doline leteći prema sjeverozapadu tako da su preletjeli preko procjepa koji je predstavljao glavni ulaz u zamku. Sada je iskušavao komunikacijski uređaj nastojeći pronaći signal na koji bi se mogli koncentrirati da sigurno stignu.

- Čudno. - pod Humeovom kontrolom uređaj za pronalaženje išao je naprijed i nazad bez da se mikrofonom odazivao klikom koda. - Možda smo predaleko u planinama da ulovimo signal. Pitam se... - okrenuo je iglu u drugom smjeru, malo prema lijevo.

Krckanje se začu u mikrofonom. Vye nije mogao pročitati kod, ali bjesomučnost i intenzitet zvuka jasno mu je govorio o panici - čak užasu.

- Što je to?

Hume progovori bez da je dizao pogled sa kontrolne ploče.

- Alarm.

- Iz safari kampa?

- Ne. Iz Wassova. - nekoliko dugih trenutaka Hume je bio veoma miran, njegovi prsti su mirovali. Letjelica je bila na automatskoj putanji, vodeći ih dalje od planina, a Vye vidje da se kreću već dovoljnom brzinom da su se udaljili od opake doline.

Hume malo namjesti aparat, letjelica se nagne mijenjajući smjer. Još je jednom uključio uređaj za pronalaženje. Ovog puta odgovori mu nekoliko klikova između kojih su bili dugački razmaci, što ga je razlikovalo od užurbanosti onog drugog poziva. Hume je osluškivao sve dok kod nije ponovno utihnuo.

- Sve je u redu u safari kampu.

- Ali Wass je u nevolji. Kakve to ima veze s nama? - Vye je želio znati.

- Ima veze - Hume je polako odgovorio kao da mora uvjeriti ne samo Vyea nego i sebe. - Ja sam čovjek Ceha ovdje na Jumali, a čovjek Ceha odgovoran je za sve civile.

- Ne možeš ga smatrati svojim klijentom!

Hume odmahne glavom.

- Ne, nije klijent. Ali je ljudsko biće. Na vanjskim svjetovima sve se svodilo na to - ljudi su se držali skupa. Vye je želio to opovrgnuti, ali njegovi vlastiti osjećaji, kao i stoljetna učenja, borili su se u njemu. Wass

je bio Potpredsjednik, jedan od kriminalnih parazita koji se hrane na ljudskim jadom duž svih solarnih staza. Ali ujedno je bio i ljudsko biće, od njihove vlastite vrste, pripadao im je.

Vye je promatrao kako Hume preuzima kontrolu, osjetio je kako je letjelica krenula novim kursom, onda začu bijesno jadikovanje poziva u pomoć dok su izravnavali putanju prema skrivenom kampu.

- Autopilot. Hume je stišao glasnoću *risivera* tako da klikovi u mikrofону nisu bili tako glasni. - Na maksimumu je i neka ostane tako.

- Imali su barijeru oko kampa i znali su za kugle i čuvare. - Vye je pokušavao zamisliti što se dogodilo na čistini u šumi.

- Barijera je možda pala. A bez letjelice su vjerojatno u zamci.

- Mogli su uzletjeti na svemirskom brodu.

- Wass nije poznat po tome što pušta iz ruku projekt na kojemu radi.

Vye se prisjeti.

- Oh... Posao od milijarde kredita.

Na njegovo iznenađenje Hume se nasmije.

- Čini se kao da je bilo negdje daleko u nekoj drugoj orbiti, zar ne, Lansor? Da, naš posao od milijarde kredita - ali to je smišljeno prije nego što smo znali da oko stola ima mnogo više igrača nego što smo ih mogli pobrojati. Pitam se...

Ali to što se pitao nije uobličio u riječi jer je trenutak kasnije dodao preko ramena: - Bolje se odmori, dečko. Imamo vremena prije nego što sunce zađe.

Vye je zaspao, duboko, bez snova. Probudio se nakon što je bio nježno prodrman, ugledavši traku svjetla na nebu pred njima, mada je oko njih i dalje bila duboka noć.

- To je snimljeno upozorenje. - objasni Hume. - I ne mogu dobiti nikakvog odgovora iz kampa osim stalno ponovljenog poziva u pomoć. Ako tamo sada ima ikoga, on ili ne može ili ne želi odgovoriti.

U stupu svjetlosti nazirao se vrh svemirskog broda koji je bio okrenut prema nebu i autopilot spusti njihovu letjelicu pored tog broda, usred područja koje je bilo dobro osvijetljeno svjetlom koje je stajalo na tronošcu, tamo gdje se ranije nalazila atomska lampa, one noći kad su pobjegli iz kampa.

Ukočeno se popevši iz letjelice, oprezno su krenuli naprijed. Samo nekoliko minuta kasnije Hume je zataknuo rendgensku cijev nazad za

svoj remen.

- Osim ako nisu svi u svemirskom brodu - a ne znam zašto bi to učinili
- kamp je napušten. I nisu sa sobom ponijeli ništa od opreme, samo par stvari koje su stale u naprtnjače.

U brodu, kao i u kampu, nije bilo nikoga živoga. Sjedalo iz zida bilo je preneglo izvučeno pa se zaglavilo, komunikacijska kabina potvrđivala je da su tijekom razgovora, bez obzira iz kojih razloga, morali naglo otići. Hume nije dirao snimku koja je i dalje odašiljala poziv u pomoć.

- Što sada? - Vaye je želio znati kad su sve pretražili.

- Prvo u safari kamp - i pozvat ćemo Patrolu.

- Gledaj sad. - Vye odloži kontejner s namirnicama koji je pronašao i krene ga prazniti s užitkom osobe koja je predugo bila samo na tabletama. - Ako pozoveš Patrolu, morat ćeš im sve ispričati, zar ne?

Hume je stavljao nove naboje u svoju rendgensku cijev.

- Moramo dati potpuni izvještaj Patroli. To ne možemo izbjeći. Da, morat ćemo ispričati cijelu priču. Ti ne trebaš brinuti - zatvori ćeliju s nabojima. - Mogu te osloboditi svega. Ti si žrtva, sjećaš se.

- Nisam razmišljao o tome.

- Dečko. - Hume zabaci cijev u zrak, ulovi je svojom plasto-rukom. - Ušao sam u ovaj posao širom otvorenih očiju - što sada tako malo znači. Zapravo - zagledao se negdje iza Vyea u prazni, osvjetljeni kamp. - Počeo sam dvojiti oko mnogo stvari... Mada možda prekasno. Ne, pozvat ćemo Patrolu i učinit ćemo to ne zato što su Wass i njegovi ljudi tamo negdje vani, već zato što smo ljudi i oni su ljudi i upali su u gadnu zamku koja je već usisala u sebe sve druge ljude.

Kostur u dolini! A koliko su bili blizu da i sami postanu dio ustrajnog postojanja nepoznatoga.

- Sad možemo nadoknaditi vrijeme - idemo nazad u safari kamp. Pošaljimo poruku Patroli i onda ćemo pokušati pronaći Wassa i vidjeti što možemo učiniti. Jumala nije na redovnoj ruti. Patrola neće biti tu s izlaskom sunca, ma koliko mi željeli.

Vye je bio tih dok se ponovno uspinjao na letjelicu. Kao što je Hume rekao, sve se događalo veoma brzo. Prije kratkog vremena želio se obračunati s ovim Vanjskim Lovcem istresajući iz njega ne samo objašnjenje zašto je ovdje, već tražeći zadovoljštinu za poniženje što su ga seljakali okolo kako je odgovaralo potrebama drugih. Sad je bio

voljan poraziti Wassa, dovesti Patrolu, sukobiti se sa svime što se skrivalo u tom jezeru tamo iza, pomoći Humeu da ne izgubi. Pokušao je razmisliti zašto je to tako i nije mogao shvatiti, znao je samo da je to istina.

Obojica su bili tihi dok su polijetali iz Wassova napuštenog kampa jureći preko crnih mrlja koje su predstavljale šume ispod njih, prema utvrđi safarija tamo u ravnici. Ponovno su se na nebu pokazale zvijezde, ali nije bilo kugli. Baš kao što su dobili slobodu u dolini, sad su se i po planetu mogli kretati bez pratnje.

Ali svjetla su bila ondje - nisu se okomljivala na letjelicu ili patrolirala duž linije njezina leta. Ne, lebdjela su u gomilicama tamo naprijed gdje je s dolaskom zore letjelica jurila preko šuma, prema safari kampu. Kruna od svjetlosti opasala je područje kampa kao da je sve ispod u stanju opsade.

Hume je usmjerio letjelicu ravno na njih i ovaj put njišući krug otvori se pred njima, razlomio se nalijevo i nadesno. Vye pogleda ispod. Kroz sivilo jutra koje još nije bilo pravo svitanje nije mogao ne primijetiti one gomilice koje su stajale tu i tamo po zemlji, izvan nevidljive linije polja sile. Svjetla odozgo, zvijeri okolo, safari kamp bio je pod stražom.

12

Postoji samo jedan smjer u kojem su mogli krenuti - prema planinama. Hume je stajao na otvorenom prostoru među šatorima na napuhavanje, pred njim četvorica ljudi iz kampa, tri civila i Rovald.

- Rekli ste da je prošlo sedam dana planetarnog vremena otkad sam otišao odavde. Onda su oni nekih pet dana u bijegu. Ako je moguće, moramo ih zaustaviti prije nego što uđu u onu dolinu.

- Koja fantastična priča. - Chambriss je imao uvrijeđeni izraz osobe koja je očekivala da mu nitko neće smetati u njegovim vlastitim poslovima. Onda ulovivši Humeov pogled doda: - Ne da sumnjamo u vas, Lovče. Imamo dovoljnu potvrdu u onim glupim zvijerima koje čekaju ondje vani. Međutim, prema tvojoj vlastitoj priči, ovaj Wass je Potpredsjednik koji je izvan zakona, koji je na ovoj planeti u tajnosti i zbog kriminalnih razloga. Zsigurno nemamo nikakvih razloga riskirati svoju sigurnost zbog njega. Jeste li sigurni da je uopće u opasnosti? Vi i ovaj mladić ovdje, prema vašem osobnom svjedočenju, bili ste na neprijateljskom teritoriju i uspjeli ste izaći.

- Kroz niz sretnih okolnosti koje se možda neće ponovno dogoditi. - Hume je bio strpljiv, previše strpljiv, Rovald je mislio. Njegova se ruka pomakne, držao je rendgensku cijev tako da samo u jednom jednostavnom pokretu zaglavka može čitavu družinu pretvoriti u ugarke.

- Prestanite blebetati i idemo van pomoći Potpredsjedniku!

- To i namjeravam - nakon što pozovem Patrolu.

Rovaldova cijev iznenada je bila uperena direktno u Humea.

- Bez Patrole! - naredi on.

- Ova je prepirka otišla predaleko. - Yactisi je bio onaj koji je progovorio s autoritetom koji ih je sve trgnuo. I kako se njihova pažnja okrenula prema njemu, on se već bacio na posao.

Rovald krikne, oružje mu poleti iz prstiju koji su naglo postajali crveni. Yactisi zadovoljno klimne i pokaže svoj elektro-štap koji je bio spreman za ponovni napad. Vye pokupi cijev koja se koturala po zemlji da bi udarila u njegove posuđene čizme.

- Ja ću poslati poziv Patroli, onda ću pokušati pronaći Wassu. - Hume započne.

- To ima smisla - Yactisi je potvrdio suhog glasa. - Vjerujete da ste sada imuni na tu silu koju ova vanzemaljska instalacija kontrolira?

- Tako izgleda.

- Onda, naravno, vi morate ići.

- Zašto? - Chambriss se ponovno usprotivi. - Pretpostavimo da uopće nije imun? Pretpostavimo da ode tamo i ponovno ga zarobe? On je naš pilot - zar želite zauvijek ostati ovdje?

- Ovaj čovjek je također pilot. - Starns pokaže na Rovalda, koji se brinuo oko svoje povrijeđene ruke.

- S obzirom na to da je on također jedan od onih kriminalaca, ne može mu se vjerovati!

Chambriss se obrecne.

- Lovče, naređujem vam da nas odmah odvedete s ove planete! I jedino je pošteno to da vas informiram da namjeravam dignuti tužbu protiv vas i protiv Ceha. Prazni svijet! Koliko je točno bio prazan ovaj svijet kad ste ga našli?

- Ali, Gentlehomo - Starns nije pokazivao nikakvih emocija osim velike znatiželje. - Biti ovdje u ovom trenutku velika je privilegija kojoj se nismo mogli ni nadati, osim što nas je pratila dobra sreća! T-Casts će se grabiti za naše priče.

Kakve je to veze imalo s bilo čim, pitao se Vye. Ali vidje kako je Starnsova primjedba naglo promijenila nešto u Chambrissu.

- T-Casts. - ponovi on dok mu se izraz bijesa ublažavao. - Da, naravno, ovo je, da tako kažemo, doista povijesna prilika. U posve smo jedinstvenom položaju!

Da li se to Yactisi nasmijao? Promjena na njegovim usnama bila je tako neznatna da Vye to ne bi mogao nazvati smiješkom. Ali čini se da je Starns našao ispravan način kako da se odnosi prema Chambrissu. I upravo je taj čovječuljak ponudio svoje usluge skromno rekavši Humeu: - Imam ponešto iskustva s uređajima za komunikaciju, Lovče. Želite li

da ja pošaljem poruku i vodim ovu jedinicu dok se ne vratite? Mislio sam si - dodao je s određenom dozom obazrivosti - da ne bi bilo preporučljivo da sada vaš strojar preuzme tu ulogu.

Stoga je Starns bio taj koji je instalirao komunikacijski uređaj u svemirskom brodu, poslao poruku Patroli za pomoć, dok je Rovald bio zaključan u skladišnom prostoru na brodu čekajući na dolazak tih istih. Dok je Hume slagao potrepštine, a Vye ih ukrcavao na njihovu letjelicu, Yactisi pride Lovcu.

- Imate neki određeni plan kako ćete tražiti?

- Krenut ćemo sjeverno od njihovog kampa. Ako su dovoljno dugo u bijegu da su stigli do padine, mogli bismo ih vidjeti kako se penju. U protivnom, ići ćemo sve do doline i tamo ih čekati.

- Ne vjerujete da će ih osloboditi nakon što budu... Obrađeni?

Hume odmahne glavom.

- Ne vjerujem da bismo se mi oslobodili, Gentlehomo, da se nije radilo o nizu sretnih okolnosti.

- Da, mada nam to niste baš podrobno objasnili, Lovče.

Hume spusti iglač koji je bio punio. Promatrao je Yactisa preko tog oružja.

- Tko ste vi? - glas mu je bio nježan, ali nosio je određenu oštrinu.

Po prvi put Vye vidje kako se visoki, suhonjavi civil doista nasmiješio.

- Čovjek kojega zanima puno stvari, Lovče - neka ostane na tome u ovom trenutku? Mada vas mogu uvjeriti da Wass nije jedan od onih za koje biste ga mogli držati.

Sive oči susretnu smeđe, čvrsto se upravivši u njih. Hume progovori.

- Vjerujem vam. Ali rekao sam vam istinu.

- Nikada u to nisam sumnjao. - Hume stavi iglača u letjelicu. Civil se ponovno, prije nego što je otišao od njih nasmiješi, ovaj put i prema Vyeu, kao dokaz svojih dobrih namjera.

Hume nije komentirao.

- To je sve - reče on svom drugu. - I dalje želiš ići sa mnom?

- Ako ti to želiš učiniti - a ne možeš to učiniti sam. - nikoga drugoga nije mogao povesti u dolinu do Wassa i njegovih ljudi.

Hume nije komentirao. Kratko su se odmorili nakon što su se vratiti u safari kamp, a Vye je dobio odjeću iz Humeovih zaliha pa je stoga sada nosio uniformu Ceha. Također se i naoružao, uzimajući remen sa

opremom od Rovalda, jednako kao i njegovo oružje, iglač i cijev. Barem su na svoju sumnjivu misiju krenuli oboružani svim pomoćima koje im je safari kamp mogao dati.

Bila je sredina popodneva kad je letjelica ponovno uzletjela rastjerujući pred sobom lebdeće kugle. Među redovima plavih čuvara ništa se nije mijenjalo - jesu li čekali da se barijera sruši ili da netko iz kampa izađe izvan njegove zaštite?

- Glupi su. - reče Vye.

- Nisu glupi, već samo usmjereni samo k jednom cilju. - odvrati Hume.

- Što bi moglo značiti da oni koji ih ovamo šalju ne mogu mijenjati svoje naredbe.

- Dobra pretpostavka. Rekao bih da njima vlada nešto što je nalik našim snimkama. Ništa se na njima ne može mijenjati.

- Dakle, inteligencija koja je nekoć vladala njima možda je sada davno nestala.

- Mislim da je tako. - Hume naglo promijeni temu. - Kako si počeo služiti u Starfallu?

Bilo je teško razmišljati o Nahuatli - kao da je Vye Lansor, koji je bio čistač u toj jazbini lučkog grada, bio posve različita osoba od njega sada. U komadićima sjećanja koja su mu i dalje bila zasjenjena Rynchom Brodijem on pokušava pronaći pravi odgovor.

- Nisam mogao zadržati državni posao. A jednom kad se navikneš na hranu, ne ideš u izgladnjivanje svojevoljno.

- Što je bilo sa državnim poslovima?

- Bez premije svi su oni poslovi najniže vrste. Stvarno sam se potrudio. Ali sjediti pritišćući gumbe dok svjetla blicaju, sat za satom... - Vye odmahne glavom. - Rekli su mi da sam nestabilan i otpustili me. Da sam napravio još bilo kakav pokret dobio bih kompulzivno kondicioniranje. Radije sam se pretvorio u jednu od lučkih naplavina.

- Jesi li ikad razmišljao o tome da uzmeš premiju na zajam?

Vye se kratko nasmije.

- Premiju na zajam? To je čista fantazija za nekoga tko pokušava dobiti posao. Ni jedna tvrtka neće riskirati s čovjekom koji ima otpusni dosje. Oh, pokušao sam... - sjećanje se tako jasno probudi u njemu i posve ga smrzne. Da, pokušao se probiti van mreže koju su zakon i običaji postavili oko njega od trenutka kad je postao državno dijete.

- Ne... Bilo je kondicioniranje ili luka.
- Pa si odabrao luku?
- I dalje bih bio ja - dok bih se držao dalje od kondicioniranja.
- Onda si postao Rynch Brodie bez obzira na to koliko se borio.
- Ne... Pa, možda, nakratko. Ali sada sam ponovno Vye Lansor.
- Da, ovdje. I mislim da se više ne moraš brinuti oko dizanja premije da bi mogao početi ispočetka. Možeš tražiti kompenzaciju jer si bio žrtva, znaš.

Vye je bio tih, ali Hume mu nije dozvolio.

- Kad dođe Patrola, podigni svoj zahtjev. Ja ću te podržati.
- Ne možeš.
- Tu griješiš - reče mu oštro. - Već sam snimio kompletnu priču na svemirskom brodu - već je sve zabilježeno.

Vye se namršti. Lovac je čini se odlučio priznati sve ono najgore čime se Patrola - ili planetarna policija nazad na Nahuatlu - mogla pozabaviti. Slučaj nelegalnog kondicioniranja najozbiljnija je stvar u koju se netko mogao upustiti.

Jurili su preko dijagonale trokuta čija su tri vrha činila planinska dolina, Wassov kamp i komandni štab safarija jureći prema padinama prema kojima su ljudi bili gonjeni od strane zvijeri koje su ih kao ovčari vodili prema planinskoj dolini. Vye, zureći u gustu šumu pod njima, počne sumnjati da će ih moći pronaći prije nego što dođu do ulaza u dolinu.

Hume je letio amo-tamo, naprijed i nazad, dok su obojica pažljivo promatrala neće li se pojaviti koja od onih kugli ili neki drugi pokret koji će ukazati na njihov trag. Na jednoj od gornjih padina preko kojih je letjelica preletjela, ugledali su dvije plave zvijeri kako tumaraju uokolo. Ni jedna od zvijeri nije obraćala pažnju na letjelicu, kretale su se kao da imaju neku svoju misiju.

- Možda nema traga jer su ih ulovili - Hume prokomentira.

Postavio je letjelicu tako da je lebdjela nad linijom drveća i žbunja. Iza njih nalazio se goli kamen. Lebdjeli su tako nekoliko trenutaka, ništa se nije micalo na otvorenom prostoru.

- Nekako čudno izgleda. - Hume obiđe letjelicom. Sad ju je držao na manualnoj kontroli, da bi je mogao pokoravati brzim promjenama svoje volje.

Kad su zaokružili dalje, našli su i odgovor zašto je čudno - vegetacija je obrasla procjep i zarasla s padinom samo nalikujući procjepu kroz koji su prvobitno našli ulaz u ovaj kraj. Hume spusti letjelicu niže. Ali ako se ljudi koje traže probijaju kroz to tamo negdje, neće ih moći vidjeti iz zraka. Naposljetku, dok je večer padala, Hume je morao priznati da nisu uspjeli.

- Da čekamo kod procjepa? - upita Vye.

- Sad nam nema druge. - Hume baci pogled okolo. - Rekao bih da će tek sutra kasno izjutra doći ovako daleko - ako su ovdje dolje. Imamo dovoljno vremena.

Vremena za što? Da pripreme zasjedu za borbu s Wassom - ili sa zvijerima koje ih ovdje tjeraju? Da u vremenu od nekoliko sati odgonetnu misteriju jezera?

- Misliš li da bismo mogli srušiti onu stvar u jezeru? - upita Vye.

- Možda bismo mogli, jedva možda. Ali samo u krajnjoj nuždi. Želimo da to ostane raditi kako bi ga ljudi iz Vanzema mogli proučiti. Ne, bolje da isplaniramo kako ćemo zadržati Wassu na vratima čekajući da Patrola dođe.

Manje od sat vremena kasnije, nakon što su se nisko lebdeći približili, Hume vješto spusti letjelicu na vrh jedne od litica koje su oblikovale portal procjepa. Ništa se nije promijenilo u prizoru dolje, osim što su ondje od dvaju tijela plavih zvijeri koje su ubili ostale samo kosti.

- Pogledaj! - Vye je zurio dolje u procjep; prvi primijeti kretanje u žbunu koji ga je skrivao.

Iz zaklona istetura četveronoga rogata životinja koju još nikada ranije nije vidio.

- Sykanski jelen. - prepozna ga Hume. - Ali zar u planinama? Daleko je od svog prebivališta.

Jelen nije zastao, već je krenuo ravno prema procjepu kako je i trebao. Vye vidje kako mu je smeđe krzno umrljano komadima bijelih pjenastih nakupina, a još pjene cijedilo mu se s ružičastog jezika koji mu je visio iz otvorene gubice, a njegove mršave slabine su dahtale.

- Dotjerali su ga! - Hume uze kamen i pogodi tlo ispred jelena.

Životinja se nije uplašila niti je ičime pokazala da je vidjela da je kamen pao. Nastavila je tumarati istom umornom brzinom prolazeći kroz stijene portala u dolinu. Onda se umirila, klinasta glava se

podignula, crni rogovi izvili, dok su joj se nosnice širile kušajući zrak, sve dok se nije uputio prema jezeru koje se naziralo kroz šumu.

Mada su tijekom noći naizmjenice stražarili, nisu ugledali nikakav drugi oblik života niti se jelen pojavio iz šuma. U kasno jutro jedan ih zvuk iznenada prene - divlji krik koji je zasigurno morao doći iz ljudskog grla. Hume dobaci jedan od iglača prema Vyeu, uze drugoga i oni se sakriju ležeći na podu pored procjepa puta.

Wass nije bio na čelu svojih ljudi, došao je iza teturave trojke kao da je preuzeo ulogu onoga koji ih tjera. I dok su njegovi ljudi teturali, posrtali i bili prizor opće iscrpljenosti, on je i dalje hodao sigurna koraka održavajući kontrolu nad svojim umom, svojim strahovima i svojim drugovima.

Kako je prvi čovjek posrćući uletio unutra, svježih tragova krvi koji su curili niz njegovo povrijeđeno lice, Hume poviče: - Wass!

Potpredsjednik naglo zastane. Nije učinio nikakav pokret da skine iglač koji je nosio, njegova cijev okrenuta prema nebu visjela mu je na ramenu, ali njegova okrugla glava s naježenom kosom okrene se polako s jedne strane na drugu.

- Stani, Wasse - ovo je zamka!

Njegova trojica nastavila su dalje. Vye se pokrene u pravcu Peakea, koji je vodio ovu teturavu skupinu i koji posrne i pao bi da mlađi muškarac ne pojuri iz sjene i uhvati ga.

- Vye! - Hume s upozorenjem zazove njegovo ime.

Imao je vremena samo da se osvrne. Wassovo široko lice bilo je bezizražajno, osim njegovih očiju - koje su bile goruće oči luđaka - dok je ciljao rendgenskom cijevi.

Oslobađajući se stiska, Peake pade nadesno sudarajući se sa Humeom. Kako se Vye sruši, on ugleda Wassa kako je pojurio poput strijele, takvom brzinom za koju ne bi vjerovao da je izluđeni čovjek može postići. Potpredsjednik se baci umičući hicu za koji Lovac nije imao vremena ciljati, otkotura se, zgrabi iglač koji je Vye ispustio.

Hume, kojega je omelo Peakeovo malaksalo koprcanje, odjednom se nađe kako gleda u cijev oružja. On iznenađeno zagunđa i udari leđima u liticu, dok mu je val skerletne krvi krenuo niz lice.

Udarac Wassova naboja ga ponese. On se sruši među ljude i posljednja stvar koju je Vye vidio bilo je kako sva četvorica padajući jedan preko

drugoga padaju kroz vrata u dolinu dok je Wassov promukli, nemušti
krik odzvanjao s litica.

13

Ležao je uz stijenu i ponovno je sve bilo tiho, osim tihog jecavog zvuka koji mu je nanosio bol, zajedno s bolom na boku koji ga je izgrizao. Vye okrene glavu, namirisa izgorenu odjeću i meso. Oprezno se pokuša pomaknuti, spustiti ruku uz tijelo prema remenu oko pojasa. Djelić njegova uma bio je posve bistar - ako bi prstima mogao dosegnuti omot koji se nalazio ondje i sadržaj omota staviti u svoja usta, bol bi prestala i možda bi ponovno mogao potonuti u tamu.

Nekako mu je uspjelo, izvukao je omot iz posudice na svom pojasu, prsti one ruke koju je mogao koristiti radili su dok nije otrgnuo jedan kraj omota. Tablete koje su bile unutra prospu se. Ali ulovio je tri ili četiri. S naporom digne ruku do usta, sve ih strpa zajedno, žvačući kroz njihovu gorčinu, progutavši ih što je bolje mogao bez vode.

Voda - jezero! Na trenutak kao da se vratio u vremenu opipavajući za posudicama za vodu koje je nosio. Onda neoprezni pokret njegovih prstiju koji su ispipavali za posudicom donese novi ugriz sirove, crvene agonije i on zajauče.

Tablete su djelovale. Ali nije se ponovno izgubio u nesvjestici dok je pulsirajuća muka postajala nešto udaljeno i neuznemirujuće. Zdravom rukom odupre se o liticu, uspije mu sjesti.

Sunce se odbijalo od metalne cijevi iglača koji je ležao srušen u prašini između njega i još jednog tijela, i dalje veoma mirnoga, s jezerom krvi koje se širilo oko njegove glave. Vye pričekava da ulovi dah ili dva, onda započne beskrajno dugo putovanje od manje od metra koliko ga je dijelilo od Humea.

Teško se boreći za dah, uspio je dopuzati dovoljno blizu da takne Lovca. Humeovo lice, s obrazom koji je ležao u smočenoj prašini, bilo je prekriveno zgrušanom krvlju. Kako je Vye okrenuo Lovčevu glavu, ona se mlitavo zaklima. Druga strana bila je masa krvi i prašine, pregusta da

bi Vye dvojio oko toga koliko je Hume ozbiljno povrijeđen. Ali još je bio živ.

Zdravom rukom Vye povuče svoju umrtvljenu ljevicu ispred svog pojasa. Onda se nespretno pokuša pobrinuti za Humea. Nakon što ga je pažljivije pregledao bio je uvjeren da je većina krvi došla iz razderane rane na tjemenu iznad sljepoočnice, ali lubanja nije bila oštećena. Iz Humeova spremnika za prvu pomoć on izvadi tablete i zdrobi ih gurajući ih u usta ovog drugoga nadajući se da će se otopiti čak i ako ih Lovac ne proguta. Onda se nasloni na liticu čekajući - što, nije znao.

Wassova družina otišla je u dolinu. Kad je Vye okrenuo glavu da pogleda niz padinu, nije ih mogao vidjeti. Mora da su nastavili prema jezeru. Letjelica je stajala navrh litice, što je sada izgledalo tako daleko kao da je u orbiti. Jedina nada sada je bila da će doći ekipa za spašavanje iz safari kampa. Hume je postavio lokacijski signal u letjelici, kad ju je spustio, da služi kao trag Patroli kada i ako Starns uspije stupiti u kontakt s krstaricom.

- Hmmm... - Humeova se usta pomaknu razlamajući masku osušene krvi na njegovim usnama i bradi. Njegove oči trepnuše otvarajući se i on se ležeći zagleda prema nebu.

- Hume... - Vyea prestraši zvuk vlastitog glasa, tako razlomljenog i umornog i činjenice koliko mu je bilo teško govoriti.

Glava ovog drugog se okrene; sada su mu oči počivale na njemu i bilo je traga svijesti u njima.

- Wass? - njegov šapat je bio jednako umoran kako i Vyev.

- Tamo unutra. - Vyeva ruka se podigne sa Humeovih prsa pokazujući prema dolini.

- Nije dobro. - Hume ponovno trepne. - Koliko loše? - nije mislio na svoje povrede, njegove oči pretraživale su Vyea. Ovaj pogleda svoj bok.

Slučajno, vjerojatno zbog natezanja sa Peakeom, Wassov hitac nije ga zahvatio u potpunosti, glavni dio zrake prošao je između njegove ruke i boka, oboje ih osmudivši. Koliko je rana bila duboka nije mogao reći, zapravo nije želio saznati. Bilo mu je dovoljno da su zasada tablete ugasile bol.

- Malo me opržilo - reče on. - Imaš gadnu posjekotinu na glavi.

Hume se namršti.

- Možemo li do letjelice?

Vye se pomakne, onda se brzo vrati u prijašnji položaj.

- Ne sada. - izbjegavao je odgovor znajući da nijedan od njih nije sposoban popeti se gore.

- Odašilje li? - Hume ponovi Vyeve misli od maloprije. - Patrola dolazi?

Da, naposljetku će doći Patrola - ali kada? Za nekoliko sati - dana? Vrijeme je sada bilo njihov neprijatelj. On to nije morao reći, obojica su to znali.

- Iglač... - Humeova glava okrene se u drugom pravcu; sada mu je ruka slabašno mahala prema oružju u prašini.

- Neće se vratiti. - Vye potvrdi ono što je bilo očito. Oni drugi bili su upali u zamku, šanse da će se moći vratiti bez da im tko pomogne bile su veoma male.

- Iglač! - Hume ponovi nešto čvršće i pokuša sjesti padajući nazad oštro izdahnuvši.

Vye se okrene, ispruži nogu i vrškom čizme dohvati omču koju je činio remen oružja povlačeći oružje do mjesta gdje ga je mogao dosegnuti. Dok ga je postavljao preko koljena, Hume ponovno progovori: - Pazi nevolja!

- Svi su otišli unutra. - protestirao je Vye.

Ali Humeove oči ponovno se zatvoriše.

- Nevolja - možda... - njegov se glas ponovo slomi. Vyeva ruka bila je položena na kundak iglača.

- Hooooooooo!

Krik zvijeri - kao što su ga čuli u dolini! Negdje iz pravca šume. Vye digne iglač, nišaneći u tom pravcu. Možda će završiti život kao nečija lovina, ali ništa nisu mogli učiniti u vezi s tim.

Krik čovjeka u agoniji mučenja, stopi se sa ehom onog drugog krika. Vye ugleda žbunje koje se divlje zatreslo. Lik, veoma malen i udaljen, ispuza na čistinu na rukama i koljenima i onda se sruši na sjenovito mjesto prekriveno mahovinom. Ponovno se začu krik zvijeri i vika!

Vye je promatrao kako drugi čovjek izlazi iza drveća i dalje okrenut prema onome što ga je progonilo. Ulovi odsjaj sunca koje se odražavalo od rendgenske cijevi. Lišće zašušti, kovitlaci dima digoše se u isto vrijeme kad je hitac opalio.

Čovjek je nastavio uzmicati, prošao je nepomično tijelo svog druga bacajući tu i tamo pogled preko ramena prema padini prema kojoj je

polako napredovao. Više nije spaljivao grmlje, ali manji je požar započinjao na rubu rupe koju je njegov hitac napravio.

Ustukne dva koraka, tri. Onda se okrene, brzo jurne ponovno se okrećući za sobom nakon što je izbio par metara na otvoreno. Vye vidje da je to Wass.

Još jedan juriš i okret. Ali ovaj put da bi se sukobio s neprijateljem. Bilo ih je troje, jednako čudovišnih kao oni protiv kojih su se Vye i Hume borili na tom istom mjestu. A jedan od njih bio je ranjen, mašući pocrnjelom šapom pred sobom i glasajući se divljim, pomamnim kricima.

Wass podigne rendgensku cijev, nacilja najbližu zvijer. Drugom rukom stade udarati po beskorisnom gumbu za pucanje i gotovo plati glavom zbog te sekunde neopreza jer se stvorenje baci prema njemu onom munjevitom brzinom koju je Vye sretno izbjegao. Šapa s kandžama odere komad ramena ispod Wassove tunike ostavljajući za sobom krvave brazde. Čovjek baci u lice zvijeri beskorisnu cijev i sada je jurio prema procjepu.

Vye podigne iglač, nasloni ga na koljeno i zapuca. Mogao je vidjeti strelicu kako podrhtava u nadlaktici zvijeri, koja se zaustavlja da izvuče taj srebrnasti i opasno otrovni metal savijajući se kad ju je čvrsto stegnula. Vye nastavi pucati ne ciljajući, ali vidjevši kako se srebrne strelice zabijaju u debele noge, ispružene prednje udove i široke, izbočene trbuhe. Odjednom, tri su plava oblika ležala na padini iza čovjeka koji je jurio ravno prema procjepu.

Wass se u punom trku sudari s nevidljivom barijerom, biva odbačen, sruši se na treset daščući, ali odmah se digno da puzeći ponovno pokuša proći kroz vrata koja je mogao vidjeti i nije mogao vjerovati da su zapriječena. Vye zatvori oči. Sada je bio veoma umoran - umoran i pospan - možda su tablete protiv bolova donosile drugi val utjehe. Ali mogao je čuti čovjeka koji je lupao iza onog nevidljivog zastora, prvo u bijesu i strahu, nakon toga samo u strahu dok se strah nije pretvorio u samotni krik koji se nastavljao sve dok se i posljednji nasrtaj na barijeru nije pokazao beskorisnim.

- Imamo ovdje snimljeni izvještaj Rasa Humea, našeg cehovskog Vanjskog Lovca.

Vye je promatrao časnika u crno-srebrnoj uniformi Patrole, crnoj i srebrnoj s dodatkom male zelene oznake u obliku oka Vanzema, koje je pozorno i neprijateljski promatralo.

- Onda znate priču - nije namjeravao ništa dodati niti išta više objašnjavati. Možda je Hume sve objasnio. U redu, to je sve što je tražio, biti slobodan otići svojim putem i zaboraviti o Jumali - i o Rasu Humeu.

Nije vidio Lovca od onog trenutka kad su ih obojicu ukrkali u letjelicu Patrole pred procjepom. Wass, kojega su izvukli iz doline bio je samo bezumno, ošamućeno stvorenje i dalje pod mentalnim utjecajem čega god ili koga god je postavio tu zamku. Koliko je Vye znao, ako Potpredsjednik još uvijek nije došao k sebi, možda nikada ni ne bude. I da Hume nije izdiktirao svoje svjedočenje kojim je i sebe osudio pred Patrolom, mogao je čak i umaknuti. Mogli su sumnjati - ali ne bi imali ni traga dokazima.

- Nastavljate odbijati da vas se snimi? - časnik ga još jednim probode pogledom dok su mu čeljusti bile čvrsto zatvorene izgledajući baš onako kako je Vye imao prilike viđati na licima autoritativnih osoba.

- Imam svoja prava.

- Imate pravo podnijeti zahtjev za kompenzaciju žrtava - dobru kompenzaciju, Lansore.

Vye slegne ramenima i onda se trgne zbog bolnih rebara.

- Neću podnijeti zahtjev i neću snimati. - ponovio je. Namjeravao je to govoriti sve dok ga budu pitali. Ovo je bio drugi posjet u dva dana i već mu je to bilo pomalo zamorno. Možda bi trebao napraviti razboritu stvar i zahtijevati da ga vrate na Nahuatl. Samo njegova čudna, neobjašnjiva želja da barem vidi Humea sprječavala ga je da podnese taj zahtjev znajući da bi ga ispoštovali.

- Bolje da ponovno razmislite - nametanje autoriteta se nastavljal.

- Ljudska prava... - Vye se gotovo nacerio dok je to recitirao. Po prvi put u svom zlostavljanom životu mogao je koristiti upravo tu frazu i od nje mu je bilo zlo. On pomisli kako su se časnikova usta kiselo izvila, ali ovaj je i dalje zadržao bezlični ton dok je izgovarao u komunikacijski uređaj međuzvezdane letjelice: - Odbija učiniti snimku.

Vye je čekao da se ovaj drugi pokrene. To bi označilo kraj ovog razgovora. Ali umjesto toga časnik kao da se opustio i izašao iz okvira svog službenog ponašanja. Izvadio je kutijicu viv-korijena iz svog

unutrašnjeg džepa, ponudio Vyea njezinim sadržajem, na što ovaj odmah sumnjičavo odmahne glavom. Časnik izabere jednu od malih tubica, otkine zaštitni vršak i stavi je između usana te sa zadovoljstvom duboko udahne. Onda se vrata kabine otvore i Vye se naglo ispravi dok je Ras Hume ulazio, glave zavijene kožnopokrovnim zavojima.

Časnik mahne rukom prema Vyeu, pokretom nekoga tko se rješava ovog problema.

- Bio si potpuno u pravu. Posve je tvoj, Hume.

Vye je pogledavao od jednog do drugoga. S Humeovom snimkom u službenim rukama - zašto Lovac nije bio u pritvoru? Osim ako časnici, jer su bili na Patrolnom kruzeru, nisu smatrali da je zatočavanje nužno. Ipak, Lovac se uopće nije ponašao kao zatvorenik. Dapače, pritisnuo je gumb stolca koji se otvarao iz zida s nemarom nekoga tko se nalazi doma, prihvaćajući cigaretu viv-korijena koju je Vye odbio.

- Dakle, nećeš učiniti snimku - veselo je upitao.

- Ponašaš se kao da želiš da to učinim! - Vye je bio posve zbunjen ovim čudnim razvojem situacije tako da mu je glas zvučao gotovo tugaljivo.

- S obzirom na to koliko je vremena i truda uloženo da ti se omogući da nam napraviš snimku, moram priznati da sam razočaran.

- Napraviš nam? - ponovi Vye.

Časnik makne cigaretu od viv-korijena iz usta.

- Ispričaj mu cijelu tužnu priču, Hume.

Ali Vye je počinjao nagađati. Život na Starfallu ili lučkoj naplavini ili je pojedincu izoštrio um ili ga posve umrtvio. Vye je patio od ovog prvoga.

- Ovo je bila namještaljka?

- Namještaljka - složi se Hume. Onda baci pogled prema Patrolnom časniku i reče za obranu. - Mogao bih mu ispričati cijelu istinu - ovo nije počelo s prave strane zakona. Imao sam razloge što sam htio napraviti nevolje na Koganovu imanju, ne samo zbog kredita koji su bili u pitanju. - on pomakne svoju ruku od plasto-mesa. - Kad sam pronašao taj čamac za spašavanje s Largo Drifta i vidio mogućnosti, malko sam si porazmislio - smislio sam plan. Ali ja sam čovjek Ceha i kako se čini, želim takav ostati. Tako sam izvijestio jednog od Gospodara i ispričao im cijelu priču - zašto nisam snimio izvješće o onome što sam otkrio na Jumali.

- Kad je vijesti o pronalasku čamca za spašavanje prijavio Patroli, također je nagovijestio kako bi se tu mogla odigrati neka prevara poput one koju sam ja osmislio. To je prouzrokovalo lančanu reakciju. Slučaj je bio taj da je Patrola pokušavala uloviti Wassu. Ali bio je prevelik i prelukav da bi ga se ulovilo u slučaju koji ne bi bilo lako srušiti na sudu. Pomislili su kako je ovo mamac na koji bi se mogao uloviti i ja sam trebao biti onaj koji će mu ga ponuditi. On će me provjeriti, shvatiti da imam odličan razlog za učiniti to što radim. Dakle otišao sam mu sa tom pričom i svidjela mu se. Vodili smo se upravo prema planu koji sam smislio. A on mi je podvalio Rovalda da pazi na mene. Ali nisam znao da je i Yactisi također podmetnut.

Patrolni časnik se osmjehne.

- Osiguranje - mahne on viv-korijenom. - Samo osiguranje.

- Ono što nismo predvidjeli bila je ova komplicirana vanzemaljska nevolja. Tebe smo trebali pokupiti kao brodolomca, dovesti nazad u Centar i onda bi, kad se Wass pošteno upeca, Patrola raskrinkala čitavu stvar. Sad imamo Wassu sa snimkom tvog izvješća i imat ćemo ga za sigurno, svjedočenje subjekta koji je pretrpio potpuno rekondicioniranje. Ali imamo i Van-zem zagonetku koja će nas držati zauzete neko vrijeme. Pa bismo voljeli da napraviš snimku.

Vye je promatrao Humea suženih očiju.

- Dakle, ti si agent?

Hume odmahne glavom.

- Ne, ja sam upravo to što sam rekao da jesam, Vanjski Lovac koji je saznao stvari koje će pomoći u dovođenju u red nekoliko zločinaca u nekoliko sistema. Ne volim Koganov klan, ali srušiti Potpredsjednika Wassova kalibra pomaže da bi se čovjek bolje osjećao.

- Ova kompenzacija za žrtvu - mogu je zahtijevati, čak i bez obzira na to što je cijela stvar bila namještaljka?

- Prvi imaš pravo potraživanja Wassove imovine. Imao je dovoljan broj legitimnih poslova, mada vjerojatno nikada nećemo pronaći sve njegove skrivene fondove. Ali sve ono što možemo povezati s njim bit će zaplijenjeno. Jesi li smislio što ćeš sa svojim djelom? - upita ga časnik.

- Da.

Hume se lagano smješkao. Ovo je bila posve druga osoba od one koju je Vye znao na Jumali. - Premija za Ceh polog je od tisuću kredita, dvije

tisuće za treniranje i recimo još jedna za najbolju opremu za teren koja se može kupiti. To bi ti dalo možda dvije ili tri tisuće koje možeš čuvati za svoju štovanu mirovinu.

- Kako si znao? - Vye započe i onda se usprkos sebi morao nasmijati, dok je Hume nastavljao: - Nisam. Pogodio sam, ne? Stisnite taj rekorder, zapovjedniče. Mislim da ćete sada imati jedan monolog. - on ustane. - Znaš, Ceh ima udjela u ovom izvanzemaljskom otkriću. Može se desiti da ovo nije posljednji put kako smo ugledali onu dolinu, regrute.

On izađe i Vye, nestrpljiv da se pozdravi s prošlošću i da budućnost počne, posegne za diktacijskim mikrofonom.

BIOGRAFIJA

Andre Norton, (17. 2. 1912. - 17. 3. 2005.) američka je spisateljica znanstvene fantastike, prva žena koja je postala Gandalf Grand Master za fantastiku, prva koja je postala dobitnica nagrade SFWA Grand Master, i prva je žena u Dvorani slavnih znanstvene fantastike i fantasy literature. Rođena je kao Alice Mary Norton, no u vrijeme prve polovine 20. stoljeća, kad su pisci znanstvene fantastike gotovo isključivo bili muškarci, uzela je pseudonim koji je neodređeno podsjećao na muško ime. Godine 1934. službeno je promijenila svoje ime u Andre Norton. U nekoliko navrata se potpisivala, također, pseudonimom Andrew Norton.

Tijekom školovanja radila je povremeno u knjižnici, kasnije je čak neko vrijeme bila vlasnica knjižare, da bi se ponovno vratila radu u knjižnicama, no iz tog posla povukla se zbog lošeg zdravlja.

Najpoznatija je po serijalu od šest knjiga Witch World, od kojih je prva izašla 1963. i bila je nominirana za nagradu Hugo. Serijal se, međutim, razvio u Witch Universe koji objedinjuje dvadesetak knjiga i za kojeg se u velikoj mjeri smatra da je privukao mlađu žensku publiku SF-u koji je sredinom 20. stoljeća bio domena gotovo isključivo muške čitateljske publike.

Drugu nominaciju za nagradu Hugo imala je 1967. godine za novelu Wizard's World. Godine 1998. osvojila je World Fantasy Award za životno djelo za koju je prethodno dva puta bila nominirana. Godine 2005. Udruženje pisaca znanstvene fantastike i fantasyja Amerike stvorilo je Andre Norton nagradu koja se dodjeljuje svake godine za djela SF i fantasy za teenegere.

Autorica je tridesetak serijala koji čine gotovo 150 knjiga, gotovo 50 zasebnih romana, te brojnih novela i priča.

Table of Contents

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

BIOGRAFIJA